

ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (piata rozšírená komora)
z 19. októbra 2006*

Vo veci T-311/04,

José Luis Buendía Sierra, úradník Komisie Európskych spoločností, bydliskom v Bruseli (Belgicko), v zastúpení: M. van der Woude a V. Landes, advokáti,

žalobca,

proti

Komisii Európskych spoločností, v zastúpení: G. Berscheid a V. Joris, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci D. Waelbroeck, advokát,

žalovanej,

* Jazyk konania: francúzština.

ktorej predmetom je zrušenie:

- rozhodnutia generálneho riaditeľa právneho servisu Komisie, ktorým bol žalobcovi udelený iba jeden prednostný bod generálneho riaditeľstva v rámci povyšovania za rok 2003 a ktoré bolo oznámené 2. júla 2003 a potvrdené rozhodnutím menovacieho orgánu oznámeným 16. decembra 2003,

- rozhodnutia menovacieho orgánu, ktorým nebol žalobcovi udelený ani jeden osobitný prednostný bod za dodatočnú činnosť v záujme inštitúcie v rámci povyšovania za rok 2003, ktoré bolo oznámené prostredníctvom systému Sysper 2 16. decembra 2003,

- týchto rozhodnutí: rozhodnutie menovacieho orgánu udeliť žalobcovi celkový počet 20 bodov v rámci povyšovania za rok 2003; zoznam zásluh úradníkov platovej triedy A 5 za rok 2003, ktorý bol uverejnený v *Administratívnych informáciách* č. 69-2003 z 13. novembra 2003; zoznam úradníkov povýšených do platovej triedy A 4 za rok 2003 uverejnený v *Administratívnych informáciách* č. 73-2003 z 27. novembra 2003; v každom prípade rozhodnutie o nezapísaní mena žalobcu do uvedených zoznamov,

- v prípade potreby rozhodnutia menovacieho orgánu z 15. júna 2004, ktorým sa zamietá jeho sťažnosť podaná 12. februára 2004,

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV
(piata rozšírená komora),

v zložení: predseda komory M. Vilaras, sudcovia M. E. Martins Ribeiro, F. Dehousse,
D. Šváby a K. Jürimäe,

tajomník: I. Natsinas, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 29. septembra 2005,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

- ¹ Článok 26 prvý a druhý odsek Služobného poriadku úradníkov Európskych spoločenstiev v znení účinnom v rozhodnom období (ďalej len „služobný poriadok“) znie takto:

„Osobný spis úradníka obsahuje:

- (a) všetky dokumenty, týkajúce sa jeho administratívneho postavenia, a všetky správy, týkajúce sa jeho spôsobilosti, výkonnosti a správania;

(b) všetky vyjadrenia úradníka k týmto dokumentom.

Dokumenty sú zaevidované, očíslované a archivované v poradí, v akom prišli; dokumenty uvedené v písmene a) nesmú byť použité alebo citované orgánom proti úradníkovi, ak s nimi nebol oboznámený pred ich vložením do spisu.“

2 V článku 43 prvom odseku služobného poriadku sa stanovuje:

„Spôsobilosť, výkonnosť a správanie v službe každého úradníka, s výnimkou úradníkov v triedach A 1 a A 2, sú predmetom pravidelnej správy, vypracovanej aspoň raz za dva roky, ustanovenej každým orgánom v súlade s článkom 110.“

3 Článok 45 ods. 1 prvý pododsek služobného poriadku znie takto:

„O povýšení rozhoduje menovací orgán. Vykoná sa prostredníctvom vymenovania úradníka do nasledujúcej vyššej triedy v kategórii alebo službe, do ktorej patrí. Povýšenie sa vykoná výlučne výberom spomedzi úradníkov, ktorí spĺňajú minimálnu započítanú prax vo svojej triede, po zhodnotení porovnateľných [porovnávacom hodnotení — *neoficiálny preklad*] zásluh úradníkov, prichádzajúcich do úvahy pre povýšenie, a správ o nich.“

4 Dňa 30. októbra 2001 prijala Komisia oznámenie SEK(2001) 1697 o „hodnotení služobného postupu“ (hodnotenie úradníkov) a o povyšovaní. V tomto oznámení vymedzila svoje postoje v oblasti personálnej politiky, aby bolo „hodnotenie

služobného postupu prepojené s hodnotením výsledkov, ktoré dosiahol úradník, a s hodnotením jeho potenciálu“. Komisia predovšetkým uvádza, že „[nový povyšovací systém] bude charakteristický najmä tým, že bude založený na zásluhách“. Komisia dodáva, že tieto „zásluhy sú dynamickým a kumulatívnym konceptom (,kapitál‘)... Je kvantitatívne vyjadrený prostredníctvom bodovacieho systému. Po určitom čase (v závislosti od dosiahnutých zásluh) má úradník na základe ,kapitálu‘ bodov nárok byť navrhnutý na povýšenie do vyššej platovej triedy“. Komisia upresňuje, že „známky a hodnotenia získané v rámci... hodnotení služobného postupu zodpovedajú zásluhovým bodom“ (ďalej len „ZB“), ktoré sú doplnené o prednostné body (ďalej len „PB“). Komisia zdôrazňuje, že „udeľovanie [týchto PB] musí byť vždy písomne odôvodnené, pričom je potrebné uviesť tvrdenia týkajúce sa zásluh“. Sú „určené ako odmena úradníkom, ktorí sú považovaní za najzaslúžitejších, pričom v priebehu času zvyšujú ich možnosti na povýšenie, resp. im ihneď umožňujú získať povýšenie v rámci prebiehajúceho povyšovacieho obdobia“. Komisia upresňuje, že „udeľovanie [PB] musí byť takisto odôvodnené na základe podrobne vypracovaných hodnotení“. Dodáva, že „[PB] sa budú udeľovať podľa zoznamu kritérií, ktorých cieľom je roztriediť zaslužilých úradníkov“. Podľa Komisie „je základným kritériom porovnanie zásluh v rámci celého [generálneho riaditeľstva], pričom sa má prihliadať najmä na potenciál úradníka (na základe objektívneho hodnotenia vykonaných činností a preukázanej spôsobilosti)“. Komisia zdôrazňuje skutočnosť, že „cieľom systému je najmä zabezpečiť najvyššiu možnú úroveň koherencie hodnotení rozličných oddelení Komisie“. Napokon upresňuje, že „logicky ide takisto o zabezpečenie porovnateľnosti tempa povyšovania všetkých úradníkov medzi jednotlivými generálnymi riaditeľstvami“.

- 5 Dňa 26. apríla 2002 prijala Komisia rozhodnutie o všeobecných vykonávacích ustanoveniach článku 43 služobného poriadku a rozhodnutie o všeobecných vykonávacích ustanoveniach článku 45 služobného poriadku (ďalej len „VVU 43“ a „VVU 45“).

- 6 V zmysle článku 1 ods. 1 VVU 43 „sa každoročne vyhotovuje“ pravidelná správa s názvom hodnotenie služobného postupu (ďalej len „HSP“) „týkajúca sa spôsobilosti, výkonnosti a správania v službe každého stáleho úradníka...“.

- 7 V článku 2 ods. 1 VVU 43 sa definujú pojmy ZB a PB na účely VVU 43 a VVU 45. Podľa článku 2 ods. 1 druhého a piateho pododseku VVU 43:

„[ZB] aj [PB] sa udeľujú ako odmena za zásluhy a udeľovanie [PB] musí byť vždy odôvodnené skutočnosťami založenými na zásluhách.

[ZB] sú body vyplývajúce zo známok a hodnotení služobného postupu.

[PB] sú body, ktoré môžu udeľovať:

- a) generálni riaditelia (pokiaľ ide o úradníka A/LA)..., a to zaslúžilým úradníkom po tom, ako budú na [generálnom riaditeľstve] alebo príslušnom oddelení vyhotovené hodnotenia služobného postupu. Kritériá udeľovania sú stanovené v článku 6 [VVU 45];

- b) menovací orgán na odporúčanie povyšovacích výborov, a to zaslúžilým úradníkom, ktorí súhlasili s plnením dodatočných úloh v záujme inštitúcie. Kritériá udeľovania sú stanovené v článku 9 [VVU 45];

- c) menovací orgán na odporúčanie povyšovacích výborov, a to v nadväznosti na opravný prostriedok podaný proti udeleniu [PB] podľa článku 13 ods. 2 [VVU 45].

[ZB] aj [PB] sa priebežne sčítavajú. Po povýšení sa odpočítajú body zodpovedajúce povyšovaciemu limitu; prípadný zostatok sa prevedie do nasledujúceho obdobia.“

- 8 Podľa *Administratívnych informácií* č. 99-2002 z 3. decembra 2002 týkajúcich sa hodnotenia úradníkov za roky 2001 až 2002 (prechod) „každý úradník dostane pri [svojom] hodnotení celkovú známku od [0] do [20] z celkového počtu [20]“. Táto známka sa následne prevedie na ZB použiteľné na účely povýšenia. Z tých istých *Administratívnych informácií* vyplýva, že okrem výnimočných prípadov počet ZB zodpovedá celkovej hodnotiacej známke.
- 9 V článku 3 VVU 45 sa stanovuje, že úradníci môžu byť povýšení až „po zohľadnení porovnateľných zásluh úradníkov spôsobilých na povýšenie“. Z tohto článku vyplýva, že „v prvom rade je teda potrebné zohľadniť počet [ZB] a [PB], ktoré získal každý úradník v priebehu roka alebo počas predchádzajúcich rokov“. Komisia dodáva, že „na ďalšie vedľajšie skutočnosti je možné prihliadnuť za podmienok stanovených v článku 10 ods. 1 [VVU 45], a to na účely roztriedenia úradníkov, ktorí získali rovnaký celkový počet [ZB] a [PB]“.
- 10 V článku 4 VVU 45 sa stanovuje:

„Povyšovacie obdobie pozostáva z týchto dvoch etáp:

- a) udelenie [PB] zo strany generálnych riaditeľstiev a následne zo strany povyšovacích výborov upravených v článku 14 v súlade s postupmi stanovenými v článkoch 6, 7 a 9,

b) samotné povyšovacie konanie uvedené v článku 10.“

11 Podľa článku 6 VVU 45 rozdeľujú generálni riaditelia, resp. riaditelia PB, ktoré boli pridelené každému generálnemu riaditeľstvu (ďalej len „PBGR“) po porade s paritnými hodnotiacimi výbormi.

12 Z článku 6 ods. 1 VVU 45 vyplýva, že na účely tohto rozdeľovania „má každé generálne riaditeľstvo k dispozícii... pridelený počet [PB] predstavujúci 2,5 násobok počtu úradníkov, ktorí sú ešte spôsobilí na povýšenie vzhľadom na svoju platovú triedu a ktorí sú zamestnaní na uvedenom generálnom riaditeľstve“. Z toho istého ustanovenia a z *Administratívnych informácií* č. 99-2002 v každom prípade vyplýva, že v prípade generálnych riaditeľstiev, ktorých priemerný počet ZB pre vymedzenú platovú triedu prevýši viac ako o jeden bod priemer 14 z 20, dôjde k zníženiu prideleného počtu PB presne o počet bodov prevyšujúci priemer. Generálne riaditeľstvá však môžu tento počet bodov prevyšujúci priemer odôvodniť a povyšovacie výbory môžu vo výnimočných prípadoch rozhodnúť o úplnom alebo čiastočnom zrušení tohto zníženia.

13 V článku 6 ods. 2 VVU 45 sa stanovuje, že „na účely udeľovania [PB] sa generálni riaditelia a riaditelia na začiatku roka stretnú v rámci každého generálneho riaditeľstva, aby sa dohodli na kritériách, ktorými sa bude riadiť rozdeľovanie prideleného počtu [PB] medzi riaditeľstvami“.

14 Podľa článku 6 ods. 3 VVU 45:

„Po preskúmaní výsledkov [HSP] udelia generálni riaditelia na návrh svojich riaditeľov pre úradníkov A... [PB] úradníkom, ktorí sú považovaní za najzaslúžitejších, a to najmä:

- i) za to, že prispeli k získaniu výsledkov v rámci pracovného programu riaditeľstva/generálneho riaditeľstva, ktoré presahujú rámec ich osobných cieľov, vrátane poskytnutia súčinnosti ostatným odborom;

- ii) za to, že pri plnení svojich úloh vyvinuli mimoriadne úsilie a získali pozoruhodné výsledky, ako potvrdzujú ich [HSP].“

15 V článku 6 ods. 4 VVU 45 sa stanovuje, že „na účely rozlíšenia úradníkov“:

- „a) 50 % [PB], ktoré sú súčasťou počtu bodov, ktoré boli pridelené generálnemu riaditeľstvu, sa rozdelí medzi najvýkonnejších úradníkov, ktorí svoje mimoriadne zásluhy preukázali tým, že splnili kritériá stanovené v ods. 3 [bodoch] i) a ii). Títo úradníci predstavujú približne 15 % celkového počtu zamestnancov generálneho riaditeľstva v každej platovej triede. Každému úradníkovi sa udelí 6 až 10 bodov.

- b) zvyšných 50 % bodov sa rozdelí medzi ostatných úradníkov, ktorí sú považovaní za zaslúžilých vzhľadom na kritériá stanovené v ods. 3 [bodoch] i) a ii) a ktorým sa jednotlivo udelí 0 až 4 bodov.

[PB] môžu byť úradníkovi udelené iba v rámci jedného z vyššie uvedených prípadov. V dôsledku toho sa maximálny počet [PB], ktoré [môžu] byť v rámci každého povyšovacieho obdobia udelené tomu istému úradníkovi, rovná 10“.

- 16 V článku 8 VVU 45 sa stanovuje, že po udelení PB v súlade s postupom stanoveným v článku 6 generálne riaditeľstvo (GR) pre „personál a administratívu“ vyhotoví zoznamy podľa zásluh úradníkov pre každú príslušnú platovú triedu a podľa počtu získaných bodov, uverejní ich na intranete a oznámi ich všetkým zamestnancom. V týchto zoznamoch sú uvedené mená úradníkov, ktorým na dosiahnutie povyšovacieho limitu nechýba viac ako 5 bodov, a mená úradníkov, ktorí tento limit dosiahli, resp. prekročili.
- 17 Podľa článku 13 ods. 1 VVU 45 môžu úradníci v lehote piatich pracovných dní po uverejnení zoznamu zásluh, ktorý je upravený v článku 8 VVU 45, podať opravný prostriedok proti rozhodnutiam o udelení PB na povyšovací výbor (ďalej len „opravný prostriedok v správnom konaní“). Podľa článku 13 ods. 2 VVU 45, „ak to povyšovací výbor považuje za vhodné, pri posudzovaní každého prípadu navrhne udelenie určitého počtu [PB]. Povyšovací výbor vo svojom odôvodnenom stanovisku uvedie odporúčania pre [menovací orgán]“, ktorý rozhodne o prípadnom udelení dodatočných PB, ktorých stanovený počet sa uverejní (ďalej len „prednostné body udelené na základe opravného prostriedku alebo PBO“).
- 18 Podľa článku 9 ods. 1 VVU 45 sú povyšovacie výbory okrem toho poverené predložením odporúčaní menovaciemu orgánu (ďalej len „MO“), a to pokiaľ ide o udeľovanie PB ako odmeny za dodatočné úlohy vykonané v záujme inštitúcie (ďalej len „PBDÚ“). Tieto úlohy sú vymenované v prílohe I uvedených VVU.
- 19 V článku 12 VVU 45 sú uvedené prechodné ustanovenia pre povyšovanie za rok 2003, aby „mohli byť zásluhy riadne zohľadnené z hľadiska dlhšieho časového obdobia“. V odseku 3 tohto ustanovenia sa stanovujú tri kategórie prechodných PB (ďalej len „PPB“):
- „a) [PPB] budú úradníkom udeľované po 1 bode za rok odpracovaný v platovej triede, pričom sa mu udelí najviac 7 bodov. Okrem toho majú povyšovacie

výbory k dispozícii pridelený počet [PPB] zodpovedajúci 0,25 bodom na úradníka, ktoré sa môžu udeľovať vo výške navyiac 2 body na úradníka.

- b) generálne riaditeľstvá môžu na účely zohľadnenia úradníkov navrhovaných v predchádzajúcom roku, ktorí však neboli povýšení [ďalej len „zostávajúci úradníci“], udeľovať osobitné dodatočné [PB]...“.

²⁰ Podľa *Administratívnych informácií* č. 18-2003 zo 17. februára 2003 (Povýšenia 2003 — Kategórie A, LA, B, C a D — Prevádzkový rozpočet — Zostávajúci úradníci z povyšovania za rok 2002) a bodu III *Administratívnych informácií* č. 34-2003 z 2. mája 2003 (Povyšovanie za rok 2003) môžu byť udelené najviac 4 osobitné dodatočné PB (ďalej len „ODPB“).

²¹ V článku 10 VVU 45 sa stanovuje:

„1. Po skončení konania upraveného v článku 9 sa povyšovacie výbory stanovené v článku 14 zídu na účely preskúmania zoznamu zásluh a predloženia návrhov, pričom [vykonajú výber] zo skupiny úradníkov, ktorí dosiahli povyšovací limit, ktorých počet však presahuje reálne možnosti povýšenia (skupina *ex aequo*). Pri tomto výbere z úradníkov, ktorí majú rovnaký počet bodov, zohľadnia výbory najmä také skutočnosti, akými sú počet odpracovaných rokov v platovej triede a dôvody týkajúce sa rovnosti príležitostí. Tento výber sa začne vykonávať najneskôr 15. mája. Výbory sú povinné svoje návrhy odôvodniť a predložiť ich [MO]. Zoznam zásluh obsahujúci tieto návrhy sa uverejní na intranete. Pokiaľ ide o úradníkov, ktorých počet bodov sa zhoduje s povyšovacím limitom, v tomto zozname budú dotknuté osoby rozdelené podľa toho, či ich povyšovací výbor navrhol, resp. nenavrhol.

2. Povýšenie úradníka podlieha podmienke, aby tento úradník vo svojom hodnotení služobného postupu za posledné hodnotiace obdobie dosiahol celkovo najmenej 10 [ZB]...

3. V júni [MO] na základe návrhov povyšovacích výborov rozhodne, ktorí úradníci každej platovej triedy budú povýšení. Pri každom povýšení sa referenčný limit odpočíta od bodového kreditu povýšených úradníkov a zvyšok sa prevedie na nasledujúce roky.

4. V júli uverejní GR pre ‚personál a administratívu‘ zoznam povýšených úradníkov.“

22 V článku 14 ods. 1 a 2 VVU 45 sa stanovuje:

„1. Zriaďuje sa päť povyšovacích výborov, a to pre úradníkov A, LA, B, C a D.

2. Zloženie výborov je nasledujúce:

— pre úradníkov A: predseda, ktorým je generálny riaditeľ GR ‚Personál a administratívu‘, členovia v počte rovnajúcom sa počtu generálnych riaditeľov a vedúcich oddelení, 15 členov menovaných ústredným výborom zamestnancov, ktorí musia byť zaradení aspoň do triedy A 4/LA 4.

— ...“.

Skutkový stav a konanie

- 23 Žalobca je úradníkom Európskych spoločností od apríla 1991. Od 1. júla 2001 je členom právneho servisu Komisie.
- 24 Žalobcovi bola 15. marca 2003 v jeho HSP udelená známka 16 z 20 za obdobie od júla 2001 do decembra 2002. Táto známka bola prevedená na 16 ZB.
- 25 Rozhodnutím, ktoré bolo žalobcovi oznámené 3. júla 2003, mu generálny riaditeľ právneho servisu udelil 1 PBGR na základe článku 6 VVU 45.
- 26 Na základe článku 12 ods. 3 písm. a) prvej vety VVU 45 mu právny servis udelil takisto 3 PPB, a to po 1 bode za rok odpracovaný v platovej triede (ďalej len „PPBPT“), čo zodpovedá trom odpracovaným rokom v platovej triede A 5.
- 27 Zoznam zásluh uvedený v článku 8 VVU 45 týkajúci sa povyšovania za rok 2003, ktorý sa vzťahuje na úradníkov platovej triedy A 5, akým je aj žalobca, bol uverejnený v *Administratívnych informáciách* č. 48-2003 zo 7. júla 2003. Obsahuje údaje o každom úradníkovi týkajúce sa celkového počtu ZB a PBGR, a takisto PPBPT a ODPB. V tomto zozname nie je uvedené meno žalobcu.
- 28 Dňa 14. júla 2003 podal žalobca proti udeleniu iba jedného PBGR opravný prostriedok v správnom konaní na základe článku 13 VVU 45. V tejto žiadosti žiadal takisto o udelenie PBDÚ. Povyšovací výbor pre úradníkov kategórie A sa zišiel 17. a 24. októbra 2003 okrem iného na účely posúdenia tejto žiadosti.

- 29 Vyššie uvedený povyšovací výbor následne 13. novembra 2003 rozhodol o stanovení zoznamu zásluh úradníkov platovej triedy A 5 podľa článku 10 VVU 45. Tento zoznam bol v ten istý deň uverejnený v *Administratívnych informáciách* č. 69-2003. V tomto zozname nie je uvedené meno žalobcu.
- 30 Dňa 20. novembra 2003 vyhotovil MO zoznam úradníkov povýšených za rok 2003, v ktorom nie je uvedené meno žalobcu. Tento zoznam bol uverejnený v *Administratívnych informáciách* č. 73-2003 z 27. novembra 2003.
- 31 Dňa 16. decembra 2003 nahliadol žalobca do svojho osobného povyšovacieho spisu v systéme Sysper 2 na intranete Komisie a zistil, že mu bol v rámci povyšovania za rok 2003 udelený celkový počet 20 bodov.
- 32 Dňa 19. decembra 2003 uverejnila Komisia v *Administratívnych informáciách* č. 82-2003 súhrnné oznámenie o priebehu povyšovania za predmetný rok.
- 33 Podaním z 12. februára 2004 podal žalobca sťažnosť na základe článku 90 ods. 2 služobného poriadku.
- 34 Táto sťažnosť bola zamietnutá rozhodnutím MO z 15. júna 2004, pričom toto rozhodnutie bolo dotknutej osobe oznámené nasledujúci deň.
- 35 Žalobca návrhom zapísaným do registra kancelárie Súdu prvého stupňa 22. júla 2004 podal žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

- 36 Vyjadrenie k žalobe bolo predložené 19. novembra 2004.
- 37 Listom doručeným Súdu prvého stupňa 14. januára 2005 sa žalobca vzdal možnosti predložiť repliku.
- 38 Na základe článku 14 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa a na návrh piatej komory Súd prvého stupňa po vypočutí účastníkov konania v súlade s článkom 51 tohto rokovacieho poriadku rozhodol postúpiť vec rozšírenému rozhodovaciemu zloženiu.
- 39 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (piata rozšírená komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 64 rokovacieho poriadku písomne položil žalobcovi a Komisii otázky, pričom ich vyzval, aby na ne odpovedali do 31. augusta 2005. Účastníci konania tejto výzve vyhovelí v stanovenej lehote.
- 40 Listom tajomníka Súdu prvého stupňa z 15. septembra 2005 boli účastníci konania vyzvaní, aby do 23. septembra 2005 predložili svoje pripomienky k svojim vzájomným odpovediam na písomné otázky Súdu prvého stupňa. Žalobca predložil svoje pripomienky tajomníkovi Súdu prvého stupňa 23. septembra 2005 a Komisia 22. septembra 2005.
- 41 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky, ktoré im Súd prvého stupňa položil, boli vypočuté na pojednávaní 29. septembra 2005.

Návrhy účastníkov konania

42 Žalobca vo svojej žalobe navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- nariadil predloženie dokumentov prostredníctvom opatrení na zabezpečenie priebehu konania,

- zrušil tieto akty:
 - rozhodnutie generálneho riaditeľa právneho servisu, ktorým bol žalobcovi udelený iba jeden prednostný bod generálneho riaditeľstva v rámci povyšovania za rok 2003 a ktoré bolo oznámené 2. júla 2003 a potvrdené rozhodnutím MO oznámeným 16. decembra 2003,

 - rozhodnutie MO, ktorým nebol žalobcovi udelený ani jeden PBDÚ v rámci povyšovania za rok 2003, ktoré bolo oznámené 16. decembra 2003 prostredníctvom systému Sysper 2,

 - tieto rozhodnutia: rozhodnutie MO udeliť žalobcovi celkový počet 20 bodov v rámci povyšovania za rok 2003; zoznam zásluh úradníkov platovej triedy A 5 za rok 2003, ktorý bol uverejnený v *Administratívnych informáciách* č. 69-2003 z 13. novembra 2003; zoznam úradníkov povýšených do platovej triedy A 4 za rok 2003 uverejnený v *Administratívnych informáciách* č. 73-2003 z 27. novembra 2003; v každom prípade rozhodnutie o nezapísaní mena žalobcu do uvedených zoznamov,

— v prípade potreby rozhodnutie MO z 15. júna 2004, ktorým sa zamieta jeho sťažnosť podaná 12. februára 2004,

— zaviazal žalovanú na náhradu trov konania.

43 Žalovaná vo svojom vyjadrení k žalobe navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— vyhlásil tvrdenia žalobcu smerujúce k zrušeniu rozhodnutia, ktorým mu bol udelený celkový počet 20 bodov, za neprípustné a nedôvodné,

— v zostávajúcej časti zamietol žalobu ako nedôvodnú,

— rozhodol o trovách konania.

44 Komisia na pojednávaní upustila od svojej argumentácie týkajúcej sa neprípustnosti žaloby v rozsahu, v akom táto žaloba smeruje proti rozhodnutiu udeliť žalobcovi celkový počet 20 zvyšovacích bodov. Súd prvého stupňa to zaznamenal do zápisnice z pojednávania.

45 Po tomto vyhlásení žalobca vyhlásil, že berie späť svoje návrhy smerujúce k zrušeniu individuálnych rozhodnutí, ktorými mu boli, resp. neboli udelené PB prislúchajúce rozličným vymedzeným kategóriám, to však len v takom rozsahu, aby žalobou bolo aj naďalej možné spochybňovať platnosť kritérií udeľovania osobitných bodov vo vzťahu k rozhodnutiu, ktorým bol stanovený celkový počet povyšovacích bodov. Súd prvého stupňa to zaznamenal do zápisnice z pojednávania.

O prípustnosti

46 Ako vyplýva z vyššie uvedeného bodu 44, Komisia na pojednávaní upustila od svojej námietky týkajúcej sa prípustnosti žaloby v rozsahu, v akom táto žaloba smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bol žalobcovi udelený celkový počet 20 bodov v rámci povyšovania za rok 2003.

47 V každom prípade je potrebné pripomenúť, že keďže splnenie podmienok prípustnosti žaloby podlieha verejnému záujmu, Súd prvého stupňa ich môže skúmať i bez návrhu a jeho kontrola nie je obmedzená na námietky neprípustnosti vznesené účastníkmi konania. Predovšetkým platí, že iba Súdu prvého stupňa prináleží, aby bez ohľadu na stanoviská účastníkov konania zistil a určil, či bol v každej prejednávanej veci skutočne vydaný akt spôsobujúci žalobcovi ujmu (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. marca 2005, D/EIB, T-275/02, Zb. VS s. I-A-259, II-1295, bod 42, a citovanú judikatúru).

48 Podľa ustálenej judikatúry sú aktmi alebo rozhodnutiami, proti ktorým je možné podať žalobu o neplatnosť, iba opatrenia so záväzným právnym účinkom, ktoré sa dotýkajú záujmov žalobcu tým, že podstatne zasahujú do jeho právneho postavenia (rozsudok Súdneho dvora z 11. novembra 1981, IBM/Komisia, 60/81, Zb. s. 2639, bod 9; rozsudky Súdu prvého stupňa z 22. júna 1990, Marcopoulos/Súdny dvor, T-32/89 a T-39/89, Zb. s. II-281, bod 21, a zo 17. decembra 2003, McAuley/Rada, T-324/02, Zb. VS s. I-A-337 a II-1657, bod 28).

- 49 Z judikatúry takisto vyplýva, že ak sa rozhodnutie prijíma na základe postupu, ktorý pozostáva z niekoľkých štádií, napadnutelnými sú iba opatrenia, v ktorých je s konečnou platnosťou vyjadrené stanovisko pôvodcu rozhodnutia, s výnimkou predbežných opatrení, ktorých cieľom je príprava konečného rozhodnutia (rozsudky Marcopoulos/Súdny dvor, už citovaný v bode 48 vyššie, bod 21, a McAuley/Rada, už citovaný v bode 48 vyššie, bod 28).
- 50 Žalobca v prejednávanej veci spochybňuje zákonnosť rozličných aktov prijatých v rámci povyšovania za rok 2003, ktorý je prvým povyšovacím obdobím, v ktorom sa uplatňujú nové VVU 43 a VVU 45, pričom poukazuje najmä na neplatnosť *ex tunc* niektorých týchto aktov.
- 51 Vzhľadom na tieto okolnosti sa Súd prvého stupňa domnieva, že na účely vymedzenia aktu spôsobujúceho ujmu a lehoty na podanie opravného prostriedku proti tomuto aktu je potrebné postupne opísať podstatu nového povyšovacieho systému a priebeh celého povyšovacieho obdobia.

1. *Povyšovací systém*

- 52 Je potrebné uviesť, že podľa uplatniteľných predpisov dochádza k povýšeniu v závislosti od zásluh a úrovne práce úradníka, ktoré sa každoročne preukazujú a sú vyjadrené vo forme bodov udeľovaných v rámci každoročného hodnotiaceho a povyšovacieho obdobia.
- 53 V článku 3 VVU 45 s názvom „Základy povyšovania“ sa takisto stanovuje, že „v prvom rade je potrebné zohľadniť počet [ZB] a [PB], ktoré získal každý úradník v priebehu roka alebo počas predchádzajúcich rokov“.

54 Z článku 5 VVU 45 okrem iného vyplýva, že úradník môže byť povýšený iba vtedy, ak získa presne stanovený počet bodov, ktorý sa prinajmenšom rovná referenčnému limitu, resp. „povyšovaciemu limitu“, ktorý stanovia povyšovacie výbory pre každé povyšovacie obdobie.

55 V článku 5 ods. 3 VVU 45 sa totiž stanovuje:

„Povyšovací limit predstavuje počet bodov (zásluhových a prednostných) potrebných na povýšenie do príslušnej platovej triedy; v súlade s rozpočtovými možnosťami sú povyšovaní tí úradníci, ktorých počet bodov presahuje stanovený limit. Tí úradníci, ktorých počet bodov sa rovná limitu, môžu byť povýšení, takisto sa však môže stať, že budú musieť počkať na nasledujúce povyšovacie obdobie, a to v závislosti od miery povyšovania“.

56 Článok 10 ods. 3 VVU 45 dopĺňa už citované ustanovenie, pričom sa v ňom stanovuje, že „pri každom povýšení sa referenčný limit odpočíta od bodového kreditu povýšených úradníkov a zvyšok sa prevedie na nasledujúce roky“.

57 Celkový počet bodov, ktoré získal úradník v rámci povyšovacieho obdobia, je výsledkom zložitého postupu, v ktorého priebehu sa uvedenému úradníkovi udeľujú ZB vyplývajúce zo známok a posúdenia HSP, a následne PB, ktoré môžu podľa článku 2 ods. 1 VVU 43 udeľovať buď generálni riaditelia alebo riaditelia každého generálneho riaditeľstva (PBGR), alebo MO na odporúčanie povyšovacích výborov (PBDÚ a PBO).

58 Okrem toho, pokiaľ ide o povyšovanie za rok 2003, ktorý je prvým rokom, v ktorom sa začalo uplatňovať nové povyšovacie konanie, v článku 12 ods. 3 VVU 45 sú uvedené prechodné opatrenia, „aby mohli byť zásluhy riadne zohľadnené z hľadiska dlhšieho časového obdobia“. Tieto opatrenia sa vzťahujú jednak na udeľovanie PPB, ktoré udeľujú úradníci z úradnej povinnosti, a to po 1 bode za každý odpracovaný rok, pričom sa však udelí najviac 7 bodov [PPBPT, článok 12 ods. 3 písm. a) prvá veta VVU 45], alebo na odporúčanie povyšovacích výborov, ak to odôvodňuje situácia úradníka, a to najviac 2 body na úradníka [PPB, článok 12 ods. 3 písm. a) druhá veta VVU 45], a takisto na udeľovanie najviac 4 ODPB úradníkom navrhnutým na povýšenie za rok 2002, ktorí však povýšení neboli [článok 12 ods. 3 písm. b) VVU 45 a *Administratívne informácie* č. 18-2003 a 34-2003].

2. *Priebeh povyšovacieho obdobia*

59 Povyšovacie obdobie sa začína každý rok po skončení hodnotiaceho obdobia a jeho prvým štádiom nasledujúcim po udelení ZB je udeľovanie PB na úrovni každého generálneho riaditeľstva.

60 V prejednávanej veci generálny riaditeľ právneho servisu udelil žalobcovi na základe rozhodnutia, ktoré mu bolo oznámené 3. júla 2003, jeden PBGR na základe článku 6 VVU 45, ktorý bol pripočítaný k už získaným 16 ZB. Na základe článku 12 ods. 3 písm. a) prvej vety VVU 45 mu právny servis udelil takisto tri PPBPT zodpovedajúce trom odpracovaným rokom v platovej triede A 5. Žalobca na druhej strane nezískal ani jeden ODPB podľa článku 12 ods. 3 písm. b) VVU 45.

61 Okrem individuálnych a dôverných informácií o celkovom počte ZB a PB, ktoré každému úradníkovi poskytuje jeho generálne riaditeľstvo (článok 6 ods. 8 VVU 45), GR pre „Personál a administratívu“ Komisie po udelení PBGR vypracúva

a uverejňuje zoznam zásluh pre každú platovú triedu, v ktorom sú uvedené mená úradníkov, ktorým na dosiahnutie povyšovacieho limitu nechýba viac ako 5 bodov, a mená tých úradníkov, ktorí tento limit dosiahli, resp. prekročili, pričom sa uvádza takisto celkový počet ZB a PBGR, ktorý každý z nich získal (článok 8 VVU 45).

- 62 Pokiaľ ide o povyšovanie za rok 2003, vyššie uvedený zoznam zásluh týkajúci sa úradníkov platovej triedy A 5, akým je aj žalobca, bol uverejnený v *Administratívnych informáciách* č. 48-2003 zo 7. júla 2003. Obsahuje údaje o každom úradníkovi týkajúce sa celkového počtu ZB a PBGR, a takisto PPBPT a ODPB udelených v rámci uplatňovania prechodných ustanovení.
- 63 Umiestnenie úradníkov v rámci povyšovacieho obdobia, ktoré je uvedené v zozname v zmysle článku 8 VVU 45, nemá konečnú platnosť, a to bez ohľadu na to, či títo úradníci sú, resp. nie sú na tomto zozname uvedení.
- 64 Úradník, ktorý nie je spokojný s počtom udelených PBGR, má jednak možnosť podať v lehote piatich pracovných dní odo dňa uverejnenia vyššie uvedeného zoznamu zásluh opravný prostriedok v správnom konaní na príslušný povyšovací výbor, ktorý môže v prípade potreby MO odporučiť, aby príslušnému úradníkovi udelil PBO (článok 13 VVU 45). Žalobca takýto opravný prostriedok napokon platne podal 14. júla 2003.
- 65 Okrem toho môžu úradníci po uverejnení zoznamu zásluh, ktorý je upravený v článku 8 VVU 45, získať ešte aj PBDÚ (článok 9 VVU 45) a v súlade s prechodnými ustanoveniami prechodné prednostné body, ktoré udeľuje MO na návrh povyšovacích výborov (ďalej len „PPBPV“) [článok 12 ods. 3 písm. a) druhá veta VVU 45].

- 66 Druhé štádium povyšovacieho obdobia pozostáva zo zasadnutí povyšovacích výborov a z predkladania návrhov, ktoré patria do ich oblasti pôsobnosti, menovaciemu orgánu.
- 67 Je nesporné, že povyšovacie výbory majú v zásade dva druhy právomoci. Ich prvá právomoc spočíva v tom, že predkladajú MO odporúčania na udelenie niektorých PB (články 9, 12 a 13 VVU 45), pričom zvyčajne vydávajú stanoviská k udeleniu PBO pred predložením odporúčania ku konkrétnemu udeleniu PBDÚ (článok 13 VVU 45). Ich druhá právomoc spočíva v tom, že predkladajú MO návrhy na zaradenie úradníkov, ktorí patria do skupiny tzv. „*ex aequo*“, teda do skupiny úradníkov, ktorí dosiahli povyšovací limit, ktorých počet však presahuje reálne možnosti povýšenia (článok 10 VVU 45).
- 68 V každom prípade je však vzhľadom na nepresnosť znenia VVU 45 do určitej miery náročné vymedziť podmienky účasti povyšovacích výborov z hľadiska *ratione temporis*.
- 69 V článku 10 VVU 45 sa teda stanovuje, že povyšovacie výbory sa zídu na účely preskúmania zoznamu zásluh a predloženia návrhov, pričom „po skončení konania upraveného v článku 9“ sa vykoná výber zo skupiny *ex aequo*. Tento posledný uvedený výraz vykladaný v spojení s článkom 13 VVU 45 by mohol viesť k takému výkladu, že z článku 10 VVU 45 vyplýva, že povyšovacie výbory a MO sa prvýkrát zúčastnia na navrhovaní a následne na rozhodovaní o udelení PB až po uverejnení zoznamu zásluh podľa článku 8 VVU 45.
- 70 Cieľom takejto účasti je s konečnou platnosťou rozhodnúť o umiestnení úradníkov, pokiaľ ide o celkový počet bodov udelených v rámci povyšovacieho obdobia, pričom následne by sa malo nevyhnutne uskutočniť nové zasadnutie povyšovacích výborov, a to na účely vypracovania návrhov týkajúcich sa zaradenia úradníkov patriacich do skupiny *ex aequo*.

- 71 Takýto prístup však nie je v súlade so znením a systémom VVU 45.
- 72 V prvom rade je potrebné uviesť, že používanie pojmu „konanie“ sa nezdá byť vhodné v tom zmysle, že v článku 9 VVU 45 sa v skutočnosti neuvádza opis celkového konania so stanovením presného časového harmonogramu, ale opis týkajúci sa rozdelenia právomocí medzi povyšovacie výbory a MO v oblasti udeľovania PBDÚ.
- 73 V druhom rade z výkladu, ktorý je uvedený vo vyššie uvedených bodoch 69 a 70, vyplýva, že existuje predbežné rozhodnutie MO týkajúce sa stanovenia celkového počtu bodov. V článku 9 VVU 45 sa však nijakým spôsobom neupravuje prijímanie takéhoto rozhodnutia zo strany MO, keďže tento článok sa obmedzuje na to, že všeobecným spôsobom upravuje hlavné právomoci tohto orgánu v oblasti udeľovania PB, pričom sa v ňom neupresňuje, kedy presne sa má táto právomoc vykonávať.
- 74 Je tomu tak aj v prípade článku 13 VVU 45, ktorý sa týka udeľovania PBO, v ktorom sa iba upravuje rozhodovacia právomoc MO, pričom sa neupresňuje, kedy presne v priebehu povyšovacieho obdobia sa má táto právomoc vykonať. Okrem toho hoci sa v článku 13 ods. 2 VVU 45 stanovuje, že počet PBO, ktoré takýmto spôsobom MO udelí, sa uverejňuje, nevyplyva z neho, v akom štádiu sa toto uverejnenie uskutoční, pričom počet udelených PBO na povyšovanie za rok 2003 bol upresnený v súhrnnom oznámení o priebehu predmetného povyšovacieho obdobia uverejnenom v *Administratívnych informáciách* č. 82-2003.
- 75 V skutočnosti je nesporné, že ani v jednom článku VVU 45 sa neuvádza ani neupresňuje *ratione temporis* prijímania predbežného a osobitného rozhodnutia zo strany MO o stanovení celkového počtu bodov.

76 V treťom rade sa v článku 10 VVU 45 uvádza, že povyšovacie výbory sa zídu na účely „preskúmania zoznamu zásluh“, pričom tento pojem je uvedený v článku 8 VVU 45 a predstavuje zoznam úradníkov, ktorým na dosiahnutie povyšovacieho limitu nechýba viac ako 5 bodov, a mená tých úradníkov, ktorí tento limit dosiahli, resp. prekročili, pričom sa uvádza takisto celkový počet ZB a PBGR, ako aj PPBPT a ODPB v rámci prechodného režimu, ktorý každý z nich získal. Zohľadnenie takéhoto zoznamu má svoje opodstatnenie iba v takom prípade, ak má tento dokument v tomto štádiu ešte význam, čo by neplatilo za predpokladu, ak by bolo rozhodnutie MO o stanovení celkového počtu bodov prijaté po uverejnení uvedeného zoznamu.

77 Pokiaľ ide o systém VVU 45, je potrebné uviesť, že v článku 10 ods. 3 uvedených VVU sa stanovuje, že „v júni [MO] na základe návrhov povyšovacích výborov rozhodne, ktorí úradníci každej platovej triedy budú povýšení“.

78 Zo zrejmých dôvodov týkajúcich sa správneho úradného postupu a právnej istoty teda vzniká dojem, že sa stanovilo, že prijímanie formálneho rozhodnutia MO sa z hľadiska *ratione temporis* presúva na zvyčajný koniec povyšovacieho konania, čo všetkým dotknutým úradníkom umožňuje určité a konečné určenie ich umiestnenia, pokiaľ ide o výsledok povyšovacieho obdobia.

79 Výklad VVU 45 smerujúci k oddeleniu účasti povyšovacích výborov a MO a k tomu, aby MO nevyhnutne prijal predbežný akt týkajúci sa celkového počtu bodov, by neprimerane skomplikoval postavenie úradníkov spôsobilých na povýšenie, a to či už ide o určenie aktu spôsobujúceho ujmu, alebo dodržiavanie lehôt na podanie opravného prostriedku, čo by bolo v rozpore s požiadavkami právnej istoty.

- 80 Vzhľadom na tieto okolnosti je opodstatnené domnievať sa, že po uverejnení zoznamu zásluh podľa článku 8 VVU 45 sa povyšovacie výbory zídu na účely vypracovania svojich návrhov týkajúcich sa jednak udelenia PB, čo patrí do ich právomoci, ako aj zaradenia úradníkov patriacich do skupiny *ex aequo*. Všetky tieto návrhy sú uvedené v zozname zásluh, ktorý je upravený v článku 10 ods. 1 VVU 45.
- 81 V prejednávanej veci je potrebné uviesť, že v nadväznosti na činnosť povyšovacieho výboru pre úradníkov kategórie A, ktorý sa zišiel 17. a 24. októbra 2003, bol zoznam zásluh uvedený v článku 10 VVU 45 uverejnený v *Administratívnych informáciách* č. 69-2003 z 13. novembra 2003.
- 82 V tomto zozname sú uvedené mená a pracovné zaradenie úradníkov, ktorí dosiahli alebo prekročili povyšovací limit, a tých úradníkov, ktorým na dosiahnutie uvedeného limitu nechýba viac ako 5 bodov, a to s uvedením:
- celkového počtu bodov navrhovaných vo vzťahu ku každému z nich, ktorý mohol byť v prípade niektorých úradníkov zvýšený v porovnaní s počtom bodov uvedených v zozname zásluh uverejnenom 7. júla 2003, a to na základe návrhov výboru udeliť im PBDÚ, PBO a PPBPV,
 - písmena „p“ pri mene úradníka, ktorého povýšenie výbor navrhuje, pričom zákonná požiadavka týkajúca sa jeho uvedenia a významu existuje iba vtedy, ak ide o skupinu *ex aequo*, to znamená skupinu úradníkov, ktorí dosiahli povyšovací limit, ich počet však prekračuje skutočné možnosti povýšenia, čo spôsobuje vznik situácie, že dotknutí úradníci sú zaradovaní najmä podľa odpracovaných rokov v platovej triede a na základe posúdení spojených s rovnosťou príležitostí.

- 83 Umiestnenie úradníkov v rámci povyšovacieho obdobia uvedené v zozname v zmysle článku 10 VVU 45 nemá okrem toho konečnú platnosť, a to bez ohľadu na to, či títo úradníci sú, resp. nie sú na tomto zozname uvedení.
- 84 Ako už bolo uvedené, bez ohľadu na to, či ide o udeľovanie PB, alebo rozlíšenia vykonávané v skupine *ex aequo*, povyšovací výbor iba predkladá návrhy MO, ktorý jediný má právomoc rozhodnúť, ako vyplýva z článku 2 VVU 43, článku 10 a článku 14 ods. 4 VVU 45. V tejto súvislosti je potrebné s poľutovaním poukázať na niektoré nepresnosti týkajúce sa znenia VVU 45, ktoré môžu viesť k nejasnostiam týkajúcim sa úlohy povyšovacieho výboru, ako aj na názov článku 9 „Udeľovanie PB povyšovacími výbormi“, hoci v odseku 3 uvedeného článku sa jasne stanovuje, že ide o individuálne „návrhy“ na udelenie PB, ktoré sa predkladajú MO, ktorý „rozhodne o udelení PB“. Ako Komisia pripustila na pojednávaní, to isté platí o znení článku 12 ods. 3 písm. a) druhej vete VVU 45 týkajúcom sa udeľovania PPBPV.
- 85 V článku 10 ods. 3 VVU 45 sa takisto jasne stanovuje, že MO „rozhodne“, ktorí úradníci každej platovej triedy budú povýšení na základe „návrhov“ povyšovacích výborov, ktorými nie je MO viazaný, pričom MO musí v prvom rade rozhodnúť o udelení bodov a až následne o zaradení úradníkov patriacich do skupiny *ex aequo*. MO môže teda návrhy povyšovacích výborov odsúhlasiť, resp. sa od nich odchyliť, pričom v prípade odchylenia sa od návrhov povyšovacích výborov môže dôjsť k zníženiu alebo zvýšeniu celkového počtu bodov príslušného úradníka, v dôsledku čoho môže byť teda tento celkový počet bodov vyšší, resp. nižší ako povyšovací limit, prípadne sa s ním môže zhodovať.
- 86 Tretím a posledným štádiom povyšovacieho obdobia je vyhotovenie zoznamu povýšených úradníkov. V prejednávanej veci vyhotovil MO zoznam úradníkov povýšených do platovej triedy A 4 20. novembra 2003, pričom tento zoznam bol

uverejnený v *Administratívnych informáciách* č. 73-2003 z 27. novembra 2003, a takýmto spôsobom oznámený všetkým dotknutým úradníkom, teda aj žalobcovi. Z tohto zoznamu vyplýva, že MO odsúhlasil všetky návrhy povyšovacieho výboru jednak, pokiaľ ide o udelenie bodov, a takisto zaradenie úradníkov patriacich do skupiny *ex aequo*.

3. Akt spôsobujúci ujmu

- ⁸⁷ Z vyššie uvedeného vyplýva, že povyšovacie konanie sa končí vyhotovením zoznamu povýšených úradníkov. V tomto konečnom rozhodnutí sú uvedení úradníci povýšení v rámci prebiehajúceho povyšovacieho obdobia. Vzhľadom na to sa úradníci, ktorí sa považujú za spôsobilých na povýšenie, dozvedia s určitosťou a konečnou platnosťou o posúdení svojich zásluh až v okamihu uverejnenia tohto zoznamu, pričom dochádza k ovplyvneniu ich právneho postavenia (rozsudky Súdu prvého stupňa z 21. novembra 1996, Michaël/Komisia, T-144/95, Zb. VS. s. I-A-529 a II-1429, bod 30, a z 19. marca 2003, Tsarnavas/Komisia, T-188/01 až T-190/01, Zb. VS s. I-A-95 a II-495, bod 73).
- ⁸⁸ V každom prípade je potrebné pripomenúť, že udelenie bodov za príslušný rok spôsobuje účinky, ktoré sa neobmedzujú a nevzťahujú výlučne na prebiehajúce povyšovacie obdobie. Nový povyšovací systém je založený na zohľadnení získaných zásluh, ktoré sú vyjadrené každoročne získanými bodmi. Z toho vyplýva, že body udelené v rámci príslušného roka môžu mať vplyv na viaceré povyšovacie obdobia.
- ⁸⁹ Súd prvého stupňa v rozsudku z 11. decembra 2003, Breton/Súdny dvor (T-323/02, Zb. VS s. I-A-325 a II-1587, body 52 až 54) v podobnom kontexte rozhodol, že stanovenie počtu bodov na účely povýšenia je samostatným aktom spôsobujúcim záväzné právne účinky takej povahy, že môže dôjsť k ovplyvneniu záujmov úradníka tým, že sa závažným spôsobom zmení jeho právne postavenie, hoci predstavuje iba jedno zo štádií povyšovacieho konania.

- 90 Hoci sa táto judikatúra týka povyšovacieho systému, ktorý upravuje iba jednu kategóriu bodov, je ju možné uplatniť aj v prejednávanej veci. Je teda opodstatnené domnievať sa, že konečný akt, ktorým sa končí povyšovacie obdobie, je komplexnej povahy v tom zmysle, že obsahuje dve rozličné rozhodnutia, teda rozhodnutie MO o stanovení zoznamu povýšených úradníkov a rozhodnutie MO o stanovení celkového počtu bodov, na ktorom sa zakladá prvé vyššie uvedené rozhodnutie. Toto rozhodnutie MO o stanovení celkového počtu bodov je samostatným aktom, ktorý môže byť ako taký v súlade s judikatúrou uvedenou v predchádzajúcom bode predmetom sťažnosti a v prípade potreby aj žaloby v rámci opravných prostriedkov vymedzených v služobnom poriadku.
- 91 V dôsledku toho platí, že v prípade, ak úradník zapísaný do zoznamu povýšených spochybňuje celkový počet bodov, ktoré mu udelil MO, a teda aj zostávajúci počet bodov, ktoré boli prevedené na nasledujúce roky, môže podať sťažnosť, a v prípade potreby aj žalobu proti aktu, ktorým sa udeľujú body a ktorý má záväzné a konečné právne účinky.
- 92 Takisto môže vzniknúť situácia, že také isté konanie bude začaté na základe návrhu úradníka, ktorý nebol povýšený a nemá v úmysle spochybníť svoje nepovýšenie v rámci príslušného povyšovacieho obdobia, ale iba zamietnutie udelenia určitého počtu bodov, ktoré mu však neumožňujú dosiahnuť povyšovací limit.
- 93 Okrem toho úradník, ktorý nebol povýšený z toho dôvodu, že mu bol údajne neodôvodnene udelený nedostatočný počet bodov, t. j. počet bodov nižší, ako je povyšovací limit, môže podať žalobu jednak proti rozhodnutiu MO o stanovení celkového počtu bodov a takisto proti rozhodnutiu o stanovení zoznamu povýšených úradníkov. Hoci je naozaj možné tieto dva akty od seba po právnej stránke odlíšiť a môžu byť predmetom rozličných návrhov smerujúcich k zrušeniu, je nepochybné, že v skutočnosti spolu v prípade, že dôjde k zamietnutiu povýšenia, úzko súvisia, pričom rozhodnutie o stanovení zoznamu povýšených úradníkov sa vzťahuje nevyhnutne a výlučne na celkový počet bodov udelených úradníkovi vo

vzťahu k povyšovaciemu limitu, avšak nie je tomu tak za predpokladu, keď uvedený úradník, ktorý tento povyšovací limit dosiahol a patrí do skupiny *ex aequo*, nebol povýšený z dôvodu vedľajších posúdení, ktoré súvisia s odpracovanými rokmi v platovej triede alebo rovnosťou príležitostí.

- 94 V tomto poslednom uvedenom prípade bude môcť príslušný úradník platne podať žalobu iba proti konečnému rozhodnutiu MO o stanovení zoznamu povýšených úradníkov, a to z dôvodu nesprávneho posúdenia zo strany MO pri zaraďovaní úradníkov patriacich do skupiny *ex aequo*.
- 95 V prejednávanej veci je potrebné pripomenúť, že žalobca, ktorý nebol povýšený za rok 2003, podal sťažnosť a neskôr žalobu na Súd prvého stupňa smerujúcu najmä proti rozhodnutiu MO, ktorým mu bol udelený celkový počet 20 bodov, zoznamu úradníkov povýšených do platovej triedy A 4 za rok 2003 a rozhodnutiu MO o stanovení tohto zoznamu v rozsahu, v akom sa v ňom zamieta jeho povýšenie.
- 96 Žalobca v rámci tejto žaloby spochybňuje takisto zákonnosť individuálnych rozhodnutí, ktorými mu bol udelený iba jeden PBGR, resp. sa mu zamietlo udelenie PBDÚ, ako aj rozhodnutia o jeho nezapísaní do zoznamu zásluh úradníkov platovej triedy A 5 uverejnenom v *Administratívnych informáciách* č. 69-2003 z 13. novembra 2003, a takisto zoznamu ako takého.
- 97 Tieto rozhodnutia sú prípravnými aktmi, ktoré majú vo vzťahu ku konečnému rozhodnutiu o povýšení a k oddeliteľnému a samostatnému aktu, ktorý toto rozhodnutie obsahuje, teda stanovenie celkového počtu bodov, ktorého zrušenie žalobca navrhuje v tomto konaní, predbežný charakter a sú pre neho nevyhnutné. Tak je tomu aj v prípade rozhodnutia o udelení PBGR, a to bez ohľadu na to, či proti nemu bol, resp. nebol podaný opravný prostriedok v správnom konaní na základe článku 13 VVU 45. Hoci v prípade nepodania takéhoto opravného prostriedku nemôže MO zmeniť počet PBGR tak, že udelí PBO, nič to nemení na tom, že rozhodnutie o udelení PBGR je iba prípravným aktom, keďže maximálny počet PBGR, ktoré je možné udeliť, sám osebe neumožňuje dosiahnuť povyšovací limit.

- 98 Podľa judikatúry nemôžu byť tieto akty predmetom samostatnej žaloby o neplatnosť, ich zákonnosť je však možné aj naďalej spochybníť v rámci žaloby smerujúcej proti konečnému rozhodnutiu (rozsudok Súdu prvého stupňa z 9. apríla 2003, Tejada Fernández/Komisia, T-134/02, Zb. VS s. I-A-125 a II-609, bod 18).
- 99 Hoci žalobca na pojednávaní vyhlásil, že berie späť svoje návrhy smerujúce k zrušeniu individuálnych rozhodnutí, ktorými mu bol udelený iba jeden PBGR, resp. mu bolo zamietnuté udelenie PBDÚ, urobil tak pod podmienkou, že bude mať možnosť z právneho hľadiska spochybníť platnosť kritérií udeľovania uvedených bodov v rámci žaloby smerujúcej proti rozhodnutiu o stanovení celkového počtu bodov.
- 100 Súd prvého stupňa považuje takéto späťvzatie za neprípustné. Môže byť totiž viazaný iba jasným a nepodmieneným späťvzatím žalobných návrhov uvedených v žalobe (uznesenie Súdu prvého stupňa z 12. marca 1992, Gavilan/Parlament, T-73/91, Zb. s. II-1555, bod 26).
- 101 Napokon je potrebné uviesť, že žalobca v rámci tejto žaloby navrhuje v prípade potreby zrušiť rozhodnutie MO z 15. júna 2004 o zamietnutí jeho sťažnosti. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že v zmysle judikatúry je sťažnosť v správnom konaní a jej výslovné, resp. implicitné zamietnutie zo strany MO integrálnou súčasťou komplexného konania. Vzhľadom na to má podanie žaloby na Súd prvého stupňa, hoci po formálnej stránke smeruje proti zamietnutiu sťažnosti, taký účinok, že Súd prvého stupňa sa bude zaoberať aktom spôsobujúcim ujmu, proti ktorému bola sťažnosť podaná (rozsudky Súdneho dvora zo 17. januára 1989, Vainker/Parlament, 293/87, Zb. s. 23, bod 8, a zo 7. februára 1990, Culin/Komisia, C-343/87, Zb. s. I-225, bod 7; rozsudky Súdu prvého stupňa zo 16. októbra 1996, Capitano/Komisia, T-36/94, Zb. VS s. I-A-449 a II-1279, bod 33, a zo 7. júna 2005, Cavallaro/Komisia, T-375/02, Zb. VS s. I-A-151, II-673, bod 59).

4. *Lehota na podanie opravného prostriedku*

- 102 Je potrebné pripomenúť, že v článkoch 90 a 91 služobného poriadku sa všeobecným spôsobom upravuje právo zamestnancov podať opravný prostriedok proti správny aktom spôsobujúcim im ujmu. Z týchto ustanovení vyplýva, že celý takto upravený sporový systém je založený na požiadavke, podľa ktorej sa výkon práva na podanie opravného prostriedku pripúšťa iba pri striktnom dodržiavaní stanovených lehôt (rozsudok Súdneho dvora z 10. decembra 1980, Grasselli/Komisija, 23/80, Zb. s. 3709, bod 25, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. marca 1993, Boessen/CES, T-87/91, Zb. s. II-235, bod 27).
- 103 Dodržiavanie lehôt na podanie opravných prostriedkov uvedených v článkoch 90 a 91 služobného poriadku predpokladá, že úradník je výslovne a v plnom rozsahu oboznámený s aktom spôsobujúcim mu ujmu.
- 104 Pokiaľ ide o trojmesačnú lehotu, ktorú má úradník na podanie sťažnosti proti aktu spôsobujúcemu mu ujmu, v článku 90 ods. 2 služobného poriadku sa stanovuje, že uvedená lehota začína plynúť:

- „dňom uverejnenia aktu, ak ide o opatrenie všeobecného charakteru,

- dňom oznámenia rozhodnutia dotknutej osobe [osobe, ktorej je rozhodnutie určené — *neoficiálny preklad*], ale v každom prípade najneskôr odo dňa prijatia tohto oznámenia príslušnou osobou, ak opatrenie postihuje uvedenú osobu; ak akt, postihujúci uvedenú osobu, obsahuje aj sťažnosť na ďalšiu osobu, táto lehota začne plynúť pre túto druhú osobu dňom, keď prijme príslušné oznámenie [najneskôr odo dňa, keď sa dotknutá osoba o tomto akte dozvedela, ak ide o opatrenie individuálnej povahy; ak však individuálny akt spôsobuje ujmu inej osobe, ako je osoba, ktorej je akt určený, táto lehota začína vo vzťahu k uvedenej osobe plynúť odo dňa, keď sa o ňom dozvedela — *neoficiálny preklad*], ale v každom prípade najneskôr dňom uverejnenia...“.

105 Tieto ustanovenia, na základe ktorých vzniká vzťah medzi začiatkom plynutia trojmesačnej lehoty a právnou povahou predmetného aktu, musia byť v prejednávanej veci vykladané so zohľadnením osobitosti povyšovacieho konania, a teda so zohľadnením toho, že konečný akt, ktorým sa povyšovacie obdobie končí, má komplexnú povahu v tom zmysle, že obsahuje dve rozličné rozhodnutia, a to rozhodnutie MO o stanovení zoznamu povýšených úradníkov a rozhodnutie MO o stanovení celkového počtu bodov na konci uvedeného obdobia, na ktorých sa zakladá prvé vyššie uvedené rozhodnutie. Toto rozhodnutie MO o stanovení bodov na konci povyšovacieho obdobia je samostatným aktom, ktorý môže byť ako taký predmetom sťažnosti, a v prípade potreby môže byť proti nemu podaná žaloba v rámci opravných prostriedkov, ktoré upravuje služobný poriadok.

106 Z vyššie uvedených záverov vyplýva, že po skončení povyšovacieho obdobia môžu prichádzať do úvahy prinajmenšom tri druhy žaloby o neplatnosť:

- žaloba smerujúca iba proti rozhodnutiu MO o stanovení celkového počtu bodov, ktorú môže podať úradník, ktorý síce bol povýšený, avšak spochybňuje zostávajúci počet bodov, alebo úradník, ktorý povýšený nebol a ktorý nesúhlasí s udeleným počtom bodov, pričom však nespochybňuje svoje nepovýšenie,

- žaloba smerujúca proti rozhodnutiu MO o stanovení celkového počtu bodov a zároveň proti rozhodnutiu o stanovení zoznamu povýšených úradníkov, ktorú môže podať úradník nepovýšený z toho dôvodu, že mu bol údajne neodôvodnene udelený nedostatočný počet bodov, t. j. počet bodov nižší ako je povyšovací limit, alebo nepovýšený úradník, ktorého počet bodov sa rovná povyšovaciemu limitu a ktorý spochybňuje jednak nedostatočnosť uvedeného počtu a takisto výber, ktorý vykonal MO v rámci skupiny *ex aequo* na základe vedľajších posúdení,

- žaloba smerujúca iba proti rozhodnutiu, ktorým MO stanovil zoznam povýšených úradníkov, môže podať nepovýšený úradník, ktorého počet bodov sa rovná povyšovaciemu limitu a ktorý spochybňuje iba vyššie uvedený výber.

- 107 Hoci je nepochybné, že rozhodnutie MO o stanovení celkového počtu bodov je opatrením individuálnej povahy, proti ktorému je možné podať sťažnosť v trojmesačnej lehote odo dňa oznámenia rozhodnutia osobe, ktorej je rozhodnutie určené, a v každom prípade najneskôr odo dňa, keď sa dotknutá osoba o tomto rozhodnutí dozvedela, rozhodnutie MO o stanovení zoznamu povýšených úradníkov je súborom aktov individuálnej povahy určeným úradníkom povýšeným do príslušnej platovej triedy. Tento súbor aktov však spôsobuje ujmu úradníkovi, ktorého meno nie je na zozname uvedené, keďže z neho implicitne vyplýva, že povýšenie bolo v jeho prípade zamietnuté.
- 108 Rozhodnutie MO o stanovení zoznamu povýšených úradníkov je teda potrebné vo vzťahu k nepovýšenému úradníkovi posudzovať ako akt individuálnej povahy, ktorým môže byť spôsobená ujma inej osobe, ako je osoba, ktorej je akt určený v zmysle článku 90 ods. 2 druhej zarážky *in fine* (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 19. februára 1981, Schiavo/Rada, 122/79 a 123/79, Zb. s. 473, body 21 až 23, a uznesenie Súdu prvého stupňa z 2. júna 2005, Vounakis/Komisía, T-326/03, neuverejnené v Zbierke, bod 24). V súlade s tým istým ustanovením začína v takom prípade plynúť lehota vo vzťahu k nepovýšenému úradníkovi odo dňa, keď sa o uvedenom akte dozvedel, a v každom prípade najneskôr odo dňa jeho uverejnenia.
- 109 Keďže Komisia má podľa článku 10 VVU 45 povinnosť uverejňovať v *Administratívnych informáciách* zoznam povýšených úradníkov, podanie sťažnosti úradníkom v prípade uvedenom v bode 106 druhej zarážke podlieha dvom odlišným začiatkom plynutia lehoty v závislosti od toho, o aký akt ide. Ak ide o prípad uvedený v tom istom bode 106 tretej zarážke, za zvyčajných okolností by sa za deň začatia plynutia lehoty na podanie sťažnosti považoval deň uverejnenia.

- 110 Takáto situácia však nie je zlúčiteľná s osobitosťou nového povyšovacieho konania, ktorá spočíva v existencii takého aktu spôsobujúceho ujmu, ktorý má komplexnú povahu.
- 111 Hoci uverejnenie zoznamu povýšených, v ktorom sú uvedené iba mená a zaradenia dotknutých osôb, umožňuje všetkým dotknutým úradníkom určité a konečné určenie ich umiestnenia, pokiaľ ide o výsledok povyšovacieho obdobia, neumožňuje im oboznámiť sa s rozhodnutím MO o stanovení celkového počtu bodov.
- 112 Povýšený, resp. nepovýšený úradník sa môže oboznámiť s celkovým počtom svojich bodov a ich rozdelením iba tak, že nahliadne do svojho osobného povyšovacieho spisu na intranete Komisie a v systéme Sysper 2.
- 113 Dotknutý úradník sa takýmto spôsobom môže dozvedieť, či dosiahol, resp. nedosiahol povyšovací limit a či sa zamietnutie jeho povýšenia odôvodňuje takými vedľajšími posúdeniami, akými sú posúdenia uvedené v článku 10 VVU 45, a oboznámiť sa jednak s výsledkom prípadného opravného prostriedku v správnom konaní podaného proti počtu udelených PBGR, a takisto s počtom prípadne udelených PBDÚ, a napokon, pokiaľ ide o povyšovanie za rok 2003, s počtom PPBPV prípadne udelených na základe uplatňovania prechodných ustanovení.
- 114 Tieto informácie sú takej povahy, že môžu ovplyvniť rozhodnutie dotknutého úradníka podať sťažnosť, pričom tento úradník môže vzhľadom na počet bodov, podrobné údaje o týchto bodoch, konečný povyšovací limit stanovený správnyimi orgánmi a vzhľadom na úradníkov skutočne povýšených v rámci predmetného povyšovacieho obdobia nakoniec dospieť k záveru, že nie je vhodné začínať takého konanie alebo že ho je opodstatnené začať iba proti rozhodnutiu MO o stanovení celkového počtu bodov, resp. proti rozhodnutiu o stanovení zoznamu povýšených úradníkov.

- 115 Ako bolo uvedené, hoci je naozaj možné od seba po právnej stránke odlíšiť rozhodnutie MO o stanovení celkového počtu bodov a rozhodnutie o stanovení zoznamu povýšených úradníkov, a hoci môžu byť predmetom rozličných návrhov smerujúcich k zrušeniu, ako je to v prejednávanej veci, je nepochybné, že v skutočnosti spolu úzko súvisia. Uverejnenie uvedeného zoznamu teda dotknutým úradníkom neumožňuje v plnom rozsahu sa oboznámiť s aktom spôsobujúcim ujmu, ktorý má komplexnú povahu a ktorým povyšovacie konanie končí.
- 116 Okrem toho vznikla pri povyšovaní za rok 2003 taká situácia, že odo dňa uverejnenia zoznamu povýšených úradníkov do dňa, keď úradník môže úspešne nahliadnuť do svojho osobného povyšovacieho spisu v systéme Sysper 2, mohol uplynúť značný počet dní. Vznik takéhoto časového rozdielu je možné vysvetliť lehotou potrebnou na aktualizáciu predmetného systému, ktorú zabezpečuje príslušné oddelenie, vrátane začlenenia údajov týkajúcich sa všetkých úradníkov, ktorí boli povyšovacím obdobím dotknutí a ktorých počet dosiahol v roku 2003 celkom 14 000. Táto lehota potrebná na aktualizáciu zaiste nie je presne známa v čase uverejňovania vyššie uvedeného zoznamu v *Administratívnych informáciách*, v ktorých sa v tejto súvislosti neuvádza nijaký údaj týkajúci sa roka 2003.
- 117 Hoci je primerané domnievať sa, že dotknutý úradník, akým je v prejednávanej veci žalobca, bude oboznámený s celkovým počtom svojich bodov a ich rozdelením v trojmesačnej lehote, ktorú má na podanie sťažnosti, táto lehota poskytnutá úradníkovi na úspešnú prípravu a podanie sťažnosti sa skrúti o dobu potrebnú na aktualizáciu osobných povyšovacích spisov v systéme Sysper 2, ak sa bude vychádzať z predpokladu dvojakého začiatku plynutia uvedenej lehoty v prípade, že dotknutý úradník napadne jednak rozhodnutie MO o stanovení zoznamu povýšených úradníkov, ako aj rozhodnutie o stanovení celkového počtu bodov.
- 118 Vzhľadom na tieto okolnosti je opodstatnené sa domnievať, že na zabezpečenie právnej istoty, rovnosti zaobchádzania a správneho úradného postupu musí byť začiatok plynutia trojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti smerujúcej jednak proti

rozhodnutiu MO o stanovení zoznamu povýšených úradníkov, ako aj proti rozhodnutiu o stanovení celkového počtu bodov určený ku dňu, keď sa úradník účelne oboznámi so svojím osobným povyšovacím spisom aktualizovaným v systéme Sysper 2.

- 119 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že Komisia vo svojej odpovedi na otázky Súdu prvého stupňa upresnila, že nahliadanie do uvedeného systému sa z bezpečnostných dôvodov elektronicky „sleduje“, a teda že do „prístupového protokolu“ sa zaznamenáva, kto a kedy do tohto systému nahliadol.
- 120 Okrem toho zo spisu vyplýva, že Komisia uverejnila v *Administratívnych informáciách* č. 82-2003 súhrnné oznámenie o priebehu povyšovania za rok 2003, v ktorého bode 4 sa stanovuje:

„Aktualizácia spisov v Sysper 2

Návrhy na udelenie bodov, ktoré predložia povyšovacie výbory a ktoré potvrdí MO, sa v súčasnosti uvádzajú v spise každého úradníka.

Podľa článku 25 služobného poriadku, v ktorom sa stanovuje, že každé individuálne rozhodnutie musí byť oznámené dotknutému úradníkovi, je tým každý úradník vyzvaný, aby sa oboznámil so svojím spisom v Sysper 2.“

- 121 Hoci tento postup nie je možné prirovnávať ku skutočnému oznámeniu v zmysle článku 90 ods. 2 služobného poriadku, je opodstatnené sa domnievať, a to na účely vylúčenia možnosti neskoršieho spochybnenia právneho postavenia, ktoré vzniklo v povyšovacom období, že k nahliadnutiu úradníka do jeho osobného povyšovacieho spisu v Sysper 2 musí dôjsť v primeranej lehote od uverejnenia súhrnného oznámenia, ktoré sa odteraz stáva súčasťou postupu Komisie v oblasti povyšovacieho konania.
- 122 V prejednávanej veci je nesporné, že žalobca sa oboznámil so stanovením celkového počtu svojich bodov a ich rozdelením tak, že nahliadol do svojho osobného povyšovacieho spisu aktualizovaného v Sysper 2 16. decembra 2003, teda pred dňom uverejnenia súhrnného oznámenia, a že svoju sťažnosť smerujúcu proti rozhodnutiu MO o stanovení zoznamu povýšených úradníkov a zároveň proti rozhodnutiu o stanovení celkového počtu bodov podal 12. februára 2004, a teda že dodržal v tejto súvislosti stanovenú lehotu.
- 123 Táto sťažnosť bola zamietnutá rozhodnutím MO z 15. júna 2004, ktoré bolo žalobcovi oznámené nasledujúci deň. Žalobca podal túto žalobu 22. júla 2004, teda v trojmesačnej lehote stanovenej v článku 91 ods. 3 služobného poriadku.
- 124 Zo všetkých vyššie uvedených posúdení vyplýva, že túto žalobu je potrebné vyhlásiť za prípustnú.

O veci samej

1. O námietkach nezákonnosti niektorých ustanovení VVU 43 a VVU 45

- 125 Žalobca v prvom rade spochybňuje zákonnosť článku 2 VVU 43 a článkov 3, 6, 7, 9, 10, 12 a 13 VVU 45. Jeho kritika je v podstate založená na tom, že ZB nemajú

rozhodujúci charakter, neexistuje povinnosť odôvodňovať udeľovanie PB, neboli dodržané práva na obranu a opravný prostriedok v zmysle článku 13 VVU 45 je neúčinný. Žalobca v druhom rade podáva námietku nezákonnosti proti článkom 6 a 7 VVU 45 posudzovaným z hľadiska *Administratívnych informácií* č. 99-2002. Zastáva názor, že tieto ustanovenia obmedzujú voľnú úvahu generálnych riaditeľstiev, pokiaľ ide o udeľovanie PBGR, a že im bránia vykonávať účinné porovnávanie zásluh úradníkov. Žalobca v treťom rade poukazuje na nezákonnosť článku 12 VVU 45. Tento článok napriek svojmu zneniu nemá prechodnú povahu, kladie dôraz predovšetkým na roky odpracované v platovej triede, nestanovuje kritériá udeľovania PPBPV a ich udeľovaním nesprávne poveruje povyšovacie výbory. Žalobca v štvrtom rade podáva námietku nezákonnosti proti článku 9 a prílohe I bodom 1, 2, 3, 5 a 6 VVU 45. Tieto ustanovenia vedú k preceňovaniu niektorých činností a narušujú rovnosť zaobchádzania medzi úradníkmi. Žalobca v štvrtom rade spochybňuje zákonnosť článku 7 ods. 2 VVU 45, ktorý uprednostňuje úradníkov zamestnaných na malých generálnych riaditeľstvách.

O prvej námietke nezákonnosti smerujúcej proti článku 2 VVU 43 a článkom 3, 6, 7, 9, 10, 12 a 13 VVU 45

¹²⁶ Žalobca podáva námietku nezákonnosti proti článku 2 VVU 43 a článkom 3, 6, 7, 9, 10, 12 a 13 VVU 45, a to na základe článkov 25 a 26 služobného poriadku, ako aj na základe jeho článku 45, ktorý zaručuje rovnosť zaobchádzania, povyšovanie podľa zásluh, právo na služobný postup a porovnávacie hodnotenie zásluh. Takisto sa odvoláva na právo na správny úradný postup a nestranné a spravodlivé konanie, ako aj na právo byť vypočutý.

O údajnom nerozhodujúcom charaktere ZB

— Tvrdenia účastníkov konania

¹²⁷ Žalobca tvrdí, že väčšina úradníkov právneho servisu získala od 13 do 16 ZB. O povýšeníach teda nerozhodujú zásluhy, ako vyplýva zo správ uvedených v článku

45 služobného poriadku. K povýšeniam dochádza na základe počtu PB, ktoré je možné udeliť, a to až v počte 21 bodov. Tieto body sa však udeľujú bez ohľadu na zásluhy. Z toho vyplýva porušenie zásady rovnosti zaobchádzania, ako aj zásad povyšovania podľa zásluh, práva na služobný postup a na porovnávacie hodnotenie zásluh, ktoré sú zaručené v článku 45 služobného poriadku.

- 128 Komisia uvádza, že PB sa udeľujú ako odmena za zásluhy a že jej umožňujú lepšie rozlíšiť úradníkov v závislosti od ich schopností.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 129 Podľa článku 45 ods. 1 prvého pododseku služobného poriadku rozhoduje o povýšení MO na základe porovnávacieho hodnotenia zásluh úradníkov a pravidelných hodnotiacich správ o nich.

- 130 Zásluhy sú teda základným kritériom povyšovania a ostatné kritériá, akými sú vek, počet odpracovaných rokov v platovej triede alebo v službe, sa môžu zohľadniť iba subsidiárne (rozsudky Súdneho dvora zo 14. júla 1983, Ohrgaard a Delvaux/Komisia, 9/82, Zb. s. 2379, bod 19, a Vainker/Parlament, už citovaný v bode 101 vyššie, body 16 a 17; rozsudky Súdu prvého stupňa z 18. septembra 2003, Callebaut/Komisia, T-241/02, Zb. VS s. I-A-215 a II-1061, bod 44, a z 10. júna 2004, Liakoura/Rada, T-330/03, Zb. VS s. I-A-191 a II-859, bod 49). Okrem toho musí MO vykonať vyššie uvedené porovnávacie hodnotenie zásluh starostlivo a nestranne v záujme oddelenia a v súlade so zásadou rovnosti zaobchádzania s úradníkmi (rozsudky Súdu prvého stupňa z 30. novembra 1993, Tsirimokos/Parlament, T-76/92, Zb. s. II-1281, bod 21; Perakis/Parlament, T-78/92, Zb. s. II-1299, bod 16; z 5. novembra 2003, Cougnon/Súdny dvor, T-240/01, Zb. VS s. I-A-263 a II-1283, bod 70; z 28. septembra 2004, Tenreiro/Komisia, T-216/03, Zb. VS s. I-A-245 a II-1087, bod 68, a z 15. septembra 2005, Casini/Komisia, T-132/03, Zb. VS s. I-A-253, II-1169, bod 53).

- 131 V takto vymedzenom rámci má MO rozsiahlu voľnú úvahu. Zásluhy môže hodnotiť podľa takého postupu a takým spôsobom, aký považuje za najvhodnejší (rozsudky Tsirimokos/Parlament, už citovaný v bode 130 vyššie, bod 16; Perakis/Parlament, už citovaný v bode 130 vyššie, bod 14; Cougnon/Súdny dvor, už citovaný v bode 130 vyššie, bod 62, a Tenreiro/Komisia, už citovaný v bode 130 vyššie, bod 68).
- 132 S účinnosťou od povyšovania za rok 2003 bol vo VVU 43 a VVU 45 na účely umožnenia objektívnejšieho a jednoduchšieho porovnania zásluh úradníkov spôsobilých na povýšenie zavedený povyšovací systém založený na kvantitatívnom vyjadrení zásluh, pre ktorý je charakteristické každoročné udeľovanie ZB a PB úradníkom.
- 133 V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že v tomto novom systéme dochádza k posilneniu vzťahu medzi pravidelným hodnotením úradníkov a povyšovaním zriadeným na základe článku 45 služobného poriadku. Zo znenia článku 2 ods. 1 tretieho pododseku VVU 43 v spojení s *Administratívnymi informáciami* č. 99-2002 teda vyplýva, že každému úradníkovi bude pri jeho hodnotení udelená celková známka od 0 do 20, ktorá sa následne v zásade prevedie na ZB použiteľné na účely povýšenia. Okrem toho sa v článku 10 ods. 2 VVU 45 stanovuje, že povýšenie úradníka podlieha podmienke, aby tento úradník vo svojom poslednom HSP dosiahol celkovo najmenej 10 ZB. Podľa článku 6 ods. 4 písm. b) tretieho pododseku VVU 45 ďalej platí, že PB nemôžu získať úradníci, ktorých HSP obsahuje hodnotenie „slabý“ alebo „nedostatočný“.
- 134 Ďalej je potrebné pripomenúť, že v článku 3 VVU 45 s názvom „Základy povyšovania“ sa stanovuje, že „v prvom rade je potrebné zohľadniť počet ZB a PB, ktoré získal každý úradník v priebehu roka alebo počas predchádzajúcich rokov“. Práve sčítanie ZB a PB umožňuje úradníkom dosiahnuť alebo prípadne prekročiť povyšovací limit. Samotné PB nie sú rozhodujúce na účely povýšenia úradníka.

- 135 Napokon je nepochybne potrebné zdôrazniť, ako sa jasne stanovuje v článku 2 ods. 1 druhom pododseku VVU 43, že „ZB i PB sa udeľujú ako odmena za zásluhy a udeľovanie PB musí byť vždy odôvodnené skutočnosťami založenými na zásluhách“.
- 136 Pokiaľ ide o PB, v článku 6 ods. 4 písm. a) a b) VVU 45 sa upravuje udeľovanie PBGR, a to najviac do výšky 10 bodov. Podľa článku 6 ods. 3 VVU 45 sa tieto body udeľujú ako odmena úradníkom, ktorí presiahli rámec svojich osobných cieľov, vynaložili mimoriadne úsilie a dosiahli pozoruhodné výsledky, ktoré boli potvrdené v ich HSP. Okrem toho, ako už bolo uvedené (pozri bod 133 vyššie), ak sa v HSP uvádza hodnotenie „slabý“ alebo „nedostatočný“, je úplne vylúčené, aby dotknutý úradník získal PB.
- 137 V článku 9 a prílohe I VVU 45 sa upravuje udeľovanie 1 alebo 2 PBDÚ. Týmito bodmi sa oceňujú tí úradníci, ktorí úspešne splnili dodatočné úlohy v záujme inštitúcie. Medzi tieto úlohy patria také činnosti, ako je činnosť „školiť/ prednášajúceho“ alebo rozličné formy účasti na organizácii výberových konaní alebo v paritných orgánoch. Je potrebné uviesť, že v HSP sa uvádza položka, v ktorej sú predmetné úlohy osobitne vymenované.
- 138 Vzhľadom na to, keďže PBGR a PBDÚ sa takisto zakladajú na zásluhách, ich udelenie popri ZB nie je v rozpore článkom 45 služobného poriadku a vyššie uvedenými zásadami.
- 139 Napokon, pokiaľ ide o povyšovanie za rok 2003, ktorý je prvým rokom, v ktorom sa začalo uplatňovať nové povyšovacie konanie, v článku 12 ods. 3 VVU 45 sú uvedené prechodné opatrenia, aby „sa mohli zásluhy riadne zohľadniť z hľadiska dlhšieho časového obdobia“, pričom sa tieto opatrenia vzťahujú na udeľovanie PPB (pozri

bod 58 vyššie). Žalobca podal námietku nezákonnosti smerujúcu osobitne proti tomuto ustanoveniu, pričom aj tu poukazuje na porušenie článku 45 služobného poriadku. Z dôvodov uvedených v bodoch 191 a nasl. však nie je možné túto námietku považovať za dôvodnú.

140 Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody je opodstatnené túto časť námietky zamietnuť.

O neexistencii odôvodnenia

— Tvrdenia účastníkov konania

141 Žalobca tvrdí, že VVU 45 v rozpore s článkom 25 druhým odsekom služobného poriadku neukladá povinnosť odôvodniť návrhy a rozhodnutia o udelení PBGR, PBDÚ a PPB. Domnieva sa, že táto neexistencia odôvodnenia vedie k svojvôli.

142 Komisia uvádza, že povinnosť odôvodnenia predstavuje všeobecnú zásadu práva Spoločenstva. Z toho vyvodzuje, že vloženie osobitného ustanovenia do VVU 45 by bolo zbytočné. Navyše v zmysle tejto zásady sa majú odôvodňovať iba akty spôsobujúce ujmu a v prípade VVU 45 sa táto povinnosť dodržala.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

143 Súd prvého stupňa pripomína, že podľa článku 25 druhého odseku služobného poriadku musí byť akékoľvek rozhodnutie spôsobujúce ujmu odôvodnené. Neukladá teda povinnosť odôvodnenia návrhov, odporúčaní alebo stanovísk, ktoré samy osebe nespôsobujú ujmu.

- 144 Preto, pokiaľ ide o PBGR, článok 6 ods. 6 VVU 45 nie je v rozpore s článkom 25 druhým odsekom služobného poriadku preto, že paritným hodnotiacim výborom ukladá povinnosť odôvodniť svoje návrhy len v prípade, keď sa odlišujú od návrhov generálnych riaditeľstiev. Ani článok 9 VVU 45 nie je v rozpore s týmto ustanovením z dôvodu, že povyšovacím výborom neukladá povinnosť odôvodňovať svoje odporúčania, pokiaľ ide o udeľovanie PBDÚ. To isté je potrebné skonštatovať v prípade návrhov, ktoré povyšovacie výbory vydávajú s cieľom udeliť PPBPV na základe článku 12 ods. 3 písm. a) VVU 45 a v prípade článku 13 ods. 2 VVU 45, podľa ktorého povyšovacie výbory vydávajú odôvodnené stanovisko iba vtedy, keď navrhujú udelenie PBO.
- 145 Okrem toho sa článok 25 druhý odsek služobného poriadku nevzťahuje na rozhodnutia generálnych riaditeľstiev týkajúce sa udeľovania PBGR, PPBPT a ODPB a ani na rozhodnutia MO, pokiaľ ide o PBDÚ, PPBPV a PBO, keďže ide o prípravné akty (pozri body 90 a nasl. vyššie).
- 146 Ako už bolo uvedené (pozri body 90 a nasl. vyššie), konečný akt, ktorým sa končí povyšovacie obdobie, je komplexnej povahy v tom zmysle, že obsahuje dve rozličné rozhodnutia, teda rozhodnutie MO o stanovení zoznamu povýšených úradníkov a rozhodnutie MO o stanovení celkového počtu bodov, na ktorom je založené prvé vyššie uvedené rozhodnutie. Dotknutí úradníci môžu v závislosti od svojej situácie podať sťažnosť proti ktorémukoľvek z týchto rozhodnutí alebo proti obidvom rozhodnutiam.
- 147 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že pri povyšovaní je povinnosť odôvodnenia splnená, keď MO odôvodní svoje rozhodnutie týkajúce sa zamietnutia sťažnosti podanej podľa článku 90 ods. 2 služobného poriadku (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 30. októbra 1974, Grassi/Rada, 188/73, Zb. s. 1099, body 11 až 13, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 29. septembra 2005, Napoli Buzzanca/Komisia, T-218/02, Zb. VS s. I-A-267, II-1221, bod 59).

148 Vzhľadom na to je potrebné túto časť námietky zamietnuť ako nedôvodnú.

O tom, že VVU 45 je v rozpore s článkom 26 služobného poriadku a právom na obranu

— Tvrdenia účastníkov konania

149 Žalobca tvrdí, že rozhodnutia týkajúce sa udelenia PB sú výsledkom konania, ktoré sa mohlo zakladať na skutočnostiach neuvedených v spise úradníkov a ktoré nepriznáva dotknutým osobám právo byť vypočutý predtým, ako správny orgán prijme akt spôsobujúci ujmu. Konkrétne, MO rozhoduje o opravných prostriedkoch v správnom konaní v rámci konania, ktoré nie je kontradiktórne. Udeľovanie PB je teda v rozpore s právom na obranu a článkom 26 prvým odsekom písm. a) služobného poriadku.

150 Komisia namieta proti tomu, že by boli VVU 45 v rozpore s právom na obranu a zákazom zohľadnenia skutočností, ktoré sa nenachádzajú v osobnom spise úradníka. V zmysle VVU 45 sa zohľadnenie takýchto skutočností neumožňuje. Okrem toho majú úradníci možnosť byť vypočutí počas povyšovacieho konania. V článku 13 VVU 45 je upravený opravný prostriedok proti rozhodnutiu o udelení PB pred skončením povyšovacieho konania. Navyše povyšovacie konanie nie je možné prirovnávať ku konaniam „vedeným voči osobe“. V dôsledku toho nie je judikatúra týkajúca sa práva byť vypočutý pred prijatím aktu spôsobujúceho ujmu relevantná.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 151 V článku 26 služobného poriadku sa uvádza, že osobný spis úradníka musí obsahovať „a) všetky dokumenty, týkajúce sa jeho administratívneho postavenia, a všetky správy, týkajúce sa jeho spôsobilosti, výkonnosti a správania“ a „b) všetky vyjadrenia úradníka k týmto dokumentom“. V tom istom článku sa uvádza, že „dokumenty uvedené v písmene a) nesmú byť použité alebo citované orgánom proti úradníkovi, ak s nimi nebol oboznámený pred ich vložením do spisu“.
- 152 Cieľom článku 26 služobného poriadku je zabezpečiť úradníkovi právo na obranu, pričom sa zabraňuje tomu, aby MO prijímal rozhodnutia týkajúce sa jeho administratívneho postavenia a služobného postupu na základe skutočností týkajúcich sa jeho správania, ktoré nie sú uvedené v jeho osobnom spise (rozsudky Súdu prvého stupňa Perakis/Parlament, už citovaný v bode 130 vyššie, bod 27; z 8. júna 1995, Allo/Komisia, T-496/93, Zb. VS s. I-A-127 a II-405, bod 75; z 30. septembra 2003, Kenny/Súdny dvor, T-302/02, Zb. VS s. I-A-235 a II-1137, bod 32; a zo 4. mája 2005, Schmit/Komisia, T-144/03, Zb. VS s. I-A-101, II-465, bod 133). Tento článok sa uplatní vo vzťahu k povýšeniam, pretože vyššie uvedený výraz „administratívne postavenie“ zahŕňa najmä hlavné udalosti služobného postupu (rozsudok Schmit/Komisia, už citovaný, bod 134).
- 153 V prejednávanej veci je potrebné uviesť, že uplatňovaná námietka spočíva len na samotných tvrdeniach žalobcu, ktorému sa však nepodarilo preukázať, že rozhodnutia o udelení PB, pričom niektoré z nich nevydal MO, sa zakladajú na iných skutočnostiach ako na hodnotiacich správach, ktoré navyše neboli uvedené v spisoch úradníkov.
- 154 Vo VVU 45 sa neuvádza žiadne ustanovenie, ktoré by Komisii umožňovalo odchýliť sa od článku 26 služobného poriadku tak, ako ho vykladá judikatúra. Naopak vzniká dojem, že niektoré ustanovenia VVU 45 zakladajú priamy vzťah medzi udelením PB a HSP.

155 Z článku 6 VVU 45 teda vyplýva, že PBGR generálni riaditelia alebo riaditelia udeľujú po preskúmaní výsledkov HSP a vzhľadom na zásluhy predmetných úradníkov potvrdené v HSP. Okrem toho sa v HSP nachádza položka týkajúca sa dodatočných úloh vykonaných v záujme Komisie počas hodnotiaceho obdobia, na základe ktorej sa následne udeľujú PBDÚ.

156 Je potrebné zdôrazniť, že HSP vznikajú v zložitom procese, do ktorého sú úradníci úzko zapojení v súlade s článkom 43 služobného poriadku, podľa ktorého sa pravidelná správa predloží dotknutému úradníkovi, ktorý „má právo predložiť k nej všetky pripomienky, ktoré považuje za dôležité“.

157 Žalobca sa napokon nemôže oprávnene odvolávať na porušenie práv na obranu v prípade rozhodnutí o udelení PB vrátane rozhodnutia MO o opravnom prostriedku v správnom konaní, ktoré je predmetom článku 13 VVU 45, pretože uvedené rozhodnutia sú len prípravnými aktmi pre rozhodnutia, ktoré stanovujú celkový počet povyšovacích bodov a zoznam povýšených. Práva na obranu sa však nevzťahujú na takéto akty, ale na akty spôsobujúce ujmu (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. júna 2000, F/Komisia, T-211/98, Zb. VS s. I-A-107 a II-471, body 28 a 29 a citovanú judikatúru).

158 V dôsledku toho je potrebné túto časť námietky zamietnuť ako nedôvodnú.

O účinnosti opravných prostriedkov založených na článku 13 VVU 45

— Tvrdenia účastníkov konania

159 Žalobca tvrdí, že opravné prostriedky podané na základe článku 13 VVU 45 MO v skutočnosti neskúma. MO len potvrdzuje návrhy povyšovacích výborov.

- 160 Komisia proti tomu namieta a uvádza, že právomoc, ktorá sa jej udeľuje v zmysle článku 13 VVU 45, jej nebráni vyhovieť návrhom povyšovacích výborov.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 161 Aj keby sa mala táto výhrada vykladať tak, že spochybňuje zákonnosť článku 13 VVU 45, stačí skonštatovať, že spočíva na jednoduchom tvrdení žalobcu, a nie je podložená právnou argumentáciou. Tento článok navyše nie je možné vykladať tak, že zbavuje MO povinnosti skutočne preskúmať predmetný opravný prostriedok, pretože mu naopak vyhradzuje právomoc prijať rozhodnutie. Otázka, či MO skutočne preskúmal opravný prostriedok v správnom konaní, ktorý podal žalobca, je predmetom iného žalobného dôvodu (bod 304 nižšie).

O porušení zásady správneho úradného postupu a práva na nestranné a spravodlivé konanie

- 162 Žalobca sa napokon odvoláva na porušenie zásady správneho úradného postupu a práva na nestranné a spravodlivé konanie.

- 163 Neuvádza však nijaké odlišné tvrdenie od tých, ktoré už boli preskúmané vyššie. Táto časť námietky je teda nedôvodná. V každom prípade Súd prvého stupňa odkazuje na vyššie uvedené úvahy.

- 164 Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné námietku nezákonnosti smerujúcu proti článku 2 VVU 43 a proti článkom 3, 6, 7, 9, 10, 12 a 13 VVU 45 zamietnuť.

O druhej námietke nezákonnosti smerujúcej proti článkom 6 a 7 VVU 45 v spojení s Administratívnymi informáciami č. 99-2002, ktoré stanovujú cieľový priemer obmedzujúci voľnú úvahu generálnych riaditeľstiev

Tvrdenia účastníkov konania

- 165 Žalobca podáva námietku nezákonnosti proti článkom 6 a 7 VVU 45 v spojení s Administratívnymi informáciami č. 99-2002. Svoju námietku zakladá na porušení článku 45 služobného poriadku, zásady rovnosti zaobchádzania a zásady práva na služobný postup.
- 166 Žalobca uvádza, že v predmetných ustanoveniach je uvedený počet ZB a PBGR pridelený generálnym riaditeľstvám. V prvom rade sa tieto generálne riaditeľstvá vyzývajú, aby neprekročili „cieľový priemer“ 14 ZB v každej platovej triede, pričom akékoľvek prekročenie tohto priemeru o viac ako jeden bod spôsobí príslušné zníženie počtu PBGR, ktoré sa im prideliujú. V druhom rade neexistuje žiadna možnosť prideliť generálnym riaditeľstvám viac ako 2,5 PBGR na úradníka. Žalobca uvádza, že tieto pridelené počty bodov sú záväzné. Obmedzujú voľnú úvahu generálnych riaditeľstiev a bránia skutočnému porovnaniu zásluh úradníkov spôsobilých na povýšenie. Možnosť, ktorá je stanovená v článku 6 ods. 1 VVU 45, požiadať o výnimku z cieľového priemeru toto obmedzenie vhodným spôsobom nenapráva, keďže závisí od iniciatívy každého generálneho riaditeľstva, patrí do diskrečnej právomoci a musia ju povoliť povyšovacie výbory, zatiaľ čo iba MO má

právomoc prijať rozhodnutie týkajúce sa povýšenia. Vyššie uvedené pridelené počty bodov teda majú za následok to, že zoznam povýšených závisí viac od „stratégií“ prijatých každým z generálnych riaditeľstiev ako od skutočného porovnania zásluh úradníkov.

- 167 Komisia v tejto súvislosti uvádza, že *Administratívne informácie* č. 99-2002 stanovujú len cieľový priemer 14 bodov. Cieľ tohto priemeru je oprávnený. Nemá obmedzovať voľnú úvahu známok v jednotlivých prípadoch, ale skôr zabrániť všeobecnej inflácii známok, čo by viedlo k ich znehodnoteniu. Tento priemer navyše nie je záväzný. Prekročenie, ktoré je nižšie ako 15 bodov, je bez následkov. V prípade vyššieho prekročenia sa zníži počet PBGR, ibaže by došlo k udeleniu výnimky. Táto možnosť získať výnimku podľa článku 6 ods. 1 VVU 45 je napokon riešením problémov vznikajúcich z existencie kvóty 2,5 PBGR na úradníka a prípadnej koncentrácie vynikajúcich úradníkov na niektorých generálnych riaditeľstvách.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 168 Je potrebné pripomenúť, že v rámci svojej rozsiahlej voľnej úvahy môže MO pristúpiť k porovnávaciemu hodnoteniu zásluh podľa postupu alebo metódy, ktorú považuje za najvhodnejšiu (pozri bod 131 vyššie).
- 169 Ako bolo uvedené v oznámení SEK(2001) 1697, „nové povyšovacie konanie je zmenou oproti minulosti“. Vzhľadom na predchádzajúce zistenia veľkej nesúrodosti hodnotení úradníkov rôznych generálnych riaditeľstiev a následné ťažkosti, ktoré mal MO pri vykonávaní porovnávacieho hodnotenia zásluh všetkých predmetných úradníkov tak, aby bola dodržaná zásada rovnosti zaobchádzania, chcela Komisia

zobjektívniť profesijné hodnotenie úradníkov, aby sa stal povyšovací systém čo najspravodlivejším. Tento cieľ sa prejavil v kvantitatívnom vyjadrení zásluh prostredníctvom systému bodov a v ustanoveniach VVU 45, ktoré majú zabezpečiť koherentnosť pri udeľovaní týchto bodov na úrovni celej Komisie.

- 170 V článku 6 ods. 1 VVU 45 sa teda stanovuje, že generálne riaditeľstvá majú k dispozícii pridelený počet PBGR rovnajúci sa 2,5-násobku počtu úradníkov, ktorí sú ešte spôsobilí na povýšenie vzhľadom na svoju platovú triedu a ktorí sú zamestnaní na uvedenom generálnom riaditeľstve. V tom istom ustanovení sa stanovuje, že v prípade generálnych riaditeľstiev, ktorých priemerný počet [ZB] pre vymedzenú platovú triedu prevýši o viac ako jeden bod priemer uvádzaný Komisiou, sa pridelený počet bodov [PB] zníži presne o počet bodov prevyšujúci priemer. V *Administratívnych informáciách* č. 99-2002 sa uvádza, že „generálne riaditeľstvá majú hodnotiť svojich úradníkov tak, aby dodržali priemer 14 [ZB] z 20 (nazývaný ‚cieľový priemer‘). Tento priemer vo výške 14 musí byť dodržaný v každej platovej triede, na úrovni každého generálneho riaditeľstva“. Okrem toho stanovujú, že „generálne riaditeľstvá, ktoré v určitej platovej triede [dosiahli] priemer vyšší ako 15, budú penalizované. Penalizácia spočíva v znížení prideleného počtu [PB], ktoré má [generálne riaditeľstvo] k dispozícii pre danú platovú triedu na účely povýšenia“.
- 171 Ďalej je potrebné uviesť, že v článku 6 ods. 1 VVU 45 sa stanovuje, že ak generálne riaditeľstvá odôvodnia prekročenie, majú možnosť obrátiť sa na povyšovací výbor, ktorý môže vo výnimočných prípadoch rozhodnúť o úplnom alebo čiastočnom zrušení tohto zníženia.
- 172 Na rozdiel od tvrdení žalobcu tak existencia kvóty PBGR, ako aj cieľový priemer neobmedzujú voľnú úvahu generálnych riaditeľstiev v rozsahu, ktorý by bol v rozpore s článkom 45 služobného poriadku, zásadou rovnosti zaobchádzania a zásadou práva na služobný postup. Naopak sa zdá, že tieto dva mechanizmy môžu prispieť k účinnému vyjadreniu reprezentatívneho hodnotenia zásluh úradníkov, pričom sa však zabezpečí najvyšší stupeň porovnateľnosti hodnotení vo všetkých generálnych riaditeľstvách Komisie a v dôsledku toho aj rovnosť zaobchádzania

s uvedenými úradníkmi, na ktoré sa žalobca výslovne odvoláva. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že v praxi sa porovnávacie hodnotenie zásluh musí vykonať na rovnom základe a s použitím zdrojov informácií a údajov, ktoré sú porovnateľné (pozri najmä rozsudky Súdu prvého stupňa Tsirimokos/Parlament, už citovaný v bode 130 vyššie, bod 21, a z 21. septembra 1999, Oliveira/Parlament, T-157/98, Zb. VS s. I-A-163 a II-851, bod 35).

- 173 Pokiaľ ide o kvótu PBGR, tá zodpovedá všeobecnému cieľu PB, ktorým je nájsť medzi úradníkmi tých najzaslúžitejších, aby sa tak zvýšila ich šanca na povýšenie (bod 4 vyššie). Obmedzenie počtu disponibilných bodov môže viesť generálne riaditeľstvá k tomu, že uskutočnia takýto výber. Tento cieľ je sám osebe zlučiteľný s článkom 45 služobného poriadku, rovnosťou zaobchádzania a právom na služobný postup.
- 174 Pokiaľ ide o cieľový priemer, je potrebné poznamenať, že vyššie uvedený výrok neukladá generálnym riaditeľstvám absolútnu povinnosť dodržiavať uvedený priemer, ale motivuje ich tak robiť.
- 175 Skutočnosť, že generálne riaditeľstvá zohľadňujú cieľový priemer, ktorý im je oznámený, však vôbec neznamená, že ich voľná úvaha je obmedzená v rozsahu, ktorý by bol v rozpore s článkom 45 služobného poriadku, zásadou rovnosti zaobchádzania a zásadou práva na služobný postup.
- 176 Po prvé, tento priemer totiž vyjadruje matematickým spôsobom hodnotenie výkonu priemerného úradníka. Neobmedzuje možnosť hodnotiteľov rozlíšiť individuálne hodnotenia výkonov každého úradníka podľa toho, či sú tieto výkony nižšie alebo vyššie ako tento priemer. Rozpätie uvedené v *Administratívnych informáciách* č. 99-2002 na tom nič nemení. Tieto informácie odporúčajú len známkujúcim, aby vyhradili po prvé známky 17 až 20 úradníkom, ktorí si zasluhujú rýchle povýšenie, po druhé známky 12 až 16 tým, ktorí si zasluhujú normálne povýšenie, po tretie

známky 10 až 11 tým, ktorí si zaslужujú len pomalé povýšenie, po štvrté známky nižšie ako 10 úradníkom, ktorí musia zlepšiť svoje výkony a ktorí nemôžu byť povýšení v predmetnom období. V tých istých *Administratívnych informáciách* sa uvádza, že „známka 17 až 20 sa udelí približne 15 % úradníkov, známka 12 až 16 približne 75 % úradníkov a známka 10 až 11 približne 10 % úradníkov“. Toto rozpätie však vyplýva len z pozorovania spôsobu, akým celkovo dochádzalo k povýšeniam v minulosti. Má teda len informatívnu hodnotu a nie je záväzná. Okrem toho na rozdiel od cieľového priemeru nie je vyššie uvedené rozpätie návodom. S jeho nedodržaním sa nespája nijaký následok. Z toho vyplýva, že cieľový priemer, hoci aj kombinovaný s týmto rozpätím, nebráni hodnotiteľom používať veľmi široký známkovací rozsah.

¹⁷⁷ Navyše sa vo VVU 43 a VVU 45 nezakazuje používanie známkov obsahujúcich desatinné miesta. V článku 4 ods. 4 VVU 43 sa výslovne upravuje používanie polovičných bodov a v *Administratívnych informáciách* č. 99-2002 sa odporúča známka „10 až 11“ pre úradníkov, ktorí si zaslúžia pomalé povýšenie. V dôsledku toho môžu hodnotitelia odstupňovať svoje hodnotenie úradníkov.

¹⁷⁸ Skutočnosť, že hodnotitelia majú k dispozícii všetky body, odlišuje systém zavedený v článku 6 ods. 1 VVU 45 a vyššie uvedenými *Administratívnymi informáciami* od systému, ktorý bol vyhlásený za neplatný rozsudkom Súdu prvého stupňa z 30. septembra 2003, Tatti/Komisia (T-296/01, Zb. VS s. I-A-225 a II-1093). Tento režim bol v prvom rade záväzný. Navyše spájal priemer s hranicou 30 bodov, čo je menej ako teoreticky dosiahnuteľné maximum 50 bodov.

- 179 Po druhé, stanovenie cieľového priemeru na 14 z 20 umožňuje predchádzať nebezpečenstvu inflácie známkovaní. Táto inflácia by spôsobila zníženie rozsahu bodov, ktoré známkujúci skutočne používajú, a preto by poškodila funkciu známkovania, ktorou je odrážať čo najvernejšie zásluhy známkovaných úradníkov a uskutočňovať účinné porovnanie. Namietaný systém naopak núti známkujúcich, aby vykonali prísnejšie porovnanie individuálnych zásluh každého.
- 180 Po tretie, stanovenie cieľového priemeru umožňuje takisto znížiť riziko rozdielnosti v priemeroch známkovaní vykonávaných rôznymi generálnymi riaditeľstvami, ktorá by nebola odôvodnená objektívnymi okolnosťami spojenými so zásluhami známkovaných úradníkov. Chráni teda úradníkov pred diskriminačným zaobchádzaním podľa toho, či patria k jednému alebo druhému generálnemu riaditeľstvu.
- 181 Po štvrté, systém cieľového priemeru zohľadňuje najčastejšie pozorovanú skutočnosť, ktorou je homogénne rozdelenie známkovaných úradníkov okolo priemernej úrovne zásluh. V dôsledku toho Komisia mohla z tohto štatistického záveru vyvodiť, že stanovenie cieľového priemeru pravdepodobne odzrkadľujúceho tento priemer nebráni voľnej úvahe hodnotiteľov.
- 182 Žalobca však uvádza, že cieľový priemer vyvoláva ťažkosti na oddeleniach, na ktorých sú sústredení veľmi dobrí úradníci.
- 183 Článok 6 ods. 1 VVU 45 však generálnym riaditeľstvám umožňuje, aby sa odchyľili od cieľového priemeru, keď sa ich osobitná situácia nezhoduje so všeobecnou situáciou. S prekročením cieľového priemeru o jeden bod sa nespája nijaký následok. Navyše, ak prekročenie presahuje jeden bod, predmetné generálne riaditeľstvo má možnosť obrátiť sa na povyšovací výbor, ktorý má právomoc výnimočne rozhodnúť

o úplnom alebo čiastočnom zrušení zníženia počtu PB, ku ktorému by inak došlo v prípade takéhoto prekročenia, ak toto generálne riaditeľstvo takéto prekročenie oprávnene odôvodní. Koncentrácia veľmi dobrých úradníkov zjavne patrí k takémuto odôvodneniu.

184 Žalobca takisto uvádza, že vyššie uvedená výnimka nepredstavuje „dostatočný prostriedok nápravy“, pretože závisí od iniciatívy generálnych riaditeľstiev a jej schválenie patrí do diskrečnej právomoci povyšovacieho výboru a nie MO, ktorý jediný má rozhodovaciu právomoc v oblasti povyšovania.

185 Okrem skonštatovania, že úplne chýba argumentácia na podporu kritiky týkajúcej sa iniciatívy generálnych riaditeľstiev, je potrebné uviesť, že tá sa zdá byť plne odôvodnená a logická v rámci systému, ktorý môže viesť k zníženiu počtu PBGR pridelených samotným generálnym riaditeľstvám a nie konkrétnemu úradníkovi.

186 Pokiaľ ide o „diskrečnú“ právomoc povyšovacích výborov, je potrebné pripomenúť, že podľa článku 45 ods. 1 prvej vety služobného poriadku sa povýšenie schvaľuje rozhodnutím MO, a to po porovnávacom hodnotení zásluh úradníkov, ktorí môžu byť povýšení, ktoré sa vykoná podľa takého postupu alebo takým spôsobom, aký sa považuje za najvhodnejší. V tejto súvislosti rozhodnutie povyšovacieho výboru, či už úplne alebo čiastočne zruší zníženie PBGR po prekročení cieľového priemeru, nemožno zamieňať s rozhodnutím o vyššie uvedenom povýšení. Rozhodnutie povyšovacieho výboru patrí do rámca nového povyšovacieho konania, ktoré vymedzil MO, a teda nie je možné oprávnene dospieť k záveru, že by došlo k porušeniu právomocí, ktoré tomuto orgánu zveruje služobný poriadok.

- 187 Napokon je potrebné uviesť, že popri celkových aritmetických mechanizmoch uvedených v článku 6 ods. 1 VVU 45 sa v článku 13 VVU 45 stanovuje, že každý úradník môže podať opravný prostriedok v správnom konaní, na základe ktorého mu môže MO udeliť jeden alebo viacero PBO „okrem počtu bodov pridelených generálnym riaditeľstvom“. Podľa *Administratívnych informácií* č. 82-2003 takto MO udelil 156 PBO úradníkom kategórie A, ktorí podali takýto opravný prostriedok.
- 188 V článku 6 ods. 1 v spojení s článkom 13 VVU 45 sa charakterizuje rovnováha nového povyšovacieho systému určeného na to, aby mal MO lepší základ na vykonanie porovnávacieho hodnotenia zásluh všetkých úradníkov, ktorí môžu byť povýšení do predmetnej platovej triedy, pričom sa však zabezpečí najväčšia možná koherencia hodnotení medzi rôznymi generálnymi riaditeľstvami Komisie.
- 189 Zdá sa teda, že na rozdiel od tvrdení žalobcu počty bodov prideľované podľa článku 6 ods. 1 VVU 45 a *Administratívnych informácií* č. 99-2002 vôbec nevyklúčujú účinné porovnávacie hodnotenie zásluh úradníkov, ktorí môžu byť povýšení, a nenútia ako také k výberu „stratégií“ nezlučiteľných s článkom 45 služobného poriadku a zásadami rovnosti a práva na služobný postup. V prípade, že by k takémuto výberu došlo, znamenalo by to len nesprávne uplatnenie VVU 45.
- 190 Z vyššie uvedeného vyplýva, že námietku nezákonnosti je potrebné zamietnuť, keďže skutočnosť, že Komisia zmenila pravidlá uplatniteľné od povyšovania za rok 2004, nemôže mať nijaký vplyv na zákonnosť systému zavedeného pre predchádzajúce obdobie.

O tretej námietke nezákonnosti smerujúcej proti článku 12 VVU 45, ktorý kladie príliš veľký dôraz na odpracované roky a ktorý je nepresný a nezohľadňuje právomoc MO

- 191 Žalobca podáva námietku nezákonnosti proti článku 12 VVU 45. Prechodné opatrenia, ktoré sú v tomto článku uvedené, sú v rozpore s článkom 45 služobného poriadku. Žalobca má v prvom rade výhrady k ich prechodnej povahe. Ďalej uvádza, že podľa týchto opatrení je rozhodujúcim počet odpracovaných rokov v platovej triede. Žalobca napokon spochybňuje právomoc povyšovacích výborov udeľovať PPBPV.

O prechodnej povahe článku 12 VVU 45

— Tvrdenia účastníkov konania

- 192 Žalobca spochybňuje prechodnú povahu článku 12 VVU 45 z toho dôvodu, že v zmysle článku 13 všeobecných vykonávacích ustanovení článku 45 služobného poriadku, ktoré boli prijaté 24. marca 2004, sa v podstate zachovala kategória PPBPT a takisto sa v celom rozsahu zachovala kategória PPBPV.
- 193 Komisia tvrdí, že na základe článku 12 VVU 45 sa naozaj zavádza prechodný systém, ktorý sa bude postupne zrušovať, čo aj potvrdzujú zmeny, ktoré sú výsledkom vyššie uvedených všeobecných ustanovení z 24. marca 2004.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 194 Súd prvého stupňa konštatuje, že v článku 12 ods. 3 prvej vete VVU 45 sa stanovuje, že „prechodné opatrenia sa zavádzajú tak, aby mohli byť zásluhy riadne zohľadnené z hľadiska dlhšieho časového obdobia“. Tieto opatrenia sú definované v článku 12 ods. 3 písm. a) a b) VVU 45. Podľa poznámky pod čiarou 5 VVU 45 sa článok 12 vzťahuje na „prvé povyšovacie obdobie, ktoré nastane v roku 2003“. Potvrďuje sa tak ich prechodná povaha. Skutočnosť, že účinnosť niektorých ustanovení článku 12 bola následne predĺžená, nemôže vplývať na ich zákonnosť, ktorú je potrebné posudzovať vo vzťahu k predpisu tak, ako bol použitý.
- 195 V dôsledku toho je potrebné zamietnuť časť námietky, ktorou sa spochybňuje prechodná povaha článku 12.

O údajnej rozhodujúcej povahe odpracovaných rokov v platovej triede v prípade PPB

— Tvrdenia účastníkov konania

- 196 Žalobca poznamenáva, že podľa článku 12 ods. 3 písm. a) prvej vety VVU 45 sa PPBPT udeľujú v závislosti od počtu odpracovaných rokov v platovej triede bez ohľadu na zásluhy úradníka. Počet týchto bodov je rozhodujúci. Žalobca totiž uvádza, že počet PPBPT môže dosiahnuť až 7 bodov, zatiaľ čo ZB majú v praxi rozsah iba 3 body, keďže ich počet vo všeobecnosti dosahuje v rozmedzí od 13 do 16 bodov. Z článku 45 služobného poriadku však vyplýva, že na počet odpracovaných rokov v platovej triede sa môže prihliadať iba subsidiárne.

- 197 Žalobca dodáva, že toto ustanovenie nie je možné odôvodniť nevyhnutnosťou prechodu jedného povyšovacieho systému na druhý. Žalobca v tejto súvislosti uvádza, že Parlament a Súdny dvor už zaviedli systémy na prevádzanie predchádzajúcich známk na body, ktoré vplývali na pravidlá povyšovania podľa zásluh iba v menšom rozsahu. Žalobca napokon tvrdí, že Komisia mohla zohľadniť zásluhy z hľadiska dlhšieho časového obdobia, a to uplatnením už predtým použitej metódy analytických hodnotení uvedenej v hodnotiacich správach. Mechanizmus PPBPT, ktorý zhodnocuje počet odpracovaných rokov v platovej triede, v dôsledku toho presahuje rámec toho, čo je nevyhnutné na zabezpečenie prechodu zo starého do nového systému, ktorý bol nariadený.
- 198 Žalobca sa ďalej domnieva, že rovnaké výhrady je v podstate možné vzniesť vo vzťahu k článku 12 ods. 3 písm. a) druhej vete VVU 45. Žalobca takisto konštatuje, že v tomto ustanovení sa neuvádzajú presné kritériá udeľovania PPBPV. Rozhodnutia o povýšení teda môžu byť „ovplyvnené svojvoľnými a neodôvodnenými rozhodnutiami v rozpore s článkom 45 služobného poriadku, so zásadou služobného postupu a zásadou rovnosti zaobchádzania“.
- 199 Žalobca ďalej tvrdí, že článok 12 ods. 3 písm. b) VVU 45 je v rozpore s článkom 45 ods. 1 služobného poriadku. Podľa rozsudku Súdneho dvora z 13. decembra 2001, *Cubero Vermurie/Komisia* (C-446/00 P, Zb. s. I-10315, bod 36), sa totiž v zmysle článku 45 služobného poriadku nepripúšťa, aby boli automaticky povyšovaní úradníci, ktorí neboli povýšení v predchádzajúcom povyšovacom období, aj keď už boli uvedení na zozname najzaslúžitejších úradníkov. Žalobca dodáva, že v zmysle *Administratívnych informácií* č. 18-2003 majú všetky generálne riaditeľstvá dodatočné 4 ODPB, pričom tieto riaditeľstvá takémuto úradníkovi udelia aspoň 6 PBGR. PBGR však nie sú spoľahlivým ukazovateľom zásluh. Dochádza teda k tomu, že sa opätovne odmeňuje počet odpracovaných rokov v platovej triede.
- 200 Komisia pripomína, že sporné povyšovacie konanie smeruje k poskytnutiu odmeny za zásluhy z hľadiska dlhšieho časového obdobia. Zdôrazňuje, že úradník nemôže získať viac ako 7 PPBPT, ktoré zodpovedajú najviac siedmim rokom v platovej triede. Cieľom tohto obmedzenia je zabezpečiť, aby neboli uprednostňovaní tí úradníci, ktorých služobný postup je osobitne pomalý.

- 201 Komisia ďalej uvádza, že z *Administratívnych informácií* č. 82-2003 vyplýva, že cieľom PPBPV je vyvážiť prípadné nevýhody, ktoré sú spojené s prechodom zo starého do nového režimu a ktoré by nebolo možné dostatočne zohľadniť iným spôsobom.
- 202 Komisia ďalej tvrdí, že pokiaľ ide o ODPB, zásada uvedená v rozsudku Cubero Vermurie/Komisia, už citovanom v bode 199 vyššie, je v prejednávanej veci irelevantná. Podstatou postupu kritizovaného v tomto rozsudku bolo totiž automatické povyšovanie úradníkov, ktorí boli v rámci predchádzajúceho povyšovacieho obdobia zaradení do zoznamu najzaslúžitejších úradníkov. ODPB je naproti tomu iba kategóriou PB uvedenou vo VVU 45. Okrem toho nepatria medzi najvýznamnejšie body, keďže ich počet nemôže prevýšiť 4 body. V rozsudku Cubero Vermurie/Komisia sa však jasne uvádza, že v povyšovacom konaní môže inštitúcia zohľadniť tú skutočnosť, že úradník je uvedený na zozname zostávajúcich úradníkov.
- 203 Komisia napokon uvádza, že k systému na prevádzanie známok na body nepristúpila z dôvodov ťažkostí vyplývajúcich z nedostatočnej harmonizácie predchádzajúcich hodnotiacich správ.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 204 Na úvod je potrebné poznamenať, že pre zmenu právnej úpravy je príznačné, že k určitému dátumu sa zavádzajú nové situácie, pričom pri ich úprave sa zohľadňujú skôr vzniknuté situácie. V prejednávanej veci prináleží MO prechodne upraviť zmenu pravidiel týkajúcich sa povyšovania úradníkov s prihliadnutím na obmedzenia, ktoré sú príznačné pre prechod z jedného spôsobu riadenia na druhý.

205 Nový povyšovací systém nadobudol účinnosť pri povyšovaní za rok 2003 a prechodné opatrenia boli teda upravené v článku 12 ods. 3 VVU 45, a to na účely zohľadnenia zásluh, ktoré získali vo svojej platovej triede úradníci Komisie zamestnaní v okamihu nadobudnutia účinnosti uvedeného systému. Tieto opatrenia sa vzťahujú na udeľovanie rozličných prechodných bodov týmto úradníkom.

206 V článku 12 ods. 3 písm. a) prvej vety VVU 45 sa uvádza, že z úradnej povinnosti sa úradníkom udeľuje jeden PPBPT, a to za každý rok strávený v platovej triede, najviac však v počte 7 PPBPT. Ako uvádza Komisia, počet rokov strávených v platovej triede sa síce môže považovať za objektívny, avšak iba čiastkový ukazovateľ zásluh, ktoré získal úradník. Je však nesporné, že generálne riaditeľstvá nemajú v tejto súvislosti nijakú voľnú úvahu a že počet PPBPT udelených úradníkovi zákonite zodpovedá počtu odpracovaných rokov v jeho platovej triede, a to s obmedzením najviac 7 rokov.

207 V zmysle článku 12 ods. 3 písm. a) druhej vety VVU 45 je možné úradníkovi udeliť najviac 2 PPBPV. Podľa *Administratívnych informácií* č. 82-2003 a odpovedí Komisie na otázky Súdu prvého stupňa sa tieto PPBPV zaviedli na účely spravodlivého vyriešenia osobitných problémov spojených s prechodom zo starého systému na nový. Tento osobitný cieľ PPBPV je nevyhnutne súčasťou rámca cieľov všetkých prechodných bodov, medzi ktoré patria aj PPBPV, a ktorým je teda zohľadnenie zásluh, ktoré získal úradník od svojho posledného povýšenia. V dôsledku toho nie je článok 12 ods. 3 písm. a) druhá veta VVU 45 sám osebe v rozpore s článkom 45 služobného poriadku. Ak by udeľovanie PPBPV mohlo viesť k svojvoľným povýšeniam, ako uvádza žalobca, vyplývalo by to z konkrétneho uplatnenia článku 12 VVU 45, a nie z toho, že tento článok je vo svojej podstate nezákonný.

208 Napokon sa v článku 12 ods. 3 písm. b) VVU 45 dáva generálnym riaditeľstvám možnosť udeliť v zmysle *Administratívnych informácií* č. 18-2003 a 34-2003 až 4 ODPB úradníkom navrhovaných počas predchádzajúceho obdobia, ktorí však povýšení neboli.

209 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že MO je v zásade oprávnený zohľadniť v rámci porovnávacieho hodnotenia zásluh tú skutočnosť, že úradník už bol navrhnutý na povýšenie v rámci predchádzajúceho obdobia, a to za predpokladu, že nebol zbavený zásluh a že sa jeho zásluhy budú posudzovať vo vzťahu k zásluhám ostatných uchádzačov o povýšenie (rozsudok Súdneho dvora z 9. novembra 2000, Komisia/Hamptaux, C-207/99 P, Zb. s. I-9485, bod 19, a rozsudok Casini/Komisia, už citovaný v bode 130 vyššie, body 69 a 70). Naopak, postup pozostávajúci z automatického povýšenia zostávajúcich úradníkov z predchádzajúceho povyšovacieho obdobia je v rozpore so zásadou porovnávacieho hodnotenia zásluh úradníkov spôsobilých na povýšenie podľa článku 45 služobného poriadku (rozsudok Tenreiro/Komisia, už citovaný v bode 130 vyššie, bod 82).

210 V prejednávanej veci je nesporné, že ODPB predstavujú iba jednu z piatich kategórií PB a že ich udelenie nevedie automaticky k povýšeniu. Okrem toho z článku 12 ods. 3 prvého pododseku písm. b) VVU 45 v spojení s *Administratívnymi informáciami* č. 18-2003 vyplýva, že udelenie ODPB podlieha dvom podmienkam. V *Administratívnych informáciách* sa totiž uvádza, že navrhnutí úradníci, ktorí však neboli povýšení v rámci povyšovania za rok 2002, „môžu získať až 4 ODPB pod podmienkou, že získajú aspoň 6 PB, a ak sa potvrdí výsledok porovnania zásluh“. Z toho vyplýva, že ODPB sa udeľujú úradníkom navrhnutým na povýšenie, ktorí však neboli povýšení v rámci povyšovania za rok 2002 a ktorí aj naďalej preukazujú rovnaké, resp. väčšie zásluhy, a to po porovnaní ich zásluh vo vzťahu k ostatným uchádzačom o povýšenie.

211 Z vyššie uvedenej povinnosti získať aspoň 6 PBGR, na ktorej požadovaní sa žalobca a Komisia zhodujú, totiž vyplýva, že ODPB môžu získať iba osobitne výkonní úradníci. Je potrebné pripomenúť, že PBGR sa udeľujú ako odmena za osobitné zásluhy potvrdené v HSP dotknutých úradníkov, a že ak sa v HSP uvádza hodnotenie „slabý“ alebo „nedostatočný“, je celkom vylúčená možnosť, aby dotknutý úradník získal PB. Je teda opodstatnené dospieť k záveru, že článok 12 ods. 3 prvý pododsek písm. b) VVU 45 v spojení s *Administratívnymi informáciami* č. 18-2003 nie je v rozpore s článkom 45 služobného poriadku, a teda že žalobcove výhrady sú nedôvodné.

- 212 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že zohľadňovanie odpracovaných rokov v platovej triede, ktoré je v rozpore s pravidlami bežne upravujúcimi povyšovacie konania, je možné odhaliť iba pri podmienkach udeľovania PPBPT.
- 213 Výhrady žalobcu je potrebné posudzovať vzhľadom na to, že ustanovenie spochybnené vznesením námietky má charakter prechodného opatrenia. Pokiaľ ide o služobný postup úradníkov, obmedzenia, ktoré sú príznačné pre prechod z jedného systému riadenia na druhý, môžu správny orgán prinútiť k tomu, aby sa dočasne a v určitých medziach odchyľil od striktného uplatňovania stálych pravidiel a zásad, ktoré sa v predmetných situáciách bežne uplatňujú. V každom prípade musia byť takéto odchýlky odôvodnené imperatívnou potrebou spojenou s prechodom a z hľadiska svojho trvania a rozsahu nemôžu presahovať mieru toho, čo je nevyhnutné na zabezpečenie riadneho prechodu z jedného režimu do druhého (rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. februára 2003, Leonhardt/Parlament, T-30/02, Zb. VS s. I-A-41 a II-265, bod 51).
- 214 V prejednávanej veci vyžadovalo prijatie systému, pre ktorý sú charakteristické kvantitatívne vyjadrenie zásluh a nevyhnutnosť s účinnosťou od povyšovania za rok 2003 dosiahnuť na účely svojho povýšenia určitý limit zodpovedajúci celkovému počtu ZB a PB, zohľadnenie zásluh, ktoré získali úradníci od svojho posledného povýšenia, a to vo forme udelenia určitého počtu bodov a s využitím metódy, ktorá je v súlade so zásadou rovnosti zaobchádzania.
- 215 Opatrenie spočívajúce v automatickom udelení PPBPT v závislosti od počtu odpracovaných rokov v platovej triede spĺňa túto požiadavku imperatívnej potreby spojenú s prechodom, a keďže majú ustanovenia VVU 45 obmedzený rozsah, je možné dospieť k záveru, že MO nepresiahol mieru toho, čo je nevyhnutné na zabezpečenie riadneho prechodu z jedného režimu do druhého.
- 216 Po prvé je vo VVU 45 doba účinnosti článku 12 obmedzená výlučne na povyšovanie za rok 2003.

- 217 Po druhé sa v článku 12 ods. 3 písm. a) prvej vete VVU 45 priznáva PPBPT veľmi obmedzený význam, keďže ich počet nemôže byť vyšší ako 7 bodov z celkového maximálneho počtu 45 bodov, teda ZB a PB spolu. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že každému úradníkovi môže byť udelená známka od nuly do dvadsať, ktorá sa následne prevedie na ZB. Skutočnosť, že úradníci právneho servisu získali podľa žalobcu od 12 do 16 ZB, nie je relevantnou na účely posúdenia toho, či je článok 12 VVU 45 sám osebe zákonný.
- 218 Po tretie sa v článku 10 ods. 2 VVU 45 stanovuje, že povýšenie úradníka podlieha podmienke, aby tento úradník získal vo svojom poslednom HSP celkovo aspoň 10 ZB. Toto ustanovenie ďalej relativizuje účinky zohľadnenia počtu odpracovaných rokov v platovej triede, keďže určuje, a to aj v prípade prechodného povyšovacieho obdobia za rok 2003, najnižší možný základ pre povýšenie spojený so zásluhami úradníka spôsobilého na povýšenie.
- 219 Z toho vyplýva, že článok 12 ods. 3 VVU 45 sám osebe nepriznáva rozhodujúci význam počtu odpracovaných rokov v platovej triede a že udelenie PPBPT sa nemôže považovať za prekročenie právomocí, ktoré má MO pri prechodnej úprave zmeny pravidiel týkajúcich sa povyšovania úradníkov.
- 220 Je potrebné dodať, že Komisia nemala nijakú povinnosť, aby ako systém na prevádzanie predchádzajúcich známk prijala takzvaný systém priemeru analytických hodnotení alebo systém, ktorý zaviedli Parlament a Súdny dvor a ktorý údajne vplýva na pravidlo povyšovania podľa zásluh iba v menšom rozsahu. Cieľom zmeny metód účinných v prípade povyšovania úradníkov je totiž prípadná náprava určitých nevýhod vyplývajúcich z uplatňovania prechádzajúcich pravidiel. Pre taký reformný proces, v prípade ktorého má správny orgán pri posudzovaní jeho nevyhnutnosti rozsiahlu rozhodovaciu právomoc (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 1. júla 1976, de Wind/Komisia, 62/75, Zb. s. 1167, bod 17, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. júla 1995, Rasmussen/Komisia, T-557/93, Zb. s. I-A-195 a II-603, bod 20), je teda príznačné, že hodnotenie zásluh úradníkov sa od určitého dátumu

uskutočňuje na novom základe. V rámci nového režimu nie je možné od správneho orgánu požadovať, aby v celom rozsahu a rovnakým spôsobom zohľadnil známky, ktoré boli úradníkom udelené podľa predchádzajúceho režimu, keďže by to nevyhnutne viedlo k tomu, že reforma spôsobu povyšovania by stratila celý svoj praktický význam, pričom zamestnanci nemajú právo na zachovanie účinnej právnej úpravy (pozri v tomto zmysle rozsudok Leonhardt/Parlament, už citovaný v bode 213 vyššie, bod 55).

221 V každom prípade existencia iných prechodných systémov sama osebe nedokazuje, že Komisia prijatím článku 12 VVU 45 prekročila prípustné obmedzenia.

222 V dôsledku toho je potrebné túto časť námietky zamietnuť.

O nedostatku právomoci povyšovacích výborov udeľovať PPBPV

— Tvrdenia účastníkov konania

223 Žalobca tvrdí, že v článku 12 ods. 3 písm. a) druhej vete VVU 45 sa povyšovacím výborom zveruje právomoc udeľovať PPBPV, a to v rozpore s článkom 45 služobného poriadku, v ktorom sa stanovuje, že právomoc povyšovať úradníkov majú MO.

224 Komisia v tejto súvislosti uvádza, že úlohou povyšovacích výborov je iba navrhovať MO udelenie PPBPV, a nie ich samotné udeľovanie.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 225 Súd prvého stupňa už skonštatoval (pozri bod 84 vyššie), že článok 12 ods. 3 písm. a) druhá veta VVU 45 je potrebné vykladať vo vzťahu k článku 2 VVU 43, článku 10 a článku 14 ods. 4 VVU 45, podľa ktorých povyšovacie výbory iba predkladajú návrhy MO, ktorý jediný má právomoc rozhodovať. Povyšovacie výbory teda MO iba navrhujú udelenie PPBPV. Z toho vyplýva, že táto časť námietky je nedôvodná.
- 226 Z vyššie uvedeného vyplýva, že článok 12 VVU 45 nie je v rozpore s článkom 45 služobného poriadku.
- 227 Námietku nezákonnosti článku 12 VVU 45, ktorú podal žalobca, je teda potrebné zamietnuť ako nedôvodnú.

O štvrtej námietke nezákonnosti smerujúcej proti článku 9 a prílohe I bodom 1, 2, 3, 5 a 6 VVU 45, ktoré vedú k nadhodnoteniu niektorých činností

Tvrdenia účastníkov konania

- 228 Žalobca podáva námietku nezákonnosti proti článku 9 a prílohe I bodom 1, 2, 3, 5 a 6 VVU 45, ktorá sa zakladá na porušení článku 45 služobného poriadku, zásady rovnosti zaobchádzania a zásady práva na služobný postup.

- 229 Žalobca tvrdí, že úlohy, ktoré sú v zmysle prílohy I bodov 1, 2, 3, 5 a 6 VVU 45 odmeňované udelením PBDÚ, sa zhodujú s činnosťami odôvodňujúcimi udelenie ZB a PBGR, takže dochádza k ich nadhodnoteniu.
- 230 Po prvé žalobca vyvodzuje túto duplicitu z článku 7 ods. 3 VVU 45, článku 5 ods. 5 písm. a) a b) VVU 43 a rozhodnutia Komisie zo 6. decembra 2002, ktorým sa stanovujú osobitné pravidlá hodnotenia úradníkov a dočasných zamestnancov pridelených do funkcie zástupcov zamestnancov. V týchto ustanoveniach sú uvedené osobitné pravidlá známkovania úradníkov pridelených do funkcie zástupcov zamestnancov a udeľovania PBGR týmto úradníkom. Po druhé žalobca tvrdí, že článok 5 ods. 5 písm. c) VVU 43 podmieňuje známkovanie ostatných volených, menovaných alebo poverených zástupcov zamestnancov poradou s hodnotiacou skupinou *ad hoc*. Po tretie tvrdí, že funkcie zastupovania správneho orgánu v orgánoch uvedených v prílohe I VVU 45 sú integrálnou súčasťou bežných úloh dotknutých úradníkov.
- 231 Komisia v tejto súvislosti uvádza, že znenie článku 9 VVU 45 výslovne vylučuje akékoľvek „duplicitné započítanie“ činností, ktoré by zvýhodňovalo niektorých úradníkov.
- 232 Komisia okrem toho uvádza, že ani jeden člen právneho servisu povýšený v roku 2003 nezískal PBDÚ za úlohy zastupovania alebo za to, že bol členom orgánu uvedeného v prílohe I VVU 45. Z toho vyvodzuje, že žalobca nemá záujem spochybniť zákonnosť uplatňovania vyššie uvedených ustanovení v týchto konkrétnych situáciách.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 233 V prvom rade je potrebné pripomenúť, že na to, aby bola námietka nezákonnosti prípustná, je potrebné, aby bol všeobecný akt, ktorého zákonnosť sa spochybňuje,

priamo alebo nepriamo uplatniteľný na vec, ktorá je predmetom žaloby, a aby medzi napadnutým individuálnym rozhodnutím a predmetným všeobecným aktom existoval priamy právny vzťah (rozsudky Súdu prvého stupňa z 3. februára 2000, Townsend/Komisía, T-60/99, Zb. VS s. I-A-11 a II-45, bod 53, a z 22. apríla 2004, Schintgen/Komisía, T-343/02, Zb. VS s. I-A-133 a II-605, bod 25).

234 V prejednávanej veci je nesporné, že žalobca nezískal ani jeden PBDÚ, a to napriek tomu, že to výslovne požadoval (pozri bod 28 vyššie), čo v rámci tejto žaloby spochybňuje (pozri bod 308 nižšie).

235 Vzhľadom na tieto okolnosti je potrebné domnievať sa, že rozhodnutie o stanovení celkového počtu zvyšovacích bodov žalobcu na 20 bodov a rozhodnutie o zamietnutí povýšenia sú založené na článku 9 a prílohe I VVU 45 a že podaná námietka nezákonnosti je preto prípustná v celom rozsahu, a to bez ohľadu na skutočnosť, ktorá je irelevantná, a síce, že ani jeden úradník platovej triedy A 5 právneho servisu nezískal PBDÚ za rok 2003.

236 V zmysle článku 9 ods. 1 VVU 45 sa PBDÚ udeľujú ako odmena za „dodatočné“ úlohy vymenované v prílohe I uvedených VVU, ktoré úradník vykonal v záujme inštitúcie. Okrem toho sa v článku 9 ods. 2 druhom pododseku VVU 45, v ktorom sa upresňujú tri „kritériá oprávnenosti“ PBDÚ, stanovuje, že odmenené môžu byť iba „činnosti, ktoré nepatria do kvalifikačného profilu“ dotknutých úradníkov. V dôsledku toho sa môžu PBDÚ udeliť iba ako odmena za úlohy odlišné od bežných činností úradníka, ktoré nie sú súčasťou každoročného hodnotenia, a preto nie sú základom pre udelenie ZB.

237 Ďalej je potrebné uviesť, že v HSP sa rozlišujú jednak činnosti, za ktoré sa udeľujú ako odmena ZB a PBGR, a takisto úlohy, za ktoré je možné udeliť PBDÚ. „Hlavné

činnosti“ úradníkov musia byť uvedené v bode 5.1 HSP a ostatné činnosti vykonané „na úrovni oddelenia, generálneho riaditeľstva alebo Komisie nad rámec ich pracovného programu“ je potrebné vymedziť v bode 5.2. Tieto dve položky prispievajú k stanoveniu číselného výsledku hodnotenia, ktorý sa prevedie na ZB. Naproti tomu dodatočné úlohy vymedzené v prílohe I VVU 45 sa známkujú až v bode 6.6, ktorý nasleduje po vyššie uvedenom výsledku.

238 Okrem toho sa úlohy, ktoré plnia úradníci pridelení do funkcie zástupcov zamestnancov v odborových organizáciách a štatutárnych orgánoch pracujúci na plný alebo polovičný úväzok, hodnotia podľa osobitných pravidiel v zmysle článku 5 ods. 5 písm. a) a b) VVU 43. Cieľom týchto pravidiel je začleniť predmetné úlohy do pravidelného hodnotenia úradníka. Za tieto úlohy sa teda udeľujú ZB v súlade s vyššie uvedeným článkom 2 ods. 1 druhým pododsekom VVU. Okrem toho je za tieto úlohy možné udeliť PBGR v súlade s článkom 7 ods. 3 VVU 45. V každom prípade však za ne nie je možné udeliť PBDÚ, keďže tieto body patria do „kvalifikačného profilu“ dotknutých úradníkov.

239 Naproti tomu príležitostné úlohy, ktoré vykonávajú v rámci orgánov uvedených v prílohe I VVU 45 úradníci volení, vymenovaní alebo poverení zamestnancami alebo úradníci zastupujúci správny orgán, už z hľadiska svojho názvu nepatria medzi bežné činnosti, a teda ani do kvalifikačného profilu dotknutých úradníkov. Existencia povinnosti hodnotiteľa a potvrdzujúceho úradníka oddelenia, na ktoré sú pridelení úradníci volení, vymenovaní alebo poverení zamestnancami, spočívajúca v tom, že pri vyhotovovaní HSP uvedených úradníkov sú povinní poradiť sa s hodnotiacou skupinou *ad hoc* a zohľadniť jej stanovisko a návrhy na povýšenie zástupcov zamestnancov, nie je sama osebe takej povahy, že by vyššie uvedený záver spochybňovala.

240 Napokon je potrebné uviesť, že v stupniciach uvedených v prílohe I VVU 45 pre činnosti, za ktoré sa udeľujú PBDÚ, sa vždy uvádza aj číslo 0. Z toho vyplýva, že aj keby bolo možné za činnosť uvedenú v prílohe I VVU 45 udeliť aj PBGR, právny

rámec v každom prípade MO umožňuje vyhnúť sa duplicitnému započítaniu zásluh tak, že za predmetnú činnosť sa udelí 0 PBDÚ.

- 241 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že námietku nezákonnosti článku 9 VVU 45 je potrebné zamietnuť ako nedôvodnú.

O piatej námietke nezákonnosti smerujúcej proti článku 7 ods. 2 VVU 45, ktorý je údajne diskriminačný

Tvrdenia účastníkov konania

- 242 Žalobca podáva námietku nezákonnosti proti článku 7 ods. 2 VVU 45, pričom sa opiera o článok 45 služobného poriadku, zásadu rovnosti zaobchádzania a zásadu práva na služobný postup.

- 243 Žalobca tvrdí, že v zmysle tohto ustanovenia sa zavádza „osobitný mechanizmus“, ktorý zvýhodňuje úradníkov generálnych riaditeľstiev a oddelení, ktoré majú v príslušnej platovej triede menej ako štyroch úradníkov. Týmto generálnym riaditeľstvám a oddeleniam sa totiž vždy prideli 10 PBGR, pričom nemajú povinnosť dodržiavať priemer 14 ZB a ich úradníci môžu získať viac PBGR ako ostatní zamestnanci.

- 244 Komisia v prvom rade uvádza, že článok 7 ods. 2 VVU 45 sa netýka ZB. Tvrdí, že toto ustanovenie je nevyhnutné na účely dodržania zásad, na ktoré sa odvoláva žalobca, keďže, ak by toto ustanovenie neexistovalo, úradníci tých generálnych

riaditeľstiev alebo oddelení, ktoré majú menší počet zamestnancov, by boli systematicky znevýhodňovaní, pretože by nemohli získať 6 až 10 PB, ktoré sú súčasťou počtu bodov pridelených generálnemu riaditeľstvu, ktorý sa rozdeľuje medzi najvýkonnejších úradníkov, ktorí preukázali svoje osobitné zásluhy, pričom splnili kritériá uvedené v odseku 3 bodoch i) a ii) (ďalej len „veľké PBGR“). V každom prípade by si nikdy nemohli nárokovať udelenie 10 PBGR.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

245 Súd prvého stupňa pripomína, že podľa zásady rovnosti sa s rozličnými situáciami nemôže zaobchádzať rovnakým spôsobom, avšak okrem prípadu, že by takéto zaobchádzanie bolo objektívne odôvodnené (pozri rozsudok Breton/Súdny dvor, už citovaný v bode 89 vyššie, bod 99 a citovanú judikatúru).

246 V článku 6 ods. 1 VVU 45 sa stanovuje, že „na účely rozdelenia PB má každé generálne riaditeľstvo k dispozícii pridelený počet PB predstavujúci 2,5-násobok počtu úradníkov, ktorí sú aj naďalej spôsobilí na povýšenie vzhľadom na svoju platovú triedu“. Okrem toho podlieha udeľovanie takto pridelených PBGR rozdeľovaciemu kľúču definovanému v článku 6 ods. 4 VVU 45, podľa ktorého sa 50 % rozdelí medzi najvýkonnejších úradníkov, ktorým je možné udeliť od 6 do 10 PBGR (veľké PBGR), a zostávajúcich 50 % sa rozdelí medzi ostatných úradníkov, ktorým sa môžu na osobu udeliť až 4 PBGR.

247 Je nesporné, že striktné uplatňovanie takéhoto pravidla vo vzťahu ku generálnym riaditeľstvám, ktoré majú v každej platovej triede skôr nižší počet zamestnancov, vedie k mechanickému značnému zníženiu počtu PBGR, ktoré sa majú rozdeliť medzi úradníkov zamestnaných na týchto jednotkách, čím týmto úradníkom vzniká zjavná ujma.

- 248 Je teda zrejme, že uvedení úradníci sa nachádzajú v objektívne odlišnej situácii ako ich kolegovia zamestnaní na väčších generálnych riaditeľstvách alebo oddeleniach, čo vysvetľuje a odôvodňuje zaobchádzanie odlišné od zaobchádzania, ktoré sa uplatňuje na úradníkov uvedených ako posledných.
- 249 Práve preto sa na účely dodržiavania zásad rovnosti zaobchádzania a práva na služobný postup, na ktoré sa odvoláva žalobca, v článku 7 ods. 2 VVU 45 stanovuje, že ak má generálne riaditeľstvo alebo oddelenie v príslušnej platovej triede menej ako štyroch úradníkov, celkový počet pridelených PB sa rovná 10 a na ich udeľovanie sa nevzťahuje rozdeľovací kľúč definovaný v článku 6 ods. 4 VVU 45. Je zrejme, že ak by napadnuté opatrenie neexistovalo, úradník vyššie uvedeného generálneho riaditeľstva alebo oddelenia by takmer nemohol získať veľké PBGR a nikdy by ich nezískal 10.
- 250 Napokon je potrebné uviesť, že udeľovanie PBGR úradníkom generálnych riaditeľstiev a oddeleniam, ktoré majú v platovej triede menej ako štyroch úradníkov, sa opiera o uznanie mimoriadnych zásluh definovaných v článku 6 ods. 3 VVU 45 a že nie je preukázané, že sporné opatrenie presahuje rámec toho, čo je nevyhnutné na zabezpečenie skutočnej rovnosti zaobchádzania.
- 251 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že námietku nezákonnosti článku 7 ods. 2 VVU 45 je potrebné zamietnuť ako nedôvodnú.

2. O žalobnom dôvode vychádzajúcom z neplatnosti ex tunc rozhodnutí o opravnom prostriedku v správnom konaní a o udelení PBDÚ, PPBPV a ODPB

- 252 Žalobca vo svojich pripomienkach k odpovediam Komisie na písomné otázky Súdu prvého stupňa uvádza žalobný dôvod vychádzajúci z toho, že „žalovaná neprijala

riadne“ rozhodnutia o opravnom prostriedku v správnom konaní a udelení PBDÚ, PPBPV a ODPB. Podľa žalobcu Komisia iba oznámila *Administratívne informácie*, v ktorých sa nachádza zmienka o údajnom prijatí týchto rozhodnutí. Žalobca z toho vyvodzuje, že tieto rozhodnutia sú neplatné *ex tunc*, a teda že rozhodnutie, ktorým sa mu udeľuje celkový počet 20 povyšovacích bodov, zoznam zásluh a zoznam povýšených úradníkov majú nedostatky, pretože sa opierajú o neexistujúce prípravné akty. V každom prípade má nedostatky aj rozhodnutie o tom, že žalobca nebude zaradený do vyššie uvedených zoznamov. Žalobca subsidiárne poukazuje na porušenie podstatných formálnych náležitostí.

253 Žalobca tvrdí, že tento žalobný dôvod je prípustný, pretože vychádza zo skutočností, ktoré nastali v priebehu konania. Súd prvého stupňa konštatuje, že túto otázku nie je potrebné skúmať. Tento žalobný dôvod sa totiž môže vykladať tak, že vychádza z porušenia podstatných formálnych náležitostí, resp. neplatnosti *ex tunc* rozhodnutí, ktoré mali byť prijaté v rámci povyšovacieho obdobia. Takéto žalobné dôvody sa však môžu uplatňovať vo všetkých štádiách konania (pozri, pokiaľ ide o porušenie podstatných formálnych náležitostí, rozsudok Súdneho dvora zo 7. mája 1991, Interhotel/Komisia, C-291/89, Zb. s. I-2257, bod 14; rozsudok Súdu prvého stupňa z 26. októbra 2000, Asia Motor France a i./Komisia, T-154/98, Zb. s. II-3453, bod 46; pozri, pokiaľ ide o neexistenciu rozhodnutia, rozsudok Súdu prvého stupňa z 10. marca 1992, Chemie Linz/Komisia, T-15/89, Zb. s. II-1275, bod 395).

254 Súd prvého stupňa uvádza, že žalobca sa domnieva, že rozhodnutia o opravnom prostriedku v správnom konaní a o udelení PBDÚ, PPBPV a ODPB sú neplatné *ex tunc*, a to vzhľadom na neexistenciu podpísaných listín, resp. písomných dokumentov. Súd prvého stupňa v tejto súvislosti pripomína, že Komisii položil dve písomné otázky týkajúce sa dátumov, ku ktorým MO zamietol žalobcov opravný prostriedok v správnom konaní, a takisto mu zamietol udeliť PBDÚ. Komisia vo svojich odpovediach uviedla, že tieto rozhodnutia boli prijaté 20. novembra 2003, pričom však nepriložila kópiu týchto rozhodnutí, ale iba odkázala na *Administratívne informácie* č. 82-2003 a na oznámenia vykonané 16. decembra 2003 prostredníctvom systému Sysper 2.

- 255 Komisia na pojednávání upresnila, že pristúpila k informatizácii povyšovacích konaní a predovšetkým spracovávaní návrhov a stanovísk povyšovacích výborov. Toto tvrdenie nadväzuje na oznámenie SEK (2001) 1697, ktoré spája zavedenie nových pravidiel v oblasti hodnotenia a povyšovania s dokončením „integrovaného nástroja informatizovaného riadenia“. V článku 10 ods. 1 VVU 45 sa potvrdzuje význam tohto nástroja, pričom sa nariaďuje, aby boli zoznamy zásluh a návrhy povyšovacích výborov týkajúce sa spôsobu rozdeľovania úradníkov *ex æquo* uverejňované na intranete Komisie. Komisia okrem toho uviedla, že predmetné rozhodnutia vznikli tak, že príslušný orgán pripojil svoj elektronický podpis k digitálnemu dokumentu, ktorý bol vyhotovený v tejto súvislosti. To, že v skutočnosti sa postupuje takýmto spôsobom, však žalobca nespochybnil. Okrem toho sa v služobnom poriadku a VVU 45 nestanovuje forma, v akej sa majú predmetné rozhodnutia prijímať. Konkrétne článok 90 ods. 2 služobného poriadku, v ktorom sa stanovuje, že úradníci môžu predložiť MO „sťažnosť na akt“, nevyklučuje, že takýto akt môže byť vydaný aj v inej ako písomnej forme (pozri, pokiaľ ide o ústny akt, rozsudok Súdneho dvora z 9. februára 1984, Kohler/Dvor audítorov, 316/82 a 40/83, Zb. s. 641, body 9 a 10; rozsudok Súdu prvého stupňa zo 16. apríla 2002, Fronia/Komisia, T-51/01, Zb. VS s. I-A-43 a II-187, bod 31).
- 256 Z týchto skutočností vyplýva, že hoci rozhodnutia týkajúce sa opravného prostriedku v správnom konaní, PBDÚ, PPBPV a ODPB neboli formalizované vydaním viacerých individuálnych písomných aktov, boli skutočne prijaté, a to jednak zo strany MO, a pokiaľ ide o ODPB, generálnymi riaditeľstvami.
- 257 Vzhľadom na to právne následky, ktoré žalobca vyvodzuje z neexistencie podpísaných listín alebo písomných dokumentov, nie sú dôvodné, ani pokiaľ ide o neplatnosť *ex tunc* rozhodnutí a ani pokiaľ ide o porušenie podstatných formálnych náležitostí.
- 258 Z toho vyplýva, že žalobný dôvod založený na neplatnosti *ex tunc* rozhodnutí o opravnom prostriedku v správnom konaní a o udelení PBDÚ, PPBPV a ODPB je potrebné zamietnuť v celom rozsahu.

3. O žalobnom dôvode založenom na nezákonnosti uplatňovania VVU 45

- 259 Žalobca v prvom rade spochybňuje rozhodnutie, ktorým mu bol udelený iba jeden PBGR. Má výhrady k odôvodneniu rozhodnutia z 12. februára 2004, ktorým MO zamietol jeho sťažnosť proti počtu PBGR, ktoré mu boli udelené. Žalobca takisto tvrdí, že Komisia nezohľadnila vzťah existujúci medzi počtom ZB a počtom PBGR. Žalobca takisto tvrdí, že Komisia nevykonala účinné porovnanie zásluh. Ďalej tvrdí, že pri rozdeľovaní PBGR sa uprednostňovali odpracované roky. Potvrďuje, že rozhodnutie Komisie sa neopiera o nijakú skutočnosť týkajúcu sa jeho osobnej situácie. Žalobca sa okrem toho domnieva, že bol obeťou diskriminácie v porovnaní s úradníkmi zamestnanými na oddeleniach, na ktorých sa kladie väčší význam na zásluhy. Okrem iného tvrdí, že Komisia nedodržala pravidlá, ktoré sama stanovila.
- 260 Žalobca má v druhom rade výhrady k spôsobu, akým prebiehalo konanie o opravnom prostriedku v správnom konaní upravené v článku 13 VVU 45, v ktorom mu nebol udelený ani jeden PBO. Najprv poukazuje na neexistenciu návrhov riaditeľov. Ďalej spochybňuje skutočnosť, že povyšovací výbor pre úradníkov kategórie A neodôvodnil svoje odporúčania pre MO týkajúce sa jeho opravného prostriedku. Takisto tvrdí, že MO v skutočnosti nevyužil svoje výsady.
- 261 Žalobca v treťom rade spochybňuje rozhodnutie, ktorým mu nebol udelený ani jeden PBDÚ. V tejto súvislosti má výhrady k tomu, že odporúčania povyšovacieho výboru neboli odôvodnené. Takisto tvrdí, že MO sa obmedzil iba na schválenie týchto odporúčaní. Žalobca sa napokon domnieva, že MO nesprávne posúdil jeho činnosti vo vzťahu k článku 9 VVU 45.
- 262 Žalobca v štvrtom rade napáda rozhodnutie, ktorým mu bolo zamietnuté udelenie PPBPV, pričom poukazuje na nedostatok odôvodnenia.

- 263 Žalobca má v piatom rade výhrady voči zoznamu povýšených, pričom sa domnieva, že MO samotný nevykonal porovnanie zásluh jednotlivých uchádzačov o povýšenie.

O žalobnom dôvode spochybňujúcom rozhodnutie, ktorým bol žalobcovi udelený iba jeden PBGR

O porušení povinnosti odôvodnenia

— Tvrdenia účastníkov konania

- 264 Žalobca tvrdí, že rozhodnutie, ktorým mu bol udelený iba jeden PBGR, nebolo odôvodnené náležitým spôsobom vo vzťahu k jeho osobnej situácii. V tejto súvislosti pripomína, že v rozhodnutí o zamietnutí jeho sťažnosti z 15. júna 2004 Komisia potvrdila, že pri udeľovaní PBGR sa môže vychádzať aj z iných informácií, ako sú informácie vyplývajúce z HSP. Komisia však tieto skutočnosti neupresnila.

- 265 Komisia v tejto súvislosti uvádza, že MO má povinnosť odôvodniť rozhodnutie, ktorým sa zamietajú sťažnosť proti povýšeniu, nie je však povinný sprístupniť zamietnutému uchádzačovi porovnávacie hodnotenie, ktoré vykonal. Môže sa obmedziť na to, že preukáže existenciu zákonných podmienok, ktorými služobný poriadok podmieňuje zákonnosť povýšení. MO pritom túto požiadavku splnil, pričom pripomenul, že môže vychádzať aj z iných informácií týkajúcich sa správnej a osobnej situácie úradníkov, ktoré môžu relativizovať posúdenie vykonané iba na základe hodnotiacich správ (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 5. marca 1998, Manzo-Tafaro/Komisia, T-221/96, Zb. VS s. I-A-115 a II-307, bod 18 a citovanú judikatúru).

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 266 V prvom rade je potrebné uviesť, že žalobcova argumentácia je nejednoznačná. Je ju možné vykladať tak, že spochybňuje výlučne vhodnosť dôvodov uvedených v rozhodnutí z 15. júna 2004. V takomto prípade by však žalobca nepoukazoval na neexistenciu, resp. nedostatočnosť odôvodnenia, ale na nesprávne právne posúdenie, resp. nesprávne posúdenie, ktorého sa Komisia dopustila tým, že rozhodnutie o tom, že žalobcovi sa udelení iba jeden PBGR, založila na nesprávnych úvahách.
- 267 V každom prípade, keďže je žalobný dôvod vyplývajúci z neexistujúceho, resp. nedostatočného odôvodnenia aktu Spoločenstva jedným z dôvodov podliehajúcich verejnemu záujmu, na ktorý musí i bez návrhu poukázať súd Spoločenstva, je potrebné preskúmať, či Komisia dostatočne odôvodnila rozhodnutie, ktorým bol žalobcovi udelený iba jeden PBGR (rozsudky Súdneho dvora z 20. februára 1997, Komisia/Daffix, C-166/95 P, Zb. s. I-983, bod 24, a z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Zb. s. I-1719, bod 67; rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. decembra 2001, Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisia, T-45/98 a T-47/98, Zb. s. II-3757, bod 125).
- 268 Podľa ustálenej judikatúry je cieľom povinnosti odôvodnenia stanovenej v článku 25 druhom odseku služobného poriadku jednak poskytnúť dotknutej osobe dostatočné údaje na posúdenie dôvodnosti aktu, ktorý jej spôsobuje ujmu, a možnosť podať žalobu na Súd prvého stupňa a takisto umožniť Súdu prvého stupňa preskúmať zákonnosť aktu (rozsudok Súdneho dvora z 26. novembra 1981, Michel/Parlament, 195/80, Zb. s. 2861, bod 22; rozsudky Súdu prvého stupňa z 18. marca 1997, Picciolo a Caló/Comité des régions, T-178/95 a T-179/95, Zb. VS s. I-A-51 a II-155, bod 33, a Napoli Buzzanca/Komisia, už citovaný v bode 147 vyššie, bod 57). Okrem toho sa dostatočnosť odôvodnenia posudzuje z hľadiska povahy predmetného aktu (rozsudok Súdneho dvora z 2. februára 1988, Van der Kooy a i./Komisia, 67/85, 68/85 a 70/85, Zb. s. 219, bod 71; rozsudok Súdu prvého stupňa zo 7. novembra 2002, Vela a Tecnagrind/Komisia, T-141/99, T-142/99, T-150/99 a T-151/99, Zb. s. II-4547, bod 168) a z hľadiska skutkového a právneho kontextu, v akom došlo k jeho prijatiu

(rozsudok Súdneho dvora zo 14. februára 1990, Delacre a i./Komisia, C-350/88, Zb. s. I-395, bod 16; rozsudok Napoli Buzzanca/Komisia, už citovaný v bode 147 vyššie, bod 60).

- 269 V prejednávanej veci je preto potrebné preskúmať, či rozhodnutie, ktorým sa žalobcovi udeľuje iba jeden PBGR, spĺňa požiadavky článku 25 druhého odseku služobného poriadku.
- 270 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že rozhodnutia o PBGR sú prípravnými aktmi (pozri bod 97 vyššie) a že ako také nemusia byť odôvodnené. V každom prípade má MO povinnosť odôvodniť rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti proti rozhodnutiu o udelení celkového počtu povyšovacích bodov (pozri bod 147 vyššie).
- 271 Ďalej je potrebné upresniť, že dostatočnosť odôvodnenia je potrebné posudzovať vo vzťahu k podstatným častiam argumentácie, ku ktorej sa inštitúcia vyjadruje (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa z 23. februára 1994, CB a Europay International/Komisia, T-39/92 a T-40/92, Zb. s. II-49, bod 122, a z 1. marca 2005, Smit/Europol, T-143/03, Zb. VS s. I-A-101, II-465, bod 42).
- 272 Keďže žalobca v sťažnosti spochybnil zákonnosť rozhodnutia, ktorým mu bol udelený iba jeden PBGR, odôvodnenie zamietnutia sťažnosti sa malo v dôsledku toho zaoberať kritériami upravujúcimi udeľovanie PBGR a ich uplatnením na individuálnu situáciu žalobcu.
- 273 MO po tom, ako vo všeobecnosti potvrdil, že je oprávnený opierať sa nielen o ZB uchádzačov, ale takisto o ostatné aspekty ich zásluh, vo svojom rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti objasnil, že udelenie iba jedného PBGR žalobcovi „patrí do

globálnej stratégie prijatej [právnym servisom] pre prechodné povyšovacie obdobie za rok 2003... optimalizovať počet povýšení svojich úradníkov... V prechodnom režime platnom v roku 2003 úradníci s najväčším počtom odpracovaných rokov (teda s počtom PPB maximálne 7, v jednom prípade spolu so 4 ODPB) a s rovnakým počtom ZB získali automaticky vysoký celkový počet povyšovacích bodov. Tým, že [právny servis] udelil posledným uvedeným, ktorí už mali nazbieraný vysoký počet bodov, veľké PBGR, vylúčil ich zo zoznamu úradníkov, ktorých bolo možné povýšiť v roku 2004, z čoho mali prospech nepovýšení úradníci, medzi ktorých patrila aj [žalobca].“

274 V rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti Komisia poukazuje aj na usmernenia právneho servisu pre povyšovanie za rok 2003. V prílohe 1B týchto usmernení sa stanovuje, že veľké PBGR, ako aj ODPB sa udeľovali na účely „určenia povýšení za rok 2003“ (príloha 1B usmernení). Okrem toho z uvedenej prílohy vyplýva, že na účely povyšovania za rok 2003 právny servis použil ako hlavné kritérium udeľovania PBGR „celkový počet ZB a PPB[PT]“ úradníkov v danej platovej triede. Tento celkový počet bol podľa právneho servisu „vyrovnaným zohľadnením zásluh a počtu odpracovaných rokov v platovej triede“. Ak bol u rôznych úradníkov v danej platovej triede „[takto získaný] celkový počet rovnaký, nad počtom odpracovaných rokov v platovej triede [mali] prevážiť zásluhy“.

275 Napokon sa Komisia v rozhodnutí o sťažnosti odvoláva na nevyhnutnosť „prechodu na systém založený na zohľadňovaní zásluh z hľadiska dlhšieho časového obdobia“. V tejto súvislosti poukazuje najmä na rozsudok Leonhardt/Parlament, už citovaný v bode 213 vyššie, bod 51.

276 Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je potrebné skonštatovať, že dôvody uvedené v rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti spĺňajú požiadavky, ktoré má MO v zmysle článku 25 druhého odseku služobného poriadku. V tomto rozhodnutí sú totiž dostatočne objasnené kritériá, ktoré stanovil právny servis vo vzťahu k udeľovaniu PBGR a ich uplatňovaniu na žalobcovu individuálnu situáciu.

Konkrétne z rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti vyplývajú aj iné skutočnosti ako sú ZB, majúce vplyv na rozhodnutie o udelení PBGR, napríklad taká skutočnosť, akou je počet odpracovaných rokov úradníkov spôsobilých na povýšenie. Rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti teda žalobcovi umožňuje oboznámiť sa s dôvodmi, ktoré Komisiu viedli k tomu, aby mu udelila iba jeden PBGR, a takisto umožňuje Súdu prvého stupňa vykonávať preskúmanie zákonnosti.

277 Z toho vyplýva, že žalobný dôvod založený na porušení článku 25 druhého odseku služobného poriadku je potrebné zamietnuť.

O porušení článku 45 služobného poriadku, článkov 6 a 13 VVU 45, zásady práva na služobný postup, o zjavne nesprávnom posúdení a zneužití právomoci

— Tvrdenia účastníkov konania

278 Žalobca uvádza, že podľa článku 6 ods. 4 prvého pododseku písm. a) VVU 45 sa úradníkom, ktorí sú „najvýkonnejší“, udeľuje 50 % PBGR, a to v rozsahu od 6 do 10 bodov na úradníka. Žalobca však uvádza, že získal len jeden PBGR, hoci na základe HSP mu bolo udelených 16 ZB, a teda mal najvyššiu známku v rámci právneho servisu. V dôsledku toho mal teda získať 9 alebo 10 bodov z 37 bodov, ktoré právny servis rozdeľoval v rámci veľkých PBGR. Navyše, keďže štyria úradníci právneho servisu platovej triedy A 5, ktorí dostali veľké PBGR, získali známky nižšie ako 16 ZB, domnieva sa, že MO vykonal nesprávne porovnanie zásluh.

279 Podľa žalobcu takisto z usmernení právneho servisu vyplýva, že tento servis udelil PBGR na základe „celkového počtu ZB a PPB“. Z *Administratívnych informácií*

č. 48-2003 okrem toho vyplýva, že úradníci právneho servisu, ktorí dostali veľké PBGR, získali 6 alebo 7 PPBPT. Žalobca z toho vyvodzuje, že odpracované roky boli uprednostnené, hoci tie majú byť zohľadnené len subsidiárne. Navyše vyššie uvedené usmernenia a rozhodnutie MO z 15. júna 2004 uvádzajú, že cieľom nebolo odmeniť individuálnu zásluhu, ale povýšiť úradníkov, ktorí mali najväčší počet prechodných bodov, aby sa „optimalizovali perspektívy povýšenia zamestnancov právneho servisu v období 2003 až 2005“. Žalobca z toho vyvodzuje, že povyšovanie podľa zásluh sa stalo povyšovaním za odpracované roky a že v konaní došlo k zneužitiu právomoci.

280 Komisia v tejto súvislosti uvádza, že cieľom ustanovení upravujúcich povyšovanie za rok 2003 je zohľadniť výkony úradníkov v priebehu rokov. Systém PB je odzrkadlením tejto snahy. Na druhej strane HSP neposkytuje úplný obraz o zásluhách úradníkov. Odzrkadľuje len jeden rok ich služobného pomeru. Navyše v článku 6 ods. 4 prvom pododseku VVU 45 sa nestanovuje, že veľké PBGR by sa mali udeľovať úradníkom, ktorí vo svojom poslednom HSP získali najviac ZB. Tieto body sa udeľujú iba tým zamestnancom, ktorí poskytnú dôkaz o mimoriadnych zásluhách uvedených v článku 6 ods. 3 bodoch i) a ii) VVU 45. V článku 6 ods. 3 bode ii) sa poukazuje na osobitné úsilie a pozoruhodné výsledky úradníkov, ktoré sú potvrdené v „ich hodnotiacich správach“. Použitie množného čísla odzrkadľuje snahu založiť PBGR na „zásluhách z hľadiska dlhšieho časového obdobia“. Z toho vyplýva, že Komisia ich mohla udeliť na základe ZB, ale tiež vzhľadom na iné aspekty zásluh. Práve tak tomu bolo v prejednávanej veci.

281 Komisia ďalej uvádza, že dôkaz o porovnávacom hodnotení zásluh musí predložiť iba vtedy, ak žalobca predloží súbor dostatočne sa zhodujúcich nepriamych dôkazov, ktoré majú preukázať, že toto skúmanie nebolo vykonané. Neexistencia korelácie medzi ZB a PBGR nepredstavuje však takýto súbor nepriamych dôkazov, pretože PBGR nemožno zakladať iba na počte ZB. Navyše zásluhy úradníka nemôžu brániť tomu, aby boli zohľadnené rovnaké alebo väčšie zásluhy iných úradníkov.

- 282 Komisia ďalej uvádza, že PPB musia umožniť prechod na nový povyšovací systém s prihliadnutím na dĺžku činnosti úradníkov v určitej platovej triede v súlade s cieľom odmeniť ich za ich vytrvalosť. Uvádza tiež, že z dôvodu ťažkostí spojených s neexistenciou harmonizácie hodnotiacich správ podľa predchádzajúceho režimu bolo nevyhnutné udeliť PB odmeňujúce zásluhy z hľadiska dlhšieho časového obdobia v závislosti od „objektívneho kritéria“. Toto kritérium predstavuje počet rokov strávených v platovej triede, tak ako sa v obmedzenom rozsahu využíva pri udeľovaní PPBPT.
- 283 Podľa Komisie z vyššie uvedeného vyplýva, že súčet ZB a PPB, ktorý slúži ako základ pre výpočet PBGR, je odzrkadlením zásluh z hľadiska dlhšieho časového obdobia, a nielen rokov odpracovaných v platovej triede.
- 284 Komisia na základe rozsudku Leonhardt/Parlament (už citovaný v bode 213 vyššie, bod 55) okrem iného uvádza, že nemôže byť povinná v plnom rozsahu zohľadniť známky udelené úradníkom v rámci predchádzajúceho režimu, inak by nemala reforma povyšovacieho systému nijaký praktický význam.
- 285 Komisia ďalej spochybňuje existenciu zneužitia právomoci, pričom odkazuje na potrebu organizácie prechodu a možnosť zohľadniť situáciu zostávajúcich úradníkov.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 286 Je potrebné pripomenúť, že od povyšovania za rok 2003 bol vo VVU 43 a VVU 45 na účely umožnenia objektívnejšieho a jednoduchšieho porovnania zásluh úradníkov

spôsobilých na povýšenie zavedený povyšovací systém založený na kvantitatívnom vyjadrení zásluh, pre ktorý je charakteristické každoročné udeľovanie ZB a PB úradníkom. Medzi PB patria PBGR uvedené v článku 6 VVU 45.

287 Týmto žalobným dôvodom žalobca spochybňuje zákonnosť rozhodnutia, ktorým mu bol udelený iba jeden PBGR v rámci povyšovania za rok 2003. Podľa žalobcu Komisia porušila článok 6 VVU 45 tým, že pri udeľovaní PBGR úradníkom spôsobilým na povýšenie uprednostnila kritérium odpracovaných rokov.

288 Najprv je potrebné pripomenúť, že cieľom PBGR je, ako sa uvádza v článku 6 ods. 3 VVU 45, odmeniť „úradníkov, ktorí sú považovaní za najzaslúžilejších“. Podľa toho istého ustanovenia ide o úradníkov, ktorí „prispeli k získaniu výsledkov..., ktoré presahujú rámec ich osobných cieľov“ [bod i)], alebo ktorí „pri plnení svojich úloh vyvinuli mimoriadne úsilie a získali pozoruhodné výsledky, ako potvrdzujú ich [HSP]“ [bod ii)]. Veľké PBGR, teda od 6 do 10 PBGR, sú v súlade s článkom 6 ods. 4 VVU 45 vyhradené pre „najvýkonnejších úradníkov, ktorí svoje mimoriadne zásluhy preukázali“, kým „malé“ PBGR, teda od 0 do 4 PBGR, sa v súlade s týmto istým ustanovením „rozdedia medzi ostatných úradníkov, ktorí sú považovaní za zaslúžilých vzhľadom na kritériá stanovené v [článku 6] ods. 3“.

289 Ďalej je potrebné uviesť, že článok 6 VVU 45 sa o odpracovaných rokoch v platovej triede nezmieňuje ako o kritériu udeľovania PBGR.

290 Z toho vyplýva, že udeľovanie PBGR sa musí zakladať na úvahách spojených s osobitnými zásluhami predmetných úradníkov, pričom veľké PBGR sú vyhradené úradníkom, ktorí preukázali mimoriadne zásluhy. Bez toho, aby bolo potrebné vyjadriť sa k tomu, či a v akom rozsahu môžu byť odpracované roky v platovej triede

použitie ako subsidiárne kritérium udeľovania PBGR, toto kritérium v každom prípade nemôže byť rozhodujúcou skutočnosťou na účely udelenia PBGR (pozri analogicky rozsudky Súdneho dvora z 24. marca 1983, Colussi/Parlament, 298/81, Zb. s. 1131, bod 22, a Vainker/Parlament, už citovaný v bode 101 vyššie, body 16 a 17; rozsudky Súdu prvého stupňa z 29. februára 1996, Lopes/Súdny dvor, T-280/94, Zb. VS s. I-A-77 a II-239, bod 138, a z 11. júla 2002, Perez Escanilla/Komisia, T-163/01, Zb. VS s. I-A-131 a II-717, bod 29).

291 Na účely preskúmania dôvodnosti tohto žalobného dôvodu je potrebné pripomenúť, že pri hodnotení zásluh, ktoré majú byť zohľadnené v rámci rozhodnutia o povýšení na základe článku 45 služobného poriadku a v dôsledku toho, takisto v rámci rozhodnutia o udeľovaní PB, má správny orgán rozsiahlu voľnú úvahu a preskúmanie súdu Spoločenstva sa musí obmedziť na otázku, či správny orgán vzhľadom na spôsoby a prostriedky, na základe ktorých mohol vykonať posúdenie, dodržal obmedzenia, ku ktorým nemožno mať výhrady, a nevyužil svoju právomoc zjavne nesprávnym spôsobom (rozsudky Súdneho dvora z 21. apríla 1983, Ragusa/Komisia, 282/81, Zb. s. 1245, bod 9, zo 4. februára 1987, Bouteiller/Komisia, 324/85, Zb. s. 529, bod 6; rozsudok Breton/Súdny dvor, už citovaný v bode 89 vyššie, bod 98).

292 V prejednávanej veci Komisia vo svojom rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti vysvetlila, že udelenie iba jedného PBGR žalobcovi „patrí do globálnej stratégie prijatej [právnym servisom] pre prechodné povyšovací obdobie za rok 2003... optimalizovať počet povýšení svojich úradníkov...“. Dodáva, že „úradníci s najväčším počtom odpracovaných rokov (teda s počtom PPB maximálne 7, v jednom prípade spolu so 4 ODPB), a s rovnakým počtom ZB, získali automaticky vysoký celkový počet povyšovacích bodov“, a získali tak veľké PBGR. Vysvetľuje ešte, že „stratégia pokusu povýšiť úradníkov s najvyšším počtom PPB[PT]/ODPB — samozrejme so súčasným zohľadníť ich zásluh — bola legitímna“.

- 293 V rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti sa poukazuje aj na usmernenia právneho servisu pre povyšovanie za rok 2003. V prílohe 1B týchto usmernení sa stanovuje, že veľké PBGR, ako aj ODPB sa udeľovali na účely „určenia povýšení za rok 2003“ (príloha 1B usmernení). Okrem toho z uvedenej prílohy vyplýva, že na účely povyšovania za rok 2003 právny servis použil ako hlavné kritérium udeľovania PBGR „celkový počet ZB a PPB[PT]“ úradníkov v danej platovej triede. Tento celkový počet bol podľa právneho servisu „vyrovnaným zohľadnením zásluh a počtu odpracovaných rokov v platovej triede“. Ak bol u rôznych úradníkov v danej platovej triede „[takto získaný] celkový počet rovnaký, nad počtom odpracovaných rokov v platovej triede [mali] prevážiť zásluhy“.
- 294 Komisia vo svojom vyjadrení k žalobe potvrdila, že „PBGR [boli] v rámci právneho servisu udeľované v závislosti od celkového počtu ZB + PPB[PT] každého úradníka“, pričom trvala na tom, že „cieľom súčtu ZB a PPB[PT], ktorý slúži ako základ pre výpočet PBGR, je... odzrkadľovať zásluhy z hľadiska dlhšieho časového obdobia“.
- 295 Pokiaľ ide o to, či rozhodnutie o tom, že žalobcovi sa udelí iba jeden PBGR, je v súlade s kritériami uvedenými v článku 6 ods. 3 VVU 45, je potrebné skonštatovať, že metóda, ktorú právny servis uplatňoval pri udeľovaní PBGR, mala za následok to, že úradníci spôsobilí na povýšenie do platovej triedy A 4, ktorí mali celkovo menej ZB ako žalobca, ale ktorí mali viac odpracovaných rokov v platovej triede, získali viac PBGR ako žalobca.
- 296 Vzhľadom na to žalobca, ktorý mal celkovo 16 ZB, získal iba jeden PBGR, kým štyria úradníci platovej triedy A 5 právneho servisu, ktorí mali celkovo 14, resp. 15 ZB, získali veľké PBGR napriek tomu, že ich zásluhy podľa toho, ako boli vyhodnotené v ich HSP, boli menšie ako zásluhy žalobcu. V prípade týchto štyroch úradníkov, ktorí boli zaradení ako druhý, tretí, štvrtý a piaty v poradí podľa počtu odpracovaných rokov v platovej triede A 5 v rámci právneho servisu, predstavoval celkový súčet ich ZB a PPBPT minimálne 21 (minimálne 14 ZB a 7 PPBPT), kým v prípade žalobcu, ktorý mal menej odpracovaných rokov v platovej triede, dosiahol tento celkový súčet 19 (16 ZB a 3 PPBPT).

- 297 Z toho vyplýva, že skutočnosť, že žalobcovi bol udelený iba jeden PBGR, nie je výsledkom uplatňovania kritérií článku 6 ods. 3 VVU 45. Správny orgán totiž viazal udelenie PBGR nie na skúmanie osobitných alebo mimoriadnych zásluh dotknutých úradníkov, ale na matematický výpočet, a teda na súčet ZB a PPBPT, pričom počet týchto posledných uvedených bodov nevyhnutne zodpovedal počtu odpracovaných rokov (pozri bod 206 vyššie). Kritériá udeľovania PBGR uplatňované právnym servisom v rámci povyšovania za rok 2003, ktoré zďaleka neodmeňujú „najzaslúžilejších úradníkov“, ako to vyžaduje článok 6 ods. 3 VVU 45, tak mali v prejednávanej veci objektívne za následok to, že boli zvýhodnení úradníci, ktorí mali nižší počet ZB ako žalobca, pretože z dôvodu väčšieho počtu odpracovaných rokov v platovej triede bol rozdiel medzi ich PPBPT a 3 PPBPT žalobcu vyšší ako rozdiel medzi ich ZB a 16 ZB žalobcu.
- 298 Pokiaľ ide o tvrdenie Komisie, podľa ktorého sa udelenie PBGR zakladá na zásluhách z hľadiska dlhšieho časového obdobia, a nie na odpracovaných rokoch, je potrebné najprv skonštatovať, že v zmysle článku 12 VVU 45 sa PPB udeľujú preto, „aby mohli byť zásluhy riadne zohľadnené z hľadiska dlhšieho časového obdobia“. Na druhej strane, pokiaľ ide o PBGR, v článku 6 VVU 45 sa neuvádza nijaký výslovný odkaz na takéto kritérium.
- 299 Je však potrebné uviesť, že ako zdôrazňuje Komisia, osobitné zásluhy uvedené v článku 6 ods. 3 VVU 45, ktoré odôvodňujú udelenie PBGR, nevyplývajú nevyhnutne iba z posledného HSP dotknutých úradníkov. V článku 6 ods. 3 bode ii) VVU 45 je totiž uvedený odkaz na HSP v množnom čísle, aby bolo možné rozlišovať najzaslúžilejších úradníkov na účely udeľovania PBGR.
- 300 Metóda, ktorú použil právny servis, podľa ktorej sa PBGR stanovujú na základe súčtu ZB a PPBPT, nie je však v tejto súvislosti vhodná. ZB, ktoré boli zohľadňované na účely udelenia iba jedného PBGR žalobcovi, totiž zodpovedajú 16 ZB vyplývajúcim z posledného HSP pred povyšovacím obdobím. Prípadné zásluhy,

ktoré sú uvedené v predchádzajúcich hodnotiacich správach, takisto neboli zohľadnené na účely stanovenia PPBPT. K udeleniu týchto PPBPT totiž v súlade s článkom 12 ods. 3 písm. a) VVU 45 dochádza automaticky „po 1 bode za rok odpracovaný v platovej triede, pričom sa mu udelí najviac 7 bodov“.

301 Komisia napokon poukazuje na nevyhnutnosť „prechodu na systém založený na zohľadňovaní zásluh z hľadiska dlhšieho časového obdobia“. V tejto súvislosti poukazuje najmä na rozsudok Leonhardt/Parlament, už citovaný v bode 213 vyššie, bod 51. V každom prípade je potrebné pripomenúť, že hoci v tomto rozsudku Súd prvého stupňa pripustil, že správny orgán sa môže dočasne a v určitých medziach odchýliť od striktného uplatňovania stálych pravidiel a zásad, ktoré sa bežne uplatňujú v povyšovacích konaniach, urobil tak výlučne preto, aby odpovedal na naliehavú potrebu spojenú s prechodom zo starého povyšovacieho režimu na nový a aby zohľadnil obmedzenia, ktoré sú príznačné pre prechod z jedného spôsobu riadenia na druhý. Je však nesporné, že PBGR sú trvalým a nie prechodným postupom nového povyšovacieho systému a odkaz na už citovaný rozsudok Leonhardt/Parlament je teda úplne irelevantný. Súd prvého stupňa okrem toho pripomína, že udeľovanie troch kategórií prechodných bodov bolo odôvodnené okrem iného aj zohľadnením zásluh, ktoré vo svojej platovej triede získali úradníci Komisie zamestnaní v okamihu nadobudnutia účinnosti uvedeného systému.

302 Z vyššie uvedeného vyplýva, že keďže bolo rozhodnutie o tom, že žalobcovi sa udelí iba jeden PBGR, určené na základe súčtu ZB a PPBPT žalobcu, je v rozpore s kritériami článku 6 ods. 3 VVU 45. V dôsledku toho je rozhodnutie o stanovení celkového počtu povyšovacích bodov žalobcu nezákonné v rozsahu, v akom sa mu v ňom udeľuje iba jeden PBGR.

303 Nie je potrebné skúmať ostatné žalobné dôvody žalobcu uplatňované proti tomuto rozhodnutiu. Nemohli by totiž viesť k zrušeniu v širšom rozsahu, pretože sa týkajú tej istej kategórie bodov.

O žalobnom dôvode spochybňujúcom zákonnosť rozhodnutia, ktorým nebol žalobcovi udelený ani jeden PBO

- 304 Žalobca v podstate spochybňuje dĺžku preskúmania opravného prostriedku v správnom konaní, ktoré podal na základe článku 13 VVU 45. Takisto má výhrady voči chýbajúcemu odôvodneniu odporúčania povyšovacieho výboru. Napokon uvádza, že MO nevykonal účinné posúdenie jeho opravného prostriedku.
- 305 Súd prvého stupňa konštatuje, že opravný prostriedok v správnom konaní je podľa článku 13 ods. 1 VVU 45 potrebné podať v lehote piatich pracovných dní po uverejnení „zoznamu zásluh, ktorý je upravený v článku 8“. Tento zoznam sa pritom vyhotoví „po udelení [PB] v súlade s postupom stanoveným v článku 6“. Predmetom opravného prostriedku v správnom konaní sú teda rozhodnutia týkajúce sa PBGR. Tento záver nie je možné spochybniť skutočnosťou, že žalobca svoj opravný prostriedok doplnil, pričom uviedol, prečo mal získať aj PBDÚ.
- 306 Rozhodnutie, ktorým sa žalobcovi zamietlo udelenie PBO, je teda potvrdením rozhodnutia, ktorým mu bol udelený iba jeden PBGR. Žalobné dôvody uplatňované proti tomuto poslednému uvedenému rozhodnutiu je teda potrebné vykladať tak, že smerujú aj proti zamietnutiu opravného prostriedku v správnom konaní. Z preskúmania predchádzajúceho žalobného dôvodu pritom vyplýva, že rozhodnutie, ktorým bol žalobcovi udelený iba jeden PBGR, je zjavne neprávne posúdené a je v rozpore s článkom 45 služobného poriadku, článkom 6 VVU 45 a zásadou práva na služobný postup. Také isté nedostatky má teda aj rozhodnutie, ktorým sa žalobcovi zamietlo udelenie PBO.
- 307 V dôsledku toho nie je v prejednávanej veci potrebné preskúmať žalobný dôvod, ktorým sa spochybňuje konkrétne preskúmanie žalobcovho opravného prostriedku v správnom konaní.

O žalobnom dôvode smerujúcom proti rozhodnutiu, ktorým sa žalobcovi zamietlo udelenie PBDÚ

- 308 Žalobca spochybňuje rozhodnutie, ktorým mu bolo zamietnuté udelenie PBDÚ, pričom poukazuje na chýbajúce odôvodnenie odporúčaní povyšovacieho výboru, článok 45 služobného poriadku, článok 9 VVU 45, zásadu rovnosti zaobchádzania, nesprávne právne posúdenie a zneužitie právomoci.

O chýbajúcom odôvodnení odporúčaní povyšovacieho výboru

— Tvrdenia účastníkov konania

- 309 Žalobca, ktorý nezískal ani jeden PBDÚ, vytýka povyšovaciemu výboru pre úradníkov kategórie A, že v tejto súvislosti neodôvodnil svoje návrhy.

- 310 Komisia v tejto súvislosti tvrdí, že prípravný akt nie je potrebné odôvodňovať.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 311 Súd prvého stupňa považuje toto tvrdenie za nedôvodné z dôvodov vymedzených v bodoch 144 a 145 vyššie.

O nevykonaní právomoci MO, ktorá mu bola zverená článkom 9 VVU 45

— Tvrdenia účastníkov konania

- 312 Žalobca tvrdí, že MO iba potvrdil návrhy paritného výboru a nezohľadnil úlohy školiteľa/prednášajúceho a činnosti týkajúce sa zastupovania, ktoré vykonával.
- 313 Komisia v tejto súvislosti tvrdí, že MO v skutočnosti vykonal porovnávacie preskúmanie spisov úradníkov, ktorí mohli získať PBDÚ, ale na základe tohto preskúmania sa rozhodol, že žalobcovi takéto body neudelí. Dodáva, že MO nič nebránilo v tom, aby návrhom povyšovacieho výboru vyhovel, k čomu aj v prejednávanej veci došlo.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 314 Súd prvého stupňa pripomína, že podľa článku 9 ods. 3 VVU 45 udelenie PBDÚ navrhuje zmiešaná pracovná skupina každého príslušného povyšovacieho výboru. Tieto návrhy sú po svojom „schválení“ týmito výbormi následne predložené na rozhodnutie MO.
- 315 MO rozhodol 20. novembra 2003. Skutočnosť, že v tejto súvislosti prevzal odporúčania povyšovacích výborov, nepostačuje na preukázanie, že v skutočnosti svoje právomoci nevykonal. MO totiž môže súhlasiť s posúdením povyšovacích výborov.

316 V každom prípade žalobcova sťažnosť smeruje najmä proti rozhodnutiu, ktorým mu bolo zamietnuté udelenie PBDÚ. MO však žalobcovi sťažnosť zamietol na základe argumentácie, ktorá preukazuje účinné preskúmanie tejto kategórie bodov. Uviedol totiž, že prednášky a iné činnosti, na ktoré žalobca poukazuje, boli úzko spojené jednak s povahou jeho služobných povinností, ako aj s oblasťou, ktorou sa na právnom servise zaoberal. MO ďalej uviedol, že „skupina pre transparentnosť“ právneho servisu, v ktorej žalobca pôsobil, je neformálnym orgánom. V dôsledku toho sa domnieval, že tento výbor nie je možné prirovnávať k paritnému výboru, pretože zoznam dodatočných úloh uvedených v prílohe I VVU 45 je taxatívny. MO napokon skonštatoval, že v žalobcovom HSP za obdobie 2001 až 2002 nie je v položke *ad hoc* uvedená nijaká dodatočná úloha.

317 Vzhľadom na to je tvrdenie založené na tom, že MO v skutočnosti svoje právomoci nevykonával, nedôvodné.

O porušení článku 9 VVU 45 zo strany MO

— Tvrdenia účastníkov konania

318 Žalobca tvrdí, že zastupuje úradníkov platovej triedy A 5 v rámci skupiny pre transparentnosť právneho servisu. Takisto prednášal na kurzoch a prednáškach jednak mimo inštitúcie, ako aj pre svojich kolegov, a to popri svojich zvyčajných služobných povinnostiach. Žalobca sa okrem iného domnieva, že to, že poznatky potrebné na účely prednášania na týchto kurzoch a prednáškach získal vďaka svojim služobným povinnostiam vykonávaným na právnom servise, je irelevantné. Ďalej právnenému servisu vytýka, že predmetné úlohy neoznámil povyšovaciemu výboru a nezmienil sa o nich ani vo svojom HSP za obdobie 2001 až 2002. Žalobca napokon tvrdí, že niektorí úradníci získali PBDÚ za činnosti, ktoré sa podobali činnostiam, ktoré vykonával on sám, resp. boli menej významné. Navrhuje, aby Súd prvého stupňa vyzval Komisiu na predloženie anonymného zoznamu úradníkov platovej

triedy A 5, ktorí získali PBDÚ za činnosti „školiteľa/prednášajúceho“ a za zastupovanie, a to s uvedením konkrétne vykonávaných činností. Takisto navrhuje, aby bola Komisia vyzvaná na objasnenie, v čom sa tieto činnosti prípadne odlišujú od oblasti činností dotknutých osôb v rámci inštitúcie.

- 319 Komisia zdôrazňuje, že v rámci povyšovacieho konania má MO rozsiahlu voľnú úvahu. Ďalej tvrdí, že „skupina pre transparentnosť“ právneho servisu je iba neformálnym orgánom, ktorý nie je možné prirovnávať k výborom vymenovanými v prílohe I VVU 45. Z toho vyplýva, že povyšovací výbor pre úradníkov kategórie A nemal právomoc udeliť žalobcovi PB ako odmenu za toto jeho pôsobenie. Žalobcovi napokon iba na základe toho, že vykonával činnosti školiteľa/prednášajúceho, nevzniká nárok na získanie PBDÚ. Keďže je možné udeliť iba obmedzený počet bodov, môžu byť udelené iba najzaslúžitejším úradníkom podľa kritérií uvedených v článku 9 VVU 45. To, že zásluhy získal jeden z úradníkov, nevylučuje, aby rovnaké alebo väčšie zásluhy získali aj ostatní úradníci.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 320 Súd prvého stupňa poukazuje na to, že v článku 9 ods. 2 VVU 45 sa MO ponecháva rozsiahla voľná úvaha. Udelenie PBDÚ podlieha v prvom rade trom kritériám. Tieto kritériá sa týkajú toho, či boli predmetné úlohy vykonávané v záujme inštitúcie, či patria alebo nepatria do kvalifikačného profilu dotknutého úradníka a či ich tento úradník vykonával úspešne. Pri potvrdení každého z týchto kritérií má MO voľnú úvahu. V článku 9 ods. 2 VVU 45 sa ďalej stanovuje počet pridelených bodov, ktoré sa rozdeľujú v závislosti od počtu úradníkov spôsobilých na povýšenie. Pri ich rozdeľovaní podľa stupnice uvedenej v prílohe I VVU 45 za rozličné činnosti, ktoré sú v tejto prílohe uvedené, dochádza aj k vykonaniu výberu založenom na hodnotení zásluh, ktoré je možné zohľadniť. Súd prvého stupňa v tejto súvislosti pripomína, že jeho preskúmanie sa musí obmedzovať na otázku, či správny orgán pri využití svojej

voľnej úvahy dodržal obmedzenia, ktoré nie je možné spochybníť, a či túto svoju voľnú úvahu nevyužil zjavne nesprávnym spôsobom (pozri bod 291 vyššie).

321 Pokiaľ ide v prvom rade o činnosti, ktoré žalobca vykonával v „skupine pre transparentnosť“, je potrebné pripomenúť, že v prílohe I VVU 45 sú taxatívne vymedzené dodatočné úlohy v záujme inštitúcie, ktoré môžu odôvodňovať udelenie PBDÚ podľa článku 9 VVU 45. Keďže v prílohe I VVU 45 sa neuvádzajú činnosti vykonávané v rámci skupiny pre transparentnosť, MO nevykonal tým, že žalobcovi neudelil za jeho pôsobenie v rámci uvedenej skupiny ani jeden PBDÚ, nesprávne právne posúdenie ani zjavne nesprávne posúdenie.

322 Ďalej, pokiaľ ide o činnosti školiteľa/prednášajúceho, ktoré žalobca údajne vykonával, je potrebné uviesť, že za takéto činnosti je možné v zmysle prílohy I VVU 45 udeliť jeden PBDÚ. V popise práce žalobcu sa v každom prípade uvádza „oznamovanie [niektorých] právnych aspektov — oznamovanie na internej úrovni“. Okrem toho sa v jeho HSP za obdobie 2001 až 2002 upresňuje, že je poverený „informovať Komisiu a jej oddelenia o priebehu súdnych sporov a vývoji práva Spoločenstva, [ako aj] rozširovať poznatky a skúsenosti práva Spoločenstva“. Z toho vyplýva, že MO sa tým, že sa domnieval, že školenia a prednášky žalobcu pre jeho kolegov patria do rámca jeho bežných služobných povinností, nedopustil nesprávneho právneho posúdenia ani zjavne nesprávneho posúdenia. MO sa preto správne domnieva, že článok 9 ods. 2 druhý pododsek druhá zarážka VVU 45 bráni tomu, aby bol žalobcovi ako odmena udelený jeden PBDÚ.

323 Žalobca ďalej poukazuje na svoje externé činnosti. Ide o dve prednášky o súťažnom práve Spoločenstva a európskom správnom práve, ktoré sa konali na španielskych univerzitách, o účasť na projekte právneho výskumu v oblasti telekomunikácií na žiadosť talianskych orgánov a o publikáciu o službách všeobecného hospodárskeho záujmu. Žalobca však nepredložil nijaký dôkaz, na základe ktorého by sa dalo domnievať, že tieto činnosti boli vykonané „v záujme inštitúcie“ v zmysle článku 9 ods. 2 druhého pododseku prvej zarážky VVU 45. Okrem toho mohol MO vo svojom rozhodnutí z 15. júna 2004 uviesť, že právny servis neuviedol žalobcovo meno v zozname úradníkov, ktorí podľa jeho názoru mohli získať PBDÚ. MO mohol takisto poukázať na to, že právny servis neuviedol vyššie uvedené činnosti v položke

HSP týkajúcej sa „dodatočných úloh“. Žalobca na toto opomenutie síce poukazuje, táto výhrada však nie je prípustná, keďže spochybňuje HSP za obdobie 2001 až 2002, proti ktorému však žalobca nenamietal včas. Žalobca takisto tvrdí, že predmetné úlohy uviedol v časti HSP, ktorú mal vyplniť sám. Takéto uvedenie úloh však nie je rozhodujúcim, pretože jeho pohľad na svoje vlastné činnosti je subjektívny.

324 Napokon nie je možné vyhovieť návrhu žalobcu, ktorý smeruje k tomu, aby Komisia predložila Súdu prvého stupňa anonymný zoznam osôb, ktoré získali PBDÚ, v ktorom by okrem iného mali byť uvedené činnosti, za ktoré boli PBDÚ udelené, a dôvody, pre ktoré boli tieto činnosti považované za činnosti netýkajúce sa bežných služobných povinností dotknutých osôb. Žalobca totiž nepreukázal, že činnosti, za ktoré mali byť podľa jeho názoru udelené PBDÚ, spĺňajú všetky kritériá oprávnenosti v zmysle článku 9 ods. 2 VVU 45. Iba pre úplnosť, hoci by niektorý z úradníkov získal PBDÚ za výkon činností, ktoré spĺňajú kritériá článku 9 ods. 2 VVU 45, z uvedeného by nijakým spôsobom nevyplývalo, že rozhodnutie neudelit žalobcovi PBDÚ je nezákonné.

325 Z toho vyplýva, že žalobný dôvod založený na porušení článku 9 VVU 45 nie je dôvodný.

O zneužití právomoci

— Tvrdenia účastníkov konania

326 Žalobca sa domnieva, že pri udeľovaní PBDÚ sa vyskytli nedostatky spočívajúce v zneužití právomoci. Tvrdí, že úlohy „školiť/prednášajúceho“ boli zohľadnené iba

v ojedinelých prípadoch a svojvoľným spôsobom, pričom v prílohe I VVU 45 sú tieto úlohy zaradené na štvrtom mieste zo šiestich v zostupnom poradí v závislosti od ich významu. Poukazuje na to, že v znení týchto VVU z roku 2004 sa tieto úlohy neuvádzajú, pretože „je náročné vymedziť hranice medzi činnosťami školiteľa alebo prednášajúceho a bežnou činnosťou úradníka“.

- 327 Podľa žalovanej z jej odpovedí na predchádzajúcu časť žalobného dôvodu vyplýva, že činnosti školiteľa/prednášajúceho žalobcu boli zohľadnené zodpovedajúcim spôsobom a že PBDÚ boli udelené v súlade s kritériami uvedenými v článku 9 VVU 45. Okrem toho samotná skutočnosť, že s účinnosťou od roku 2004 boli predmetné činnosti vypustené z prílohy I VVU 45 vzhľadom na ťažkosti týkajúce sa ich uplatňovania, nepreukazuje, že došlo k zneužitiu právomoci.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 328 Súd prvého stupňa pripomína, že pojem zneužitie právomoci má presne vymedzený význam a vzťahuje sa na prípady, keď správny orgán vykonáva svoje právomoci s iným cieľom, ako je cieľ, na ktorého dosiahnutie mu boli právomoci zverené. Zneužitie právomoci sa týka rozhodnutia iba vtedy, ak sa na základe objektívnych, relevantných a zhodujúcich sa indícií zdá, že bolo prijaté na dosiahnutie iných cieľov, ako sú sledované ciele (rozsudok Súdneho dvora z 5. júna 2003, O'Hannrachain/Parlament, C-121/01 P, Zb. s. I-5539, bod 46; rozsudky Súdu prvého stupňa z 11. júna 1996, Anacoreta Correia/Komisia, T-118/95, Zb. VS s. I-A-283 a II-835, bod 25, a zo 14. októbra 2004, Sandini/Súdny dvor, T-389/02, Zb. VS s. I-A-295 a II-1339, bod 123).

- 329 Zneužitie právomoci je teda samostatným dôvodom na zrušenie, ktorý nie je možné vyvodzovať z nesprávneho uplatňovania článku 9 a prílohy I VVU 45. Z preskúmania

predchádzajúcich tvrdení navyše vyplýva, že článok 9 VVU 45 bol uplatnený správne. Okrem toho skutočnosť, že činnosti školiteľa/prednášajúceho boli s účinnosťou od povyšovania za rok 2004 vypustené z prílohy I VVU 45, nepreukazuje, že rozhodnutie, ktorým sa žalobcovi zamietlo udelenie PBDÚ v rámci povyšovania za rok 2003, sledovalo skrytý cieľ, a ani všeobecnejšie, že ustanovenia uvedené v tejto položke sa na neho uplatnili nesprávnym spôsobom.

- 330 V dôsledku toho je toto tvrdenie nedôvodné. To isté teda platí aj pre celý žalobný dôvod smerujúci proti rozhodnutiu, ktorým nebol žalobcovi udelený ani jeden PBDÚ.

O žalobnom dôvode smerujúcom proti rozhodnutiu, ktorým bolo žalobcovi zamietnuté udelenie PPBPV

Tvrdenia účastníkov konania

- 331 Žalobca tvrdí, že rozhodnutie povyšovacieho výboru pre úradníkov kategórie A o udelení PPBPV nie je odôvodnené. Odôvodnené nie je ani rozhodnutie MO týkajúce sa jeho sťažnosti.

- 332 Komisia v tejto súvislosti uvádza, že prípravný akt nie je potrebné odôvodňovať a že vysvetlenia uvedené v rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti žalobcu sú dostatočné.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

333 Súd prvého stupňa pripomína, že povyšovacie výbory sú oprávnené iba na predkladanie návrhov na udelenie PPBPV (pozri bod 84 vyššie). Nemajú povinnosť odôvodňovať svoje návrhy, a to vzhľadom na dôvody uvedené v bodoch 143 a nasl. vyššie. Žalobca okrem toho nemôže MO vytýkať, že vo svojom rozhodnutí z 15. júna 2004 neodôvodnil svoje zamietnutie udeliť mu PPBPV. Vo svojej sťažnosti totiž neuviedol, že mu mali byť tieto body udelené, a v tejto súvislosti nepredložil nijaké podrobné tvrdenia. V rozhodnutí MO sa navyše nachádza odôvodnenie týkajúce sa uplatňovania prechodných ustanovení. Napokon už v *Administratívnych informáciách* č. 34-2003 bolo uvedené, že „povyšovacie výbory... môžu navrhnúť udelenie najviac 2 bodov tým úradníkom, ktorých situácia to odôvodňuje“, a v *Administratívnych informáciách* č. 82-2003 boli upresnené hlavné prípady, v ktorých je ich udelenie odôvodnené.

334 V dôsledku toho je tento žalobný dôvod nedôvodný.

O žalobnom dôvode smerujúcom proti zoznamu povýšených

Tvrdenia účastníkov konania

335 Bez ohľadu na žalobné dôvody spochybňujúce zákonnosť prípravných aktov, ktoré môžu mať vplyv na zákonnosť zoznamu povýšených, má žalobca výhrady aj priamo voči jeho platnosti. Tvrdí, že MO pri rozhodovaní o povýšeníach nevykonal porovnanie príslušných zásluh uchádzačov a že iba potvrdil zoznam zásluh, ktorý vyhotovil povyšovací výbor.

- 336 Podľa Komisie sa MO nezakazuje vyhovieť návrhom, ktoré vyhotovujú povyšovacie výbory, a žalobca nepreukazuje, že by MO svoju voľnú úvahu v skutočnosti nevykonal.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 337 Súd prvého stupňa pripomína, že tento výbor 13. novembra 2003 rozhodol o stanovení zoznamu zásluh v zmysle článku 10 VVU 45, a to na základe zoznamu uverejneného 7. júla 2003 a svojich návrhov na udelenie PBDÚ, PBO a PPBPV. MO rozhodol o stanovení zoznamu povýšených 20. novembra 2003 v súlade s týmito návrhmi. V každom prípade dochádza na základe kritérií udeľovania ZB a PB, ako aj postupov zavedených vo VVU 43 a VVU 45 k zobjektívneniu posudzovania zásluh a zníženiu počtu faktorov, ktoré MO podnecujú k tomu, aby sa odchyľil od návrhov povyšovacích výborov.

- 338 V každom prípade zhodnosť stanovísk povyšovacieho výboru pre úradníkov kategórie A a MO nepostačuje na účely preukázania, že MO v skutočnosti svoje právomoci nevykonal.

- 339 V dôsledku toho je tento žalobný dôvod nedôvodný.

4. O rozsahu zrušenia

- 340 Súd prvého stupňa dospel k záveru, že žalobné dôvody smerujúce proti rozhodnutiu, ktorým bol žalobcovi udelený iba jeden PBGR (body 286 a nasl. vyššie), sú dôvodné. Zistené nezrovnalosti sa teda týkajú rozhodnutia, ktorým mu bol udelený celkový počet 20 povyšovacích bodov.

341 Je však potrebné preskúmať, či majú tieto nezrovnalosti vplyv aj na zoznam úradníkov povýšených do platovej triedy A 4 v rámci povyšovania za rok 2003 alebo každopádne na rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý zápis žalobcu na tento zoznam.

342 Odpoveď na túto otázku závisí od toho, či opatrenia, ktoré bude musieť Komisia prijať na účely nápravy vyššie uvedených nezrovnalostí, budú môcť žalobcovi zabezpečiť dosiahnutie povyšovacieho limitu, ktorý bol v *Administratívnych informáciách* č. 69-2003 za rok 2003 stanovený na 31 bodov.

343 V prejednávanej veci získal žalobca 16 ZB a 3 PPBPT. V zmysle článku 6 ods. 4 písm. a) VVU 45 mohol získať až 10 PBGR. Napokon z článku 13 ods. 2 VVU 45 vyplýva, že MO môže na základe opravného prostriedku udeliť „dodatočné (nad rámec počtu bodov predelených generálnemu riaditeľstvu)“ PBO. Vo svojich odpovediach na otázky Súdu prvého stupňa Komisia upresnila, že „takýto opravný prostriedok je prípustný..., aj keby príslušné generálne riaditeľstvo udelilo dotknutému úradníkovi 10 [PBGR], teda najvyšší možný počet bodov“. Okrem iného uviedla, že PBO je možné udeľovať „bez obmedzení“. Tento výklad je v súlade s rozhodujúcim postavením, ktoré sa v článku 45 služobného poriadku zveruje MO pri posudzovaní zásluh úradníkov na účely ich prípadného povýšenia. Komisia okrem toho vysvetľuje obmedzený dosah cieľového priemeru a s ním súvisiacej sankcie v zmysle článku 6 ods. 1 VVU 45 a *Administratívnych informácií* č. 99-2002 na voľnú úvahu orgánu (body 168 a nasl. vyššie).

344 Vzhľadom na tieto okolnosti nie je možné vylúčiť, že žalobca by vyššie uvedený povyšovací limit mohol dosiahnuť.

345 Z toho vyplýva, že je potrebné zrušiť rozhodnutia z 20. novembra 2003, ktorými MO jednak stanovil v rámci povyšovania za rok 2003 celkový počet povyšovacích bodov žalobcu na 20 bodov, a takisto zamietol jeho zápis do zoznamu povýšených do platovej triedy A 4.

- 346 Žalobca v každom prípade navrhuje zrušenie zoznamu zásluh úradníkov platovej triedy A 5 a zoznamu úradníkov povýšených do platovej triedy A 4 v celom rozsahu. Tvrdí, že na rozdiel od predchádzajúceho režimu pretrvávajú účinky rozhodnutí prijatých v rámci povyšovania za rok 2003 aj po jeho skončení, a to z dôvodu systému kapitalizácie povyšovacích bodov. Takisto tvrdí, že námietky nezákonnosti, ktoré podal proti VVU 43 a VVU 45, neplatnosť *ex tunc* prípravných aktov a nevykonanie porovnania zásluh ovplyvňujú celé konanie a všetkých úradníkov, ktorých sa toto konanie týka.
- 347 Z bodov 87 a nasl. vyššie však vyplýva, že zoznam zásluh v zmysle článku 10 VVU 45 je prípravným aktom, ktorý ako taký nie je možné zrušiť.
- 348 Okrem toho z preskúmania, ktoré Súd prvého stupňa vykonal v bodoch 125 až 256 vyššie, vyplýva, že žalobcova požiadavka na zrušenie celého zoznamu povýšených úradníkov z dôvodu nezákonnosti VVU 43 a VVU 45, resp. neplatnosti *ex tunc* prípravných aktov vychádza každopádne z nesprávneho predpokladu, pretože námietky nezákonnosti a predmetné žalobné návrhy nie sú dôvodné.
- 349 Napokon by bolo zrušenie celého zoznamu povýšených, na ktorom sa nachádza 141 úradníkov, neprimeranou sankciou (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 5. júna 1980, Oberthür/Komisia, 24/79, Zb. s. 1743, bod 13; rozsudky Súdu prvého stupňa z 10. júla 1992, Barbi/Komisia, T-68/91, Zb. s. II-2127, bod 36; Rasmussen/Komisia, už citovaný v bode 220 vyššie, bod 52, a zo 6. júla 2004, Huygens/Komisia, T-281/01, Zb. VS s. I-A-203 a II-903, bod 141). Tomuto posúdeniu neodporuje skutočnosť, ktorá nastáva pomerne často, že účinky rozhodnutí prijatých v rámci sporného povyšovacieho obdobia nezanikajú jeho skončením, keďže žalobca bude v budúcnosti môcť súťažiť s úradníkmi, ktorých povýšenie nebolo zrušené.

O opatreniach na zabezpečenie priebehu konania

350 Žalobca navrhuje, aby Súd prvého stupňa nariadil niekoľko opatrení na zabezpečenie priebehu konania.

351 V prvom rade navrhuje, aby Súd prvého stupňa „vyzval žalovanú na predloženie anonymných údajov s uvedením PPB, ZB a PBGR udelených každému úradníkovi platovej triedy A 5 právneho servisu“. Súd prvého stupňa sa domnieva, že toto opatrenie je zbytočné vzhľadom na zistenia, ku ktorým došiel v bode 296 vyššie.

352 Žalobca v druhom rade navrhuje, aby Súd prvého stupňa „vyzval žalovanú na predloženie návrhu na udelenie PBGR žalobcovi, ktorý mal vypracovať pán Santaolalla Gadea, riaditeľ, ktorý bol žalobcovým nadriadeným, alebo akýkoľvek iný dokument, ktorý sa o takomto návrhu zmieňuje“. Súd prvého stupňa toto opatrenie nariadil v priebehu konania.

353 Žalobca v treťom rade navrhuje, aby Súd prvého stupňa „vyzval žalovanú na predloženie anonymného zoznamu úradníkov platovej triedy A 5, ktorí získali body za činnosti školiteľa/prednášajúceho, a to s uvedením vykonávaných činností a s vysvetlením, v čom sa tieto činnosti odlišujú od oblasti činností týchto úradníkov v rámci inštitúcie“. Tomuto návrhu nie je opodstatnené vyhovieť z dôvodov uvedených v bode 324 vyššie.

O trovách

- 354 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalovaná nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazat' ju na náhradu všetkých trov konania v súlade s návrhom, ktorý v tomto zmysle podal žalobca.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (piata rozšírená komora)

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Rozhodnutia Komisie o stanovení celkového počtu povyšovacích bodov žalobcu na 20 bodov a o zamietnutí jeho zápisu do zoznamu úradníkov povýšených do platovej triedy A 4 v rámci povyšovania za rok 2003 sa zrušujú.**
- 2. V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.**

3. Komisia je povinná nahradiť trovy konania.

Vilaras

Martins Ribeiro

Dehousse

Šváby

Jürimäe

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 19. októbra 2006.

Tajomník

Predseda komory

E. Coulon

M. Vilaras

Obsah

Právny rámec	II - 4150
Skutkový stav a konanie	II - 4160
Návrhy účastníkov konania	II - 4163
O prípustnosti	II - 4165
1. Povyšovací systém	II - 4166
2. Priebeh povyšovacieho obdobia	II - 4168
3. Akt spôsobujúci ujmu	II - 4175
4. Lehota na podanie opravného prostriedku	II - 4179
O veci samej	II - 4185
1. O námietkach nezákonnosti niektorých ustanovení VVU 43 a VVU 45	II - 4185
O prvej námietke nezákonnosti smerujúcej proti článku 2 VVU 43 a článkom 3, 6, 7, 9, 10, 12 a 13 VVU 45	II - 4186
O údajnom nerozhodujúcom charaktere ZB	II - 4186
— Tvrdenia účastníkov konania	II - 4186
— Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 4187
O neexistencii odôvodnenia	II - 4190
— Tvrdenia účastníkov konania	II - 4190
— Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 4190
O tom, že VVU 45 je v rozpore s článkom 26 služobného poriadku a právom na obranu	II - 4192
— Tvrdenia účastníkov konania	II - 4192
— Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 4193
	II - 4251

O účinnosti opravných prostriedkov založených na článku 13 VVU 45 ...	II - 4194
— Tvrdenia účastníkov konania	II - 4194
— Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 4195
O porušení zásady správneho úradného postupu a práva na nestranné a spravodlivé konanie	II - 4195
O druhej námietke nezákonnosti smerujúcej proti článkom 6 a 7 VVU 45 v spojení s Administratívnymi informáciami č. 99-2002, ktoré stanovujú cieľový priemer obmedzujúci voľnú úvahu generálnych riaditeľstiev	II - 4196
Tvrdenia účastníkov konania	II - 4196
Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 4197
O tretej námietke nezákonnosti smerujúcej proti článku 12 VVU 45, ktorý kladie príliš veľký dôraz na odpracované roky a ktorý je nepresný a nezohľadňuje právomoc MO	II - 4204
O prechodnej povahe článku 12 VVU 45	II - 4204
— Tvrdenia účastníkov konania	II - 4204
— Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 4205
O údajnej rozhodujúcej povahe odpracovaných rokov v platovej triede v prípade PPB	II - 4205
— Tvrdenia účastníkov konania	II - 4205
— Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 4207
O nedostatku právomoci povyšovacích výborov udeľovať PPBPV	II - 4212
— Tvrdenia účastníkov konania	II - 4212
— Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 4213
O štvrtej námietke nezákonnosti smerujúcej proti článku 9 a prílohe I bodom 1, 2, 3, 5 a 6 VVU 45, ktoré vedú k nadhodnoteniu niektorých činností	II - 4213
Tvrdenia účastníkov konania	II - 4213
Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 4214

O piatej námietke nezákonnosti smerujúcej proti článku 7 ods. 2 VVU 45, ktorý je údajne diskriminačný	II - 4217
Tvrdenia účastníkov konania	II - 4217
Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 4218
2. O žalobnom dôvode vychádzajúcom z neplatnosti ex tunc rozhodnutí o opravnom prostriedku v správnom konaní a o udelení PBDÚ, PPBPV a ODPB	II - 4219
3. O žalobnom dôvode založenom na nezákonnosti uplatňovania VVU 45	II - 4222
O žalobnom dôvode spochybňujúcom rozhodnutie, ktorým bol žalobcovi udelený iba jeden PBGR	II - 4223
O porušení povinnosti odôvodnenia	II - 4223
— Tvrdenia účastníkov konania	II - 4223
— Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 4224
O porušení článku 45 služobného poriadku, článkov 6 a 13 VVU 45, zásady práva na služobný postup, o zjavne nesprávnom posúdení a zneužití právomoci	II - 4227
— Tvrdenia účastníkov konania	II - 4227
— Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 4229
O žalobnom dôvode spochybňujúcom zákonnosť rozhodnutia, ktorým nebol žalobcovi udelený ani jeden PBO	II - 4235
O žalobnom dôvode smerujúcom proti rozhodnutiu, ktorým sa žalobcovi zamietlo udelenie PBDÚ	II - 4236
O chýbajúcom odôvodnení odporúčaní povyšovacieho výboru	II - 4236
— Tvrdenia účastníkov konania	II - 4236
— Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 4236
O nevykonaní právomoci MO, ktorá mu bola zverená článkom 9 VVU 45	II - 4237
— Tvrdenia účastníkov konania	II - 4237
— Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 4237

O porušení článku 9 VVU 45 zo strany MO	II - 4238
— Tvrdenia účastníkov konania	II - 4238
— Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 4239
O zneužití právomoci	II - 4241
— Tvrdenia účastníkov konania	II - 4241
— Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 4242
O žalobnom dôvode smerujúcom proti rozhodnutiu, ktorým bolo žalobcovi zamietnuté udelenie PPPBV	II - 4243
Tvrdenia účastníkov konania	II - 4243
Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 4244
O žalobnom dôvode smerujúcom proti zoznamu povýšených	II - 4244
Tvrdenia účastníkov konania	II - 4244
Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 4245
4. O rozsahu zrušenia	II - 4245
O opatreniach na zabezpečenie priebehu konania	II - 4248
O trovách	II - 4249